

НАЙДЖЪЛ МАКРИЪРИ

ПАЯЖИНАТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
Х Е Р М Е С

НАЙДЖЪЛ МАКРИЪРИ ПАЯЖИНАТА

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Тийнейджърът Саймън Викърс загива при трагичен инцидент. Вероятната причина — шофиране в нетрезво състояние. Но втората аутопсия, извършена от доктор Саманта Райън по настояване на родителите на момчето, навежда на мисълта за насилствена смърт. Следва стряскащото откритие, че жертвата е познавала убиеца от киберпространството. А появата на нови трупове заплашва да въвлече в паяжината на убиеца собствения племенник на Саманта. Само един човек е в състояние да ги отведе до престъпника и Сам трябва да вземе трудно решение, което би променило живота ѝ завинаги...

Найджъл Макриъри е бивш полицаи, завършил Кеймбридж. Носител е на наградата „Едгар“. Романите му са филмирани и се радват на огромен успех.

*На д-р Хелън Уитуел, съдебен лекар, моя приятелка и
мое вдъхновение.*

ПРОЛОГ

Луната озаряваше равнинния източноанглийски пейзаж като огромен син фенер сред безкрайното небе над Норфолк. Сребристите й лъчи едва се прокрадваха сред непрогледния декемврийски мрак и се отразяваха в скрежа, сковал околността, който обгръщаше всичко като красив бял плащ и смекчаваше зловещата зимна пустота.

Джак Фолкхънър бавно и упорито влачеше едрото си тяло през горите, които покриваха старите склонове на Хърдън Хил. Бе ловувал из района в продължение на двадесет години, следвайки примера на поколения свои предци. Въпреки че животът му не можеше да се нарече сносен, нищо не му липсваше и дори успяваше да се запасява за черни дни. Смяташе, че местният дивеч му се полага по силата на древен закон. Какво право би имал някой, дори богат човек, да предявява претенции към тази земя само защото разполага с няколко шилинга в повече? Джак вярваше, че земята принадлежи на този, който я пази и поддържа, а той чудесно се справяше с това от години. Стигна до последния си капан и спря за миг. През парата, която излизаше от устата му, огледа равната местност. Дори в тъмнината, нарушавана единствено от лунните лъчи, гледката му се стори великолепа. „За какво са му на човек изкуствени картини — запита се той, — когато красотата, сътворена от Бог, е навсякъде около него?“ Втренчи поглед в ясното нощно небе и се опита да разпознае някои от най-ярките съзвездия.

Хърдън Хил бе едно от малкото възвишения в областта и се издигаше като злокобен обелиск сред равнината. Сега, в най-студените зимни дни, малцина посещаваха това уединено кътче. Но през лятото гъмжеше от хора, които идваха на пикник или на разходка, за да посьзерцават гледката и да прекарат няколко часа далеч от напрегнатия градски живот. На километри наоколо нямаше друг хълм и за този се носеха безброй легенди, типични за Норфолк, свързани с Дявола и сатанински ритуали. Според местните предания именно тук рогатият щял да излезе от ада и да тръгне сред хората да всява зло. Някога на

върха на възвишението бе имало църква, чиито останки все още се виждаха, и се говореше, че в това някогашно светилище се извършват мрачни церемонии. Църквата бе изоставена преди много години и впоследствие бе рухнала. Но склоновете бяха твърде стръмни дори за Лукавия. Джак се засмя. Естествено, всички истории бяха измислици, но макар и да не им вярваше, му се струваше странно, че сред този съвършено равен пейзаж стърчи един-единствен хълм.

Малко след като се залови да слага последния капан, видя светлини от фарове на кола, която се появи изневиделица на хълма. Джак инстинктивно се хвърли на земята и бързо се търкулна под най-близкия заскрежен храст. Полежа там няколко мига затаил дъх, обзет от страх да не бъде открит. Нямаше причина да се тревожи. Плътено загърнат в камуфлажната си куртка и с ниско спусната шапка, напълно се сливаше с влажната шума наоколо. С дългогодишни тренировки бе усвоил уменията да лежи неподвижно дълго време. Контролираше дори дишането си и парата от устата му нямаше да издаде къде се намира. Търпението, както често бе казвал баща му, бе най-важното нещо при преследване на дивеч.

Погледна часовника си. Беше един и тридесет. Изненада се, че вижда някого на хълма по това време. Никой освен полицията или горските не би дръзнал да поеме по стръмния заледен път посред нощ. Предпазливо надникна между клоните на глогинов храст и се опита да разпознае шофьора. Убеди се, че не са полицаи. Колата бе друга марка, „Метро“, а и бе твърде студено за тях. Навярно се спотайваха някъде на топло с по чаша чай в ръце. Но бе възможно да е някой горски. Джак изчака, докато колата се отправи надолу и набра скорост по стръмния склон. Ледът се пропука под гумите и потекоха струи мътна вода. Въпреки че се движеше все по-бързо, моторът не забръмча. Джак се досети, че се спуска по инерция.

Докато колата безшумно се плъзгаше покрай дърветата и храстите от двете страни на пътя, ярката лунна светлина проникна през гъсталака и освети тъмното купе. Хладните трептящи лъчи пробягаха по лицето на шофьора, но след миг мракът отново го погълна. Джак Фолкхънър хвърли поглед към младежките му черти и го обзе мрачно предчувствие. Нещо не бе наред. Не бе сигурен защо, но през тялото му премина тръпка на уплаха и очакване и сякаш дъхът му застина. Проследи колата с поглед до острия десен завой, където тя странно се

полюшна, отклони се от пътя и изчезна навътре в гората. Изведнъж Джак осъзна, че се движи с твърде голяма скорост, за да вземе толкова остър завой. Дори при нормална пътна обстановка маневрата бе опасна и трябваше да се внимава, а в мразовита нощ като тази, когато пътят бе покрит с почернял хлъзгав лед, изглеждаше невъзможна. Младият шофьор или не бе видял завоя, или просто бе загубил контрол, преди да го достигне. Каквато и да бе причината, не се долови никаква реакция от негова страна при очевидната опасност. Джак изпита желание да скочи на крака и изкрещи предупреждение, но вместо това остана вцепенен, сякаш хипнотизиран от задаващото се нещастие.

Най-сетне малкото метро закриволичи и леко подскочи по неравностите, преди да се блъсне челно в огромен стар дъб. Звукът от смачкване на ламарина и трошене на стъкла отекна във въздуха няколко секунди преди да настъпи гробна тишина. За миг всичко застина и дори режещият вятър сякаш изчезна. Гледката на разбиващата се кола разтърси Джак Фолкхънър, макар и да се смяташе за коравосърдечен чешит. След няколко мига се опомни, успя да се изправи на крака и пое към мястото на катастрофата. Не бе сигурен какво да стори, когато стигне, но се чувстваше длъжен да предприеме нещо. Но миг след като се втурна към купчината бяла и сребриста ламарина, тя избухна и се разнесе ужасяващ грохот, а огромното кълбо от червеникавооранжеви пламъци озари небето и разтопи скрежа наоколо.

Силата на експлозията тласна Джак назад и го повали по гръб върху храста, под който бе лежал скрит преди малко. Едва дишайки, се свлече на земята, отново стана на крака и с изумление се загледа в адския огън, погълнал колата. Дори и да бе имало надежда да спаси шофьора, тя се бе изпарила. Джак се вираше през дима и търсеше признаци на живот. За миг различи тъмен силует, който се откри сред пламъците, преди отново да се слее с кълбата черен дим, които обгръщаха останките на колата. Изведнъж, забравил страха за собствения си живот, той извика:

— Хей, чувате ли ме? Можете ли да излезете?

Но пращането и свистенето на горящата кола заглуши гласа му. Джак напрегна зрението си, но не долови никакво движение в мрака. Ако там имаше някой, със сигурност бе мъртъв. Внуши си, че силуетът

е бил илюзия, създадена от странните сенки, които пълзяха през гората като черни пръсти край бушувания огън.

Въпреки пламъците Джак отново тръгна към колата, с ръка пред лицето си, но докато се приближаваше, внезапно усети необяснима опасност. Инстинктът го накара да спре. Отдавна бе свикнал да се доверява на инстинктите си и рядко ги пренебрегваше. Смутен от това чувство, продължи вяло да оглежда района във всички посоки и да напруга слух за необичайни звуци. Нямаше нищо и все пак му се струваше, че във въздуха витае зло. Ловецът се бе превърнал в плячка и въпреки студа от всяка пора на лицето му бликаше пот, която се стичаше по страните му като сълзи. Едрата фигура на Джак Фолкхънър бързо се обърна и побягна слепешком обратно през гората, стъпквайки всичко по пътя си, все по-далеч от невидимата страховита сила.

ПЪРВА ГЛАВА

Гласовете на хористите от църквата „Света Дева Мария“ се носеха към ронещите се стени, както тези на хиляди богомолци преди тях. Псалмите и химните им се сливаха с античната символика на сградата и ехото на прочувствените им възхвали заглъхваше. Когато диригентът вдигна дървената си палка и даде знак на старателните си ученици да задържат на последния тон, гласът на Сам най-сетне зазвуча с пълна сила. След това, спокойно, както миг по-рано, диригентът сниши палката, което бе знак за край, вдигна поглед и се усмихна на любопитните им лица.

— Мисля, че сме готови, дами и господа. Постигнахме това, което желаех. Поздравления.

Угрижените изражения на неколцина хористи изчезнаха и на тяхно място се появиха усмивки. Сред малкия, но амбициозен певчески състав се понесе радостен шепот. Макар и да бяха скромни църковен хор, те се отнасяха сериозно към музиката си.

Силно ръкопляскане от задните пейки издаде, че преподобният Андрюс е чул изпълнението им и явно е доволен. Питър Андрюс бе енорийски свещеник на Сауърби едва от година, но вече си бе завоювал достойно място. Бе млад, кипящ от енергия и изпълнен с желание да бъде едновременно навсякъде — да събира дарения, да урежда постановки на пиеси и да присъства на местни събирания, а полагаше усилия и да възстанови клуба на младите майки. Въпреки младостта си вече бе натрупал опит като духовно лице във военните сили и бе служил в Залива, както и в няколко квартални църкви в големи градове, където ежедневието му бе далеч по-напрегнато, отколкото в Сауърби. Идеята за възраждането на църковния хор бе негова и въпреки колебливото начало броят на участниците постепенно бе нараснал до дванадесет-петнадесет ентузиазирани хористи. Той бе убедил Сам да се включи и дори й бе уредил доста изнервящо прослушване. Макар гласът й да нямаше голям диапазон,

свещеникът бе съдействал за приемането ѝ и я бе уверил, че с практика ще повиши потенциала си.

Бе решил да заснеме видеофилм със заглавие „Година от живота на едно английско село“. За тази цел бе потърсил съдействие от местен жител на име Едмънд Муър. Мнозина намираха избора му за странен, защото Едмънд бе живял в селото не по-дълго от преподобния. Беше мълчалив и сдържан, не общуваше с много хора и не познаваше добре съселяните си и традициите им, но според Питър Андрюс това бе добър начин да го приобщи към тях и по тази причина го бе наел за оператор и тонрежисьор. Все пак не бе за пренебрегване и фактът, че цялото оборудване бе собственост на Едмънд.

Сам също изпитваше недоверие към Едмънд Муър. У него имаше нещо, което я безпокоеше, и винаги се чувстваше напрегната, когато той бе наблизо.

Андрюс се надяваше да прожектира филма в кметството през следващото лято и срещу символична такса всички да могат да го гледат. После възнамеряваше да продава копия на местните жители, взели участие в заснемането, или на туристи, които проявяват интерес към провинциалния живот в Англия. Затова се стараеше да снима всеки обитател на източноанглийското селце, както и някои гости. Спечелените пари щяха да бъдат изразходвани за по-икономично и ефективно отопление на църквата.

Сам смяташе, че проектът си струва. Въпреки че ѝ харесваше да пее в хора и ежеседмичните сбирки бяха приятно разтоварващи, през зимните месеци ѝ се струваше, че репетира в огромен хладилник. Старите тухлени зидове на църквата по-скоро задържаха студа вътре, отколкото предпазваха от него, и температурата в „Света Дева Мария“ винаги бе под нулата. За да се пестят пари, котелът работеше само в неделя от рано сутринта до след вечерната служба. Това бе причината всички хористи да пеят плътно увити в дебели жилетки и палта, много от тях и с ярки вълнени шапки, спуснати до ушите. В особено студени вечери Сам замислено се взираше в парата, която трептеше пред лицата им и в унисон с дванадесетте гласа ритмично се издигаше и снишаваше, преди да се понесе като дим от тамян към покрива и да изчезне сред тъмните дъбови греди.

„Света Дева Мария“ нямаше собствен викарий. Преподобният Питър Андрюс проповядваше в още четири църкви, но скоро броят им

щеше да намалее до три, защото поради обезлюдяване на района и липса на средства храмът „Сейнт Кътбърт“ в Нюфийлд щеше да затвори врати. Едно светилище на петстотин години щеше да бъде пожертвано за погасяване на дългове към хора в сиви костюми, които бяха въртели нечестен бизнес с пари на църквата. Сега през седмицата имаше само по една служба, на която рядко присъстваше някой, поради студа навън, и две в неделя, посещавани от изненадващо голям брой вярващи. Откакто с неохота бе влязла в катедралата „Ийли“ преди няколко години, Сам бе започнала да отдава голямо значение на духовната страна на живота. Внезапната насилствена смърт на баща ѝ и научната реалност на работата ѝ като патолог дълго я бяха подтиквали да подлага на съмнение и да отрича всичко, свързано с религията и духа. Странно как същият студен критичен анализ, който я бе накарал да загърби духовността, отново я бе върнал към нея.

Сам бе видяла повече мъртъвци, отколкото човек може да си представи, и знаеше колко безмилостна е понякога смъртта. Без да подбира или прощава, тя отнемаше всичко и след него оставаше празнота. Макар и да бе убедена, че може по чертите на лицето да преценява какъв е бил приживе характерът на човека, Сам отдавна бе осъзнала, че същността на една личност напуска тялото ѝ след смъртта. Тази същност, наречена душа, която определя индивидуалността, се разсейваше като утринна омара при изгрев-слънце през юли. Сам вече не бе така убедена, че животът свършва, когато тялото престане да функционира. Все повече ѝ се струваше, че може би смъртта е само стъпка към друго ниво на съзнателност.

Хористите бързо се разпръснаха и се отправиха към домовете си, нетърпеливи да се доберат до удобните си кресла и топлината на огъня в камините. През пролетта и лятото винаги оставаха да си побъбрят или се отбиваха в близката кръчма за по няколко питиета. За Сам това бе приятна промяна след обичайните незначителни реплики и клюки в болницата. Преподобният Андрюс застана на прага пред камерата на Едмънд Муър, за да благодари лично на всеки хорист за присъствието му в тази мразовита вечер. Когато Сам най-сетне стигна до него, усмивката му стана по-широка.

— Браво, Сам. Убеди ли се, че вярата ми в теб не е безпочвена?

Сам учтиво се усмихна в отговор.

— Дано не се простудя до неделната служба.

Андрюс кимна.

— Бог ще се погрижи да бъдем във форма.

Тя замислено му се усмихна и се отправи към изхода на църквата. Пое надясно по чакълената пътека към задния двор и скоро се озова до гроба на майка си. Коленичи до малката мраморна плоча, прокара пръсти по издълбаните букви на името и потъна в размисъл. Коледа бе любимият празник на родителите ѝ и повечето ѝ спомени от детството бяха свързани с този свят ден. Ако паметта за миналите събития бе мерило за живота на един човек, би казала, че е живяла щастливо, за което и двамата ѝ родители имаха огромна заслуга. Гневът, който дълги години бе изпитвала към майка си, най-сетне бе изчезнал със смъртта ѝ. Едва тогава Сам за първи път бе обзета от състрадание и разкаяние. Струваше ѝ се важно да се наплаче, сякаш за да прогони мрачен демон от душата си и най-сетне да заживее в мир с паметта на майка си. Сега я завладя друг гняв, породен от усещане за пустота и пропиленни години. Знаеше, че човешкото битие е твърде кратко и не бива да храни горчиви чувства. Съжали, че вместо да прекара по-голяма част от живота си в гняв, не се бе опитала да бъде по-снизходителна. Сега, както повечето осиротели деца, бе самотна и тъжна. Изведнъж завидя на сестра си за близостта ѝ с майка им. Сам не се бе чувствала близка с никого, освен с баща си и може би с Том Адамс, но дори отношенията с тях ѝ бяха донесли огорчение. Винаги бе твърде заета да си проправя път в света и не им посвещаваше достатъчно време. Сега се питаше дали не е твърде късно. Присъствието на Уин и племенника ѝ Рики в нейния дом донякъде ѝ носеше утеха. Сякаш изкупваше вината си, че с години ги бе пренебрегвала. Макар и да знаеше, че това няма да я освободи от угризенията, бе твърдо решена да остане близка поне с тях. За миг си представи своя надгробен надпис. „Тук почива Сам Райън, единствената стара мома в енорията.“

Тя въздъхна дълбоко и се предаде на самосъжалението.

Изведнъж нечий глас зад гърба ѝ прекъсна мислите ѝ.

— Уърдсуърт, нали?

Това внезапно навлизане в най-съкровено кътче я накара да подскочи. Обърна се и видя Ерик Чембърс застанал точно зад нея.

— Надписът на надгробния камък на майка ти. „Душата ми съм завладя.“ Уърдсуърт?

Сам кимна.

— Не знаех, че си толкова начетен, Ерик.

— Не съм — отвърна той с усмивка. — Направих справка. „... и всички страхове прогони, и някак неподвластна стана тя на тленните години.“

Сам бе малко смутена от това откровение.

— Откъде този интерес?

— Напоследък рядко можеш да прочетеш откъс от стихотворение върху надгробен камък. Всичко изглежда толкова суховато, безинтересно, банално. Предполагам, че след време дори ще изтръгнат плочите и ще ги наредят покрай оградата на гробището. Утеха е да видиш интересен надгробен надпис. А димитровчетата са самата прелест.

Сам бе засадила няколко от тези красиви есенни цветя около гроба на майка си. Бяха любимите ѝ и сега сияеха отрупани с ярки цветове. Тя с благодарност му се усмихна, когато заедно се отправиха по пътеката към малкия паркинг зад църквата.

Ерик Чембърс бе известен с прозвището Полковника. Макар и да го познаваше от много години, Сам не бе напълно сигурна защо го наричат така, а не ѝ се струваше уместно да попита. Предполагаше, че има нещо общо с убежденията и държането му. Възгледите му бяха доста старомодни, както и дрехите му, но все още се намираха хора, които ги споделяха. Бе заклет ерген на около седемдесет, но изглеждаше с десетина години по-млад и в забележителна за възрастта си физическа форма. Живееше сам в къщата, в която бе отраснал, заобиколен от семейни антики и дрънкулки, които събираха прах и старееха заедно със собственика си. Въпреки това не изглеждаше самотен и тъжен, както би предположил човек, и запълваше времето си с разнообразни занимания. Освен църковен настоятел и диригент на хора, бе преподавател по музика и (колкото и странно да се струваше на мнозина) по компютърна грамотност в няколко местни клубове и колежи. Дори бе успял да научи преподобния Андрюс да борави с компютър и му бе помогнал да прехвърли целия енорийски архив и счетоводството на дискети. Бе твърдо решен по-нататък да го запознае и с мистериите на Интернет.

Обичаше да казва на учениците си и на хористите:

— Може да съм с единия крак в гроба, но имам бистър ум и млад дух.

Сам бе съгласна с него. Животът в селата нямаше да бъде същият без хора като Ерик Чембърс, които да го организират. Според нея най-ценното, което той притежаваше, бе градината му. Бе малка, но пълна с ярки цветове и опияняващи ухания. Сам я бе разгледала през лятото и бе поразена от красотата и разнообразието ѝ. Ерик знаеше името на всяко цвете и дори помнеше кога и по какъв повод е засадено. Сякаш растенията отразяваха историята на живота му. Щедро ѝ бе дал множество издънки, за да създаде красиво кътче и в своя двор.

— Майка ми е погребана ето там. — Ерик посочи към далечния край на гробището. — Най-обикновена плоча, без прочувствени слова и стихове за съжаление, но на приятно място, под бряста.

Сам кимна в знак на разбиране.

— А баща ти?

Ерик поклати глава.

— Нямам представа какво е станало с него. Стара история. Напусна ни, когато бях малък. Избяга с местно момиче и оттогава не съм виждал никого от двамата.

Тя го погледна със съчувствие.

— Съжалявам.

— А аз не. Според майка ми просто лош късмет. Не му беше за първи път, но в този случай очевидно е решил да не се връща с подвита опашка. Оцеляхме. — Смутено се покашля и смени темата. — Разбрах, че ще участваш в разследването за смъртта на Саймън Викърс.

Сам го изгледа учудено, озадачена за миг.

— Младежът, който загина на Хърдън Хил.

Най-сетне се досети за кого говори.

— Не аз, Тревър Стюърт ще извърши аутопсията.

Ерик изглеждаше изненадан да чуе това.

— Мислех, че ти си областният съдебен патолог.

— Всъщност единият от двамата. Другият е Тревър.

Ерик замислено кимна.

— Разбирам. Ужасна работа. Саймън посещаваше един от клубовете ми, беше умен младеж. Очакваше го добро бъдеще. Много жалко. Изненадах се, когато узнах фактите. Не изглеждаше от

хлапаците, които се замесват в кражби на коли. Но явно човек никога не знае.

Сам тъжно поклати глава.

— Предполагам, че си прав.

— Знае ли се вече причината за смъртта?

Сам сви рамене. Не желаше да обсъжда нещо, за което нямаше никакви сведения.

— Разглеждането на доклада ще бъде утре сутринта. Информацията ще излезе във вечерните вестници.

Ерик кимна, явно недоволен от отговора ѝ. Отново се покашля.

— Навярно от множеството рани. Дано не се е мъчил.

Изведнъж застана неподвижно и за миг погледна звездите, преди да се върне на темата.

— Знаеш, че е бил мъртъв, преди колата да избухне.

Все още се опитваше да изкопчи информация и Сам не искаше да го разочарова, но отново отговори уклончиво.

— Предполагам, че почти не е усетил.

Ерик кимна, най-сетне задоволил любопитството си.

— Добре, добре. Значи трябва да помислим за близките му. Винаги живите страдат най-много. Мъртвият просто се е пренесъл в отвъдното, а тяхната скръб трае вечно.

Сам хвърли поглед към него, обезпокоена от очевидната сила на собствените му чувства.

— Вечно?

Мисълта за вечна скръб бе потискаща и тя се бе надявала мъката ѝ скоро да отшуми. Но Ерик изглеждаше напълно убеден.

— Да. С течение на времето човек свиква да живее с нея, естествено, но не престава да тъгува и да си спомня. Навярно дори когато самият аз съм на смъртно легло, майка ми ще ми липсва. Няма да има кой да държи ръката ми, ако разбираш какво искам да кажа.

Въпреки трескавия си живот Ерик бе самотник.

— Странно нещо. Преди седмица бях там с преподобния Андрюс. Огледахме старата църква.

Сам бе озадачена.

— Защо?

— Решил е да я възстанови и да я използва за празнични богослужения. За да сложи край на нелепите истории, които се

разказват за хълма и самата църква.

— Струва ми се добра идея.

Сам се надяваше да не се наложи да пее там през зимата.

Най-сетне стигнаха до портата за паркинга.

— Нали ще се видим следващата седмица?

Ерик кимна.

— Никога не изпускам репетиция. Точен съм като часовник.

Учтиво кимна за сбогуване и се отдалечи. След няколко крачки спря и извърна глава назад.

— Прихванаха ли се издънките ми?

— Чудесно. Трябва да наминеш през пролетта да ги видиш.

Размахна бастуна си в знак, че приема поканата, и изчезна в нощта.

Сам запристъпва на място по студените бетонни стъпала пред сградата на съда, но усилието ѝ да подобри кръвообращението на ходилата и глезените си бе напразно. Цяла сутрин температурата бе останала под нулата, а тя бе твърде леко облечена. Бе живяла в областта достатъчно дълго, за да знае, че през зимата тук е най-студено в цяла Англия. Нищо не възпираше ледения вятър от сибирските полета до равнинния пейзаж на Норфолк и той смразяваше всичко и всеки, имал нещастieto да се озове на пътя му. Дори „Ийли“, любимото ѝ място, сега ѝ се струваше студено и неприветливо. С интерес се загледа в служителките, които окачаха коледни гирлянди по лампите и стените, но дори тази весела гледка не успя да повдигне настроението ѝ. Обикновено Сам се навличаше с няколко ката дрехи и носеше топли кожени ботуши. Източноанглийските зими я бяха накарали да се отърси от всякаква суетност. Но Тревър Стюърт я бе поканил на обеден рецитал в катедралата „Ийли“, а след това на обяд в един от най-люксоznите местни хотели и тя се бе почувствала задължена да направи тази жертва. Бе облякла къса черна рокля, черни чорапогачи и официални обувки. Върху тоалета си бе наметнала черно вълнено палто. Но дори тази обикновено достатъчна връхна дреха не можеше да я предпази от режещия студ. Не би премръзнала толкова с тънката си рокля, ако Тревър бе излязъл навреме.

Явно, обсъждането на доклада от аутопсията на Саймън Викърс не бе минало така гладко, както бе очаквал. Сам би се възползвала от това, че работи там, и би влязла в уютната централно отоплена заседателна зала, но имаше принцип да не участва в разглеждането на доклади, освен когато самата тя е извършила аутопсията. Бе твърде мнителна и не можеше да бъде безпристрастен наблюдател. Трудно бе да сдържа желанието си да изрази становище по всеки спорен въпрос, особено когато някой научен извод се тълкува погрешно или се оспорва неоснователно. Знаеше колко важно е излагането на доказателствата. Бе виждала как твърде много важни разследвания се провалят заради зле подготвени или неубедително представени доказателства. Колкото и добър да бе патологът, ако не успееше да убеди съдебната комисия, дългите часове работа можеха да се окажат загубено време.

Погледна часовника си. Беше дванадесет и петнадесет и навярно концертът вече бе започнал. Като дете, настояващо за внимание, Сам затропа с крака по бетонната площадка в израз на негодуванието си заради неточността на своя приятел. Най-сетне приглушен говор в сградата ѝ подсказа, че обсъждането е приключило и участниците са излезли от залата. Появи се обичайната компания: полицаи, журналисти, юридически и медицински лица. Изведнъж тихите гласове замлъкнаха и зазвуча отчаян плач. Ридания на жена отекнаха в мраморния коридор и високите тавани на залите, преди да достигнат до улицата и студеният декемврийски вятър да ги понесе надалеч. За Сам подобни изблици, породени от скръб, бяха нещо познато, но човек никога не можеше да свикне с тях.

През големите дъбови врати на съда излезе двойка на средна възраст. Трети човек се опитваше да ги утеши. Сам позна Джон Гордън, доста способен адвокат, с когото няколко пъти бе кръстосвала шпага и невинаги бе побеждавала. Изведнъж изпита съчувствие към Тревър. Гордън продължи да шепне нещо на двойката още няколко мига, преди леко да стисне ръцете им и да се оттегли. Когато останаха насаме, мъжът се обърна с лице към съпругата си и я прегърна. Тя свенливо отпусна глава на рамото му и избухна в неудържим плач. Сам бе поразена от измъченото изражение на мъжа. Изглеждаше уморен и под очите му имаше големи тъмни кръгове. Всяка бръчка на лицето му се бе врязала дълбоко и издаваше болка. Патоложката бе виждала хора,

състарени за една нощ от душевно страдание, оставило физически отпечатък върху жертвите си. Предположи, че скърбящият непознат е на около четиридесет, макар и да изглеждаше с десет години по-възрастен. Откъсна поглед от тях, когато пристигна Тревър Стюърт.

— Ако си готова, да тръгваме. И без това вече сме закъснели.

Колежката му го изгледа гневно, раздразнена от саркастичния му тон. Когато се отправиха надолу по стълбите, погледна крадешком към двойката. Мъжът срещна погледа ѝ и сякаш потърси върху лицето ѝ отговори, които самата тя не знаеше. Смутена и объркана, Сам бързо извърна глава и пое към огромната катедрала, която внушително се издигаше над нея.

* * *

Концертът се оказа далеч по-интересен, отколкото бе очаквала. Източноанглийската филхармония не бе сред най-известните оркестри в страната, но музикантите бяха талантиливи и с богат репертоар. Започнаха с Адажио за струнен оркестър от Барбър, което бе любимото произведение на Сам, и завършиха със симфонии номера 40 и 41 на Моцарт, които я успокоиха достатъчно, за да се наслади на предстоящия обяд.

Ресторантът бе впечатляващ за малък хотел като „Уайт Лем“. Предлагаха се първокласни специалитети, приготвени от един от най-добрите готвачи в областта, а в десетте спални бе създадена романтична обстановка с големи легла с балдахини и разкошни бани. Сам бе водила Том тук два пъти по специален повод и дори той бе впечатлен от интериора.

Когато влязоха, бяха настанени на маса в далечния край на ресторанта. За щастие, бе близо до радиатора. Сам все още не бе успяла да се сгрее след дългото чакане пред съда и седенето на течение в старинната катедрала. Свали обувките си и прокара премръзналите си ходила по ребрата на радиатора.

Винаги бе страдала от лошо кръвообращение на крайниците. Като дете често се оплакваше от това и баща ѝ с часове разтриваше краката ѝ. Тя си даваше сметка, че именно тези моменти са я сближили

с него. Том, докато все още бяха заедно, бе опитал да постигне същото, но усилията му бяха напразни.

Двамата с Тревър внимателно разгледаха менюто и понеже бяха свободни следобед, решиха да пийнат качествено вино. Щом им поднесоха предястието, Сам прекъсна незначителните коментари за концерта и полюбопитства за случилото се пред съда.

— Предполагам, че онези хора пред сградата бяха родителите?

— Кой?

— Изглеждаха отчаяни. Жената плачеше.

— А, те ли? — Гласът му издаде раздразнение, когато се досети за кого говори Сам. — Да, това са родителите на момчето. Именно те създадоха всички проблеми.

— Какви проблеми?

— Доведоха свой адвокат да се запознае с доказателствата. Бог знае защо. Всичко беше съвсем ясно.

— Какво е заключението?

— Единственото възможно, нещастен случай.

— А обстоятелствата?

Сам изведнъж бе започнала да проявява професионален интерес. Тревър често я бе виждал в това настроение и знаеше, че е безсмислено да се опитва да отвлече вниманието ѝ. Беше се убедил, че е далеч по-лесно да отстъпи, отколкото да спори с нея.

— Излязъл вечерта, уж да се срещне с приятел, но вместо това се напил, откраднал кола и се блъснал с нея в дърво на Хърдън Хил.

— Какво е накарало родителите да се обърнат към адвокат?

— Не вярват, че синчето им би сторило подобно нещо. Позната история: тяхното момче не пиело, не шофирало и било изключително честно.

— Може би наистина са го смятали за такъв.

Тревър недоверчиво смръщи вежди.

— Не бих възразил, но младежът вече е имал криминално досие, така че трябва да са имали известна представа.

За втори път през последните двадесет и четири часа Сам чуваше подобно мнение. Продължи да разпитва.

— В какво е бил обвинен?

Тревър сви рамене.

— Най-вероятно в хулиганство.

— Значи си убеден във вината му?

— Аз съм патолог. Не изразявам мнение, а работя с факти и подготвям доклади.

— Кога престана да изразяваш мнение?

— Добре, щом това искаш. Мисля, че родителите невинаги познават децата си и заниманията им толкова, колкото си въобразяват. Вземи какъвто и да е вестник в който и да е ден от седмицата и ще попаднеш поне на една такава история.

— Явно не проявяваш особено съчувствие.

— В интерес на истината, не изпитвам такова. Според мен, който се е замесил в кражби и грабежи, заслужава всички последствия.

Сам го погледна с изумление.

— Дори смърт?

— Сами поемат този риск. Този път поне самият виновник е жертва, а не случаен човек.

— Някакви проблеми от аутопсията?

— Не. Без съмнение множеството наранявания са получени при челния сблъсък. Почти сигурно е, че е бил мъртъв, преди пламъците да го погълнат, а е бил и пиан до козирката. Глупак.

— Много ли е изгорял?

— Да. Това затрудни аутопсията. Знаеш как е, работила си по подобни случаи.

Сам кимна.

— Е, след като задоволи любопитството си, да се върнем на повода за този доста скъп обяд.

— Значи имаш скрит мотив?

Тревър я изгледа укорително.

— Не може ли един приятел и колега да заведе партньорката си в ресторант, без да събуди подозрения за задни мисли?

Сам се усмихна на обиденото му изражение.

— Явно подозренията ми са напълно основателни.

— Проницателна, както винаги. — Замълча за миг, след което изплю камъчето. — Възнамерявам отново да се ожения.

Сам бе по-скоро заинтригувана, отколкото смаяна от това признание. Напоследък Тревър не можеше да я изненада почти с нищо.

— Къде се запозна с щастливката, в родилното отделение?

Тревър се намръщи.

— Всъщност тя е радиографист в „Парк“.

— Да не би да е онази висока блондинка — Клеър?

Тревър бе смутен от ехидната ѝ забележка и плахо кимна.

— Казва се Емили. Да, точно тя.

Сам поклати глава. Радиографистките бяха най-предпочитаните жени в болницата може би заради невинността, която им придаваха късите бели престилки.

— На колко години е?

Тревър сведе очи към чинията си, избягвайки неодобрителния поглед на Сам.

— На двадесет и четири. Но е доста зряла и препатила за възрастта си.

Навярно осъзна, че преувеличава.

— Дано е така. Кога е щастливото събитие?

— През юни. Решихме да се оженим през лятото. Скромно тържество в параклиса „Света Троица“, все пак, аз съм човек на години.

— Много романтично. А меденият месец? В клуб „Осемнадесет и тридесет“?

Чувството за хумор на бъдещия младоженец бързо се изпаряваше под язвителните нападки на колежката му.

— Поканих те на обяд, за да поискам съвет и да те помоля да влезеш в ролята на кум... тоест кума.

Поканата бе неочаквана и Сам едновременно се изненада и се почувства поласкана.

— Не зная какво да кажа. Не е ли по-уместно да предложиш това на брат си или на някой добър приятел?

Тревър ѝ се усмихна.

— Ти си най-добрата ми приятелка, Сам.

Тя стана по-сериозна.

— Слушай, не мисли, че се опитвам да те поучавам, но сигурен ли си, че постъпваш правилно?

Когато сервитьорът донесе основното ястие, той поклати глава.

— Разбира се, че не, но бих искал да опитам.

— Разликата ви е повече от двадесет години.

— И какво от това?

— Много хора биха се почувствали засегнати, включително и ти. Какво мислят родителите й?

— Има само майка, баща й е починал преди няколко години. Мисля, че вече съм успял да я омая.

— Навярно имаш повече общи неща с нея. — Сам най-сетне остави ножа и вилицата си и го погледна снизходително. — Е, очевидно си взел твърдо решение.

— „Взели“, за да се танцува танго, са нужни двама.

Тя остана загледана в него няколко мига. Харесваше Тревър въпреки многобройните му недостатъци. От години бе неин приятел и довереник и я бе измъквал от доста неудобни ситуации. Най-сетне кимна.

— Да, бих се радвала да ти кумувам.

Лицето на Тревър засия. Наведе се над масата и я целуна.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб, Сам.

Комплиментът му я накара да се изчерви. Щом забеляза това, той шеговито подхвърли:

— Внимавай да не загубиш пръстените.

Тя поклати глава и широко се усмихна.

— Няма, обещавам.

Когато Сам потегли към дома си, бе завалял сняг. Леденият вятър понасяше ситните снежинки ту в една, ту в друга посока, сякаш се чудеше накъде да задуха. Полепваха по предното стъкло на колата й за миг, преди да се плъзнат надолу и чистачките да ги отстранят. Докато се отдалечаваше от малкия площад, тя хвърли поглед назад към катедралата. От изток бяха дошли сиви облаци, които заплашително надвисваха над огромното здание. Храмът ясно се открояваше на фона на тъмното заснежено небе. Сам не обичаше снега; краката й премръзваха от него и цялата затреперваше. Коледните картички й доставяха радост, но те бяха единственото приятно нещо през зимния сезон. Все пак гледката бе красива. Всичко, от мръсните улици до калното поле, бе скрито под свежа бяла пелена. Когато сви от главната улица по неасфалтираната алея към дома си, вече валеше на парцали и натрупваше все по-бързо.

Сам бе довольна, че фермерът, чиято собственост бе земята, върху която бе построена къщата ѝ, най-сетне бе решил да заравни алеята и да запълни множеството дупки, които от ден на ден ѝ се струваха все повече. Не съжаляваше, че бе сменила шикозната си кола с рейндж ровъра, който караше сега. Тревър бе убеден, че това е поредният ѝ моден аксесоар, но грешеше. Имайки предвид променливото време в областта и затъntenите места, които се налагаше да посещава, Сам смяташе джипа си за незаменим.

Въпреки че Тревър и предстоящата му женитба не излизаха от мислите ѝ, те не бяха единственото, което я тревожеше. Необяснимо защо, не можеше да забрави изражението на опечаления баща пред съдебната сграда. Отчаянието и безнадеждността в очите му не преставаха да я терзаят. Самата тя бе преживяла доста трагедии, професионални и лични, и вече притежаваше достатъчно твърдост, за да преодолее всичко. Но бащата на загиналото момче я бе накарал да осъзнае, че не може да бъде безразлична към чуждото страдание.

Най-сетне се озова на пътеката пред къщата си и чакълът изхрущя под гумите. Заклучи джипа, вдигна качулката на палтото си и понечи да тръгне към входната врата, но размисли. Реши да отскочи до задния двор и да нагледа издънките на Ерик.

През зимата градината бе пуста и неприветлива. Бе необходима още доста подготовка за пролетта и лятото. С настъпването на зимата много от ободряващите ухания, които я избавяха от параноята, бяха изчезнали. Сега безпокойството ѝ граничеше с паника, а не можеше да се наслади на ежедневната доза аромати сред лехите. Много от колегите ѝ, включително и Тревър, вече бяха загубили обонянието си, а заедно с него бяха отслабнали и вкусовете им усещания. Сам не можеше да си представи как понасят това. Причината за увреждането не бе вонята на труповете, както предполагаша мнозина. Макар и неприятна, тя бе естествена и не по-вредна от тази на оборския тор, който се бе напластил с годините в градината ѝ. Проклетите химикали, с които работеха патолозите, умъртвяваха нервните им окончания. Това бе бавен и неусетен процес, който протичаше без болка, но причиняваше дългогодишно страдание.

Сам вдигна поглед към нощното небе и вниманието ѝ бе привлечено от малка светеща точка. В първия миг я взе за падаща звезда, но по-късно осъзна, че е един от множеството сателити, които

кръжаха в горните слоеве на атмосферата. След няколко мига мислите ѝ се върнаха на Земята и тя отвори вратата на оранжерията. Там съхраняваше младите растения, които Ерик ѝ бе дал преди няколко месеца. Беше се надявала да ги засади, преди да настъпи зимата, но не бе намерила време. При тази температура навярно така бе по-добре за тях, иначе почти със сигурност биха загинали.

Сам влезе, бързо затвори вратата след себе си и включи малката електрическа крушка. Щом заструи светлина, огледа рафтовете с разсад и отчаяно се опита да си спомни къде е сложила издънките на Ерик. От доста време не ги бе поглеждала и си представи колко неловко би се почувствала, ако Ерик наминеше и видеше, че скъпоценните му растения са загинали.

Запристъпва покрай рафтовете и най-сетне ги откри в средата на оранжерията — зелени и жизнени. Бяха пораснали с няколко сантиметра. С въздишка на облекчение тя приклекна да разгледа цветовете на амарилис беладона „Хадор“, които пазеше в отопляваната оранжерия. Това великолепно растение бе продължило да цъфти необичайно дълго и да я дарява с красотата на уханните си бели цветове. Вдъхна дълбоко, готова да се наслади на характерния му аромат. В този миг забеляза нещо необичайно. Добре познаваше мириса на амарилис и макар и да го долови, той не ѝ се стори толкова силен, колкото бе очаквала. Задържа цветето още по близо до носа си и отново въздъхна. Ароматът отново бе по-слаб от обикновено. Може би просто цветето бе започнало да увяхва и уханието му постепенно изчезваше. Сам се изправи, излезе навън и се приближи към великолепна разцъфнала махония „Черити“, чийто мирис бе натрапчив. Притегли една клонка към себе си и вдъхна. Усети познатия аромат, но не така остър, както би трябвало да бъде. Сякаш някой ѝ удари плесница. Почувства световъртеж и по страните ѝ потекоха сълзи. Дишайки дълбоко, се опита да възвърне самообладанието си. Най-големият ѝ страх се сбъдваше. Не бе съвсем неочаквано, защото от известно време не усещаше и други миризми и дори вкусове с обичайната острота. Досега съзнанието ѝ просто бе отказвало да приеме неизбежното. Винаги си бе внушавала, че причината е настинка или сenna хрема. Но най-сетне трябваше да проумее истината, безполезно бе да я отрича. Губеше най-ценното си сетиво и едва ли някой би могъл да стори нещо, за да спре това.

Сам се върна на заснежената пътека, огледа любимата си градина и се запита дали ще продължи да се чувства така свързана с нея. Сякаш бе виждащ човек, внезапно започнал да ослепява. Дали би могла да запамети уханията така, както хората запазват спомен за цветовете? Малко по-спокойна, се опита да помисли трезво за това, което се случва с нея. Първо, трябваше да разбере доколко са увредени сетивата ѝ и колко време ще измине, докато напълно загуби обоняние. Реши да се обади на Едуард Крос в отделение „Уши, нос, гърло“ на „Парк Хоспитъл“ и да си уговори час за спешен преглед. Дълбоко в сърцето си не искаше да знае, но така поне щеше да има известна представа колко ѝ остава и да планира стратегии за бъдещето, макар и да не ѝ хрумваше друго решение, освен да се откаже от професията си.

Снежинките се сипеха по раменете ѝ. Изведнъж се опомни и забърза към приканващата светлина на лампата пред къщата си.

Ерик Чембърс влезе в малката веранда пред входната врата на дома си и енергично изтупа шушляковото си яке. Полуразтопените снежинки се разлетяха на всички страни около него, сякаш бе куче, тръскащо мократа си козина. Най-сетне свали якето и го закачи да съхне на облегалката на стар люлеещ се стол, който винаги стоеше в ъгъла на тясното помещение. Преди да влезе в сухия, топъл коридор, старателно забърса двете си кучета със стара кърпа. Щом реши, че са достатъчно чисти и подсушени, отвори вратата и пусна запъхтените животни в къщата.

Бе премръзнал и чувстваше нужда от топло питие. Хрумна му да си налее нещо силно, но искаше умът му да остане бистър, защото му предстоеше работа. Сложи чайника на котлона, влезе във всекидневната и се загледа навън през воала от снежинки. Цялата градина бе покрита с дълбок сняг, който приличаше на съвършено гладка пелена. Само хранилките за птици бяха чисти, защото през лятото бе поставил над тях широки дървени навеси. При такова време храната бе оскъдна и птиците страдаха, а той обичаше да се грижи за тях. Може би затова мразеше котките.

Погледът му неволно се спря на огромния рододендронов храст, който растеше в десния ъгъл на градината. Беше едно от най-старите растения и когато разцъфтеше, изглеждаше величествено. Естествено,

трябваше да се грижи за него, но си заслужаваше. Винаги се усмихваше, когато се сети за този храст, не от гордост, а заради ужасната тайна, която той криеше. Всички в селото мислеха, че познават добрия стар Ерик, уважавана личност и стълб на обществото. Дори му бяха измислили прякора Полковника, защото бе известен с чувството си за отговорност. Забавно му бе да пази тайната, че не е човекът, за когото го смятат. Веднъж Сам Райън му бе казала, че градината му е пълна с изненади и тайни; само да знаеше колко са те в действителност. Тихо се засмя при мисълта как биха реагирали и тя, и останалите му съселяни, ако истината най-сетне излезеше наяве. Може би трябваше да приложи към завещанието си признание. Когато бъде прочетено, за самия него не би имало значение, но несъмнено би разтърсило обществото и би накарало всички да поставят под съмнение самодоволното си спокойно съществуване и поне година-две подозрително да се озъртат на всяка крачка.

Наля си голяма чаша чай, преди да включи компютъра си. Когато екранът светна, въведе паролата си и се потопи в необятното пространство на Интернет.

Сам влезе през задната врата, свали побелелите си обувки и мокрото студено палто. Къщата бе тъмна, навярно всички си бяха легнали. Това бе добре дошло за нея. Запали лампата в кухнята, застана пред малкото огледало и изтри черната спирала, която бе потекла по страните ѝ. Щом почисти лицето си, излезе от кухнята, угаси лампата и се отправи към стълбите, за да се качи в спалнята си. Изведнъж забеляза тънка ивица светлина под вратата на кабинета си. Приближи се и плахо долепи ухо до нея, преди да я побутне и да надникне вътре.

Рики седеше на бюрото ѝ, вираше се в компютърния екран и съсредоточено натискаше клавишите.

— Не е ли малко късно?

Рики се обърна и погледна леля си.

— Зависи за кого.

— Моля?

— За деветнадесетгодишен е рано. Може би, ако си над тридесетте, ти се струва късно.

Сам го изгледа навъсено.

— Нали нямаш нищо против, че използвам компютъра ти? Полезно е за курса, който посещавам, а и предполагах, че по това време няма да ти трябва.

Най-сетне, след като с години го бе убеждавала, Рики бе решил да се запише във вечерен курс по компютърна грамотност, а през деня продължаваше да работи в „Макдоналдс“.

Сам поклати глава.

— Не, не възразявам. Стига да не се опитваш да проникнеш в личните ми файлове.

Рики отново прикова поглед в екрана.

— Дори и да успея, не бих разбрал нито дума.

Тя застана до него.

— Впрочем, какво търсиш така усърдно?

— Нещо в уебстраниците на изгодна цена.

Лея му поклати глава.

— Значи просто пазаруваш в мрежата?

— Винаги ще има порнография, ако за това намекваш.

— Дано вече някой работи по въпроса.

Рики й се усмихна.

— Само ми спести тези ехидни подмятания.

Сам присви колене и огледа устройството, подобно на портативен компютър. Бе с размерите на филофакс, но със собствен екран, свързано с компютъра й с дълъг сив кабел.

— Какво е това?

Рики я изгледа учудено.

— Не знаех, че си толкова изостанала в компютърните си познания.

Тя не отговори на репликата.

— Обясни ми какво представлява.

— ПДА.

— Какво означава?

— Персонален дигитален асистент.

Сам знаеше, че се опитва да я впечатли със своя техноезик, но остана равнодушна.

— За какво служи?

— Това е високотехнологичен електронен бележник. Можеш да пишеш или да рисуваеш на него и да прехвърляш всичко в компютъра, откъдето лесно може да бъде разпечатано. Идва краят на секретарската професия.

Джийн би трябвало да се разтревожи от тази перспектива.

Сам вдигна устройството и внимателно го огледа.

— Сигурно е доста скъп.

Рики се приближи към нея, взе апарата и отново го сложи на бюрото.

— Да.

— Значи в „Макдоналдс“ плащат добре?

— Спестявах и успях да намеря сравнително евтин.

— Къде?

— В мрежата.

Леля му отново насочи вниманието си към компютърния екран.

— Какво търсиш сега?

— Скенер. Би трябвало да има някой по джоба ми, ако източникът ми е все още в бизнеса.

— Кой е той?

— Не мога да ти кажа. Строго поверително. Ако ти го разкрия, ще се наложи да те убия.

— Страхотно.

— Пошегувах се. Свързах се с компания, която, изглежда, може да си позволи да продава с тридесет процента отстъпка. Не е лошо, а?

Сам кимна.

— Не звучи никак зле. Сигурен ли си, че дейността им е законна? Нали стоката не е паднала от каросерията на някой камион или нещо подобно?

— Персоналният асистент нямаше никакви дефекти.

— Не се прави на остроумен. Знаеш за какво говоря. Не бих искала да чуя, че Том Адамс те издирва.

— Вместо да търси теб.

— Рики!

— Да, сигурен съм, че всичко е законно. Доста хора ползват услугите им.

— Но кои са те?

— HTTP двоеточие, две наклонени черти, www, точка, Бий, точка, СО, точка, UK, наклонена черта, PDA.

— Интересно име. Как се свърза с тези хора?

Рик широко ѝ се усмихна.

— За да откриеш желана уебстраница, използваш някоя търсачка. Напечатваш от какво се нуждаеш, например „Купувам скенер“, и с малко късмет го намираш.

— По-нататък?

— Обикновено се появява формуляр, който трябва да попълниш, натискаш „send“^[1], и чакаш поръчката ти да бъде изпълнена.

— Как се плаща?

— С кредитна карта, ако имаш такава.

— А ти нямаш.

— Обикновено плащам в брой.

— Значи компанията е местна?

Рики кимна.

— Нещо такова.

— Е, само помни, че съм те предупредила за Том Адамс. Не се шегувах.

Рики сви рамене.

— Казах ти, че вече съм голямо момче.

Сам го изгледа недоверчиво.

— Ще видим. И не стой тук цяла нощ.

Той ѝ се усмихна и задържа поглед върху лицето ѝ.

— Добре ли си?

— Разбира се, защо?

Рики премигна.

— Нищо. Няма да стоя още дълго.

Сам кимна и излезе от стаята, смутена и леко ядосана от себе си. Явно, не бе успяла да прикрие безпокойството, което я бе обзело по-рано.

[1] Изпрати (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Видеокамерите, закрепени високо на бетонните стени на многоетажния паркинг до болницата, проследиха рейндж ровъра на Сам, докато бавно се придвижваше между отделните нива. Когато най-сетне спря на запазеното си място, най-близката камера се включи и се насочи към регистрационния номер. Явно доволен, невидимият контролър върна камерата в първоначалното ѝ положение. Въпреки въвеждането на видеосистема и по-силното осветление, което бе подобрило охраната на паркинга, и макар интериорът да не бе така мрачен, всеки път, когато се наложеше да гарира тук, Сам се чувстваше напрегната. Независимо че ръководството на болницата полагаше усилия, все още имаше тъмни кътчета, в които не можеше да се надникне с просто око, и те продължаваха да събуждат най-страховитите ѝ кошмари.

За всеки случай включи личната си алармена система и задържа палец върху бутона, докато вървеше към асансьора. Нямаше пълно доверие в тези устройства и често се питаше дали действително възпират злосторниците. Може би не бяха по-надеждни от алармите за коли. Поне, ако се наложеше, би могла да халоса с него някой нападател. Сам бе за узаконяване на парализиращите спрейове, за да могат жените да се защитават без страх от съдебно преследване. За няколко мига се качи до желания етаж. Вратите на асансьора се отвориха и разкриха дълъг, ярко осветен и оживен коридор. Бързо стигна до кабинета си и влезе. Джийн, секретарката ѝ, седеше на бюрото си и набираще на компютъра нахвърляни с небрежен почерк доклади от аутопсии. Сам предположи, че е дошла преди няколко часа, за да се залови с несвършената работа, която се бе струпала през последните няколко месеца.

— Добро утро, Джийн.

Джийн погледна началничката си и на строгото ѝ лице се появи усмивка.

— Добро утро, доктор Райън. Кафе?

Сам отчаяно кимна. Въпреки че от дълги години бе нейна секретарка и приятелка, Джийн никога нямаше да се отучи от излишните официалности. Винаги говореше със Сам на „вие“, дори когато отидеха заедно да хапнат и пийнат по нещо в обедната почивка. Патоложката се бе отказала от опитите си да промени отношенията им и бе приела факта, че за Джийн винаги ще бъде „доктор Райън“. Секретарката ѝ бе рожба на друга епоха, в която учтивостта бе неизменна част от атмосферата в болницата, както тъмносините плътни чорапогащи на сестрите. Вече бе твърде късно да я промени.

— Да, ако обичаш. Нека бъде силно.

— Тежка нощ?

Сам поклати глава:

— Всъщност, не. Само малко неспокойна. Няколко пъти сънувах един и същи сън.

Бе свикнала с кошмарите, които бяха нещо обичайно за човек с нейната професия. Но обикновено съновиденията бяха неясни и бързо ги забравяше, а този образ се бе запечатал в съзнанието ѝ и понякога не можеше да спи непробудно дълго време.

Думите ѝ събудиха любопитството на Джийн.

— Имаше ли в него висок мургав непознат?

— Мисля, че бих го запомнила. Освен това на масата за дисекции мургавите красавци не изглеждат толкова привлекателни.

— Тогава какво сънувахте? — продължи да любопитства секретарката.

Сам смръщи вежди.

— Най-странното е, че се събудих разтреперана, не помня подробности. Имам само откъслечни проблясъци и колкото повече се опитвам да се съсредоточа върху тях, толкова по-бързо изчезват.

Джийн поклати глава.

— Щом е така, откъде знаете, че се е повтарял един и същи сън?

Сам сви рамене.

— Не съм сигурна откъде, просто знам.

— Нещо ви тревожи — отбеляза Джийн със съчувствие. — Мисля, че наистина се нуждаете от едно силно кафе.

Началничката ѝ кимна утвърдително, преди да влезе в главния офис. Там завари привлекателен висок младеж, който енергично натискаше клавишите на компютъра ѝ.

— Добро утро, скъпа, свършвам след малко, извинявай, ако преча.

Джийн бързо дотича при нея.

— Съжалявам, доктор Райън. Забравих да ви предупредя. Инсталират някаква нова програма в компютрите на болницата. Боя се, че през следващите няколко дни ще ни създадат известно неудобство.

Сам въздъхна, кимна с разбиране и стовари куфарчето си на пода. В този миг младият мъж стана.

— Достатъчно засега.

Стопанката на кабинета го погледна учудено.

— Мога ли да ползвам компютъра?

— Не, за съжаление, скъпа, поне в близките няколко часа, но до края на деня отново ще ни включат в мрежата.

Сам мразеше обръщението „скъпа“, но прикри раздразнението си. Когато младият мъж излезе, тя се отпусна на стола с висока облегалка и погледна огромната купчина книжа, които, както обикновено, бяха разпилени върху плота. Мисълта, че трябва да ги сортира, не бе особено приятна, но трябваше да го свърши. Когато се залови да преглежда първия доклад, Джийн почука и влезе с чаша димящо кафе в ръка. Сам вдигна поглед.

— Благодаря, Джийн.

— Беше красавец, нали? — отбеляза секретарката и остави чашата на бюрото ѝ.

Избягвайки погледа ѝ, Сам попита:

— Кой?

— Сигурно се досещате. Младият мъж, който дойде да въведе програмата. Изглеждаше доста добре.

— Така ли? Не забелязах. Просто ми пречеше.

Джийн разбра, че няма да постигне нищо, и се върна към служебните си задължения.

— Желаете ли да прегледате графика и телефонните съобщения?

— Не, освен ако има нещо спешно. Ще им хвърля по един поглед следобед. Ако сега не се заема с тези книжа, някой ще докладва на висшестоящите.

Джийн се усмихна, тактично излезе от стаята и остави Сам да се съсредоточи.

Погълната от работата си, тя не усети как времето отлетя. Едва когато чу глъчка пред офиса, погледна стенния часовник. Беше дванадесет и бе работила без прекъсване три часа. Въпреки че кабинетът ѝ бе отделен от офиса на Джийн с масивна дъбова врата, ясно чу как секретарката ѝ повишава тон, обяснявайки на невидим посетител, че доктор Райън е заета и не може да го приеме без предварителна уговорка. Най-сетне вратата се отвори и Джийн се показва на прага. Лицето ѝ бе зачервено и имаше тревожен израз, което не бе обичайно за нея.

— Навън има двама души. — Смръщи ноздри, докато изричаше последната дума. — Настояват да говорят с вас.

Сам изпъна шия и се опита да надникне в секретарския офис, но видя само гърбовете на неканените посетители. Даде знак на Джийн да затвори вратата.

— Кои са?

Сам не бе свикнала в кабинета ѝ да нахълтват непознати, настояващи за среща. С изключение на неколцина нагли полицаи и естествено, на Тревър Стюърт, досега никой не си го бе позволявал.

— Държат се грубо.

Патоложката нетърпеливо повдигна вежди.

— Мистър и мисис Викърс. Няма уговорка и дори отказват да ми кажат за какво желаят да разговарят с вас. Да повикам ли охраната да ги изведе?

Викърс, Викърс. Името бе познато на Сам, но не помнеше откъде. Най-сетне се досети. Бяха скърбящите родители, които бе видяла пред съда предишния ден. Оттогава лицето на мъжа не излизаше от мислите ѝ. Внезапно си спомни, че през нощта бе сънувала именно него. Измъченото му изражение ту изплуваше в съзнанието ѝ, ту изчезваше като трептяща холограма. Сам затвори папката, която бе разгърнала на бюрото си, и я върна обратно при останалите.

— Кажи им да влязат.

Джийн изглеждаше малко изненадана от молбата ѝ.

— Сигурна ли сте, искам да кажа...

Сам я погледна многозначително, въздъхна и с това сложи край на спора. Секретарката се обърна и макар и с нескрито неодобрение, покорно изпълни задължението си.

— Заповядайте. Доктор Райън все пак ще ви приеме.

Въведе ги в офиса. Когато влязоха, Сам стана от стола си и се приближи към тях. Странно бе да ги види тук. Мисълта за тях не преставаше да я терзае, а сега ѝ се сториха съвсем обикновени и незабележими. Бяха от хората, с които човек може да се размине на улицата или във влака, без дори да усети присъствието им. Може би тази обикновеност ги правеше толкова незабравими в миговете на страдание. Мистър Викърс бе висок над метър и осемдесет, слаб, с проникателни зелени очи и тъмнокестеняви коси, леко посивели и оредели над челото. Носеше тъмносин костюм и овехтял кафяв шлифер. Съпругата му бе с няколко сантиметра по-ниска и доста по-набита. Бе облечена елегантно, но консервативно, с вълнено сако, дълга тъмна пола и кафяви ботуши до коленете. Под очите ѝ се откриваха големи тъмни кръгове и лицето ѝ изглеждаше преждевременно състарено. Усмихна се, но насила. Когато влязоха в кабинета ѝ, Сам забеляза как мисис Викърс хвана ръката на съпруга си и я стисна така силно, че кокалчетата му побеляха.

Сам подаде длан на мъжа.

— Аз съм доктор Саманта Райън, приятно ми е.

Опита се да им вдъхне спокойствие и кураж; особено след заплашителното държане на Джийн. Покани ги да седнат на столовете срещу бюрото ѝ.

— Искате ли чай или кафе?

Жената смутено погледна съпруга си, сякаш не бе в състояние да вземе решение дори за нещо толкова незначително. Мистър Викърс кимна и отговори и от нейно име.

— Чай, ако обичате, но без захар.

— Добре.

Сам погледна Джийн, която се взираше в семейство Викърс със смесица от подозрителност и раздражение.

— Би ли се заела с това, Джийн.

За миг секретарката ѝ не отговори и остана загледана в двамата натрапници, дръзнали да навлязат в територията ѝ без покана.

— Джийн!

Този път Джийн се стресна, намръщено излезе от стаята и тръшна вратата след себе си, без да е нужно. Сам се върна на стола си и с най-приветливата усмивка, на която бе способна, попита:

— Е, с какво мога да ви бъда полезна?

Мистър Викърс погледна крадешком към жена си, за да се увери, че всичко е наред, и най-сетне заговори.

— И двамата се извиняваме за безпокойството, но сме отчаяни. Никога досега не бяхме изпадали в подобно положение и не знаехме какъв е редът. Ако ви създаваме проблеми, ще си уговорим час за среща, както каза секретарката ви. Но сме много разстроени и просто искахме някой да ни изслуша.

Сам кимна.

— Е, сега имате тази възможност.

Мистър Викърс отново погледна жена си, преди да продължи:

— Адвокатът ни, мистър Гордън, предложи да дойдем да се срещнем с вас...

Сам го прекъсна:

— Защо той не се свърза с мен? Със сигурност знае какъв е редът.

— Каза, че е по-добре да го чуете лично от нас — обясни мистър Викърс и сви рамене.

„Емоционален подход — помисли си Сам. — Хитро, но малко подмолно.“ Кимна и го насърчи да продължи.

— Ние сме родителите на Саймън Викърс.

Тя кимна отново.

— Зная, видях ви пред съда. Моите съболезнования.

— Затова сме тук. Всичко, което казаха в съда, не е истина. Саймън не беше способен да стори нещо подобно. Повече се интересуваше от компютъра си, отколкото от коли.

— И не пиеше — намеси се мисис Викърс. — Знаем това.

— Мразеше колите — добави мистър Викърс. — Казваше, че замърсяват околната среда и вредят на здравето на хората. Дори настоя да купим кола, която да се движи само с безоловен бензин. Просто не беше такъв тип.

— Хората правят какви ли не неща, за които дори най-близките им не знаят — отбеляза Сам и се отпусна на стола си. Стараеше се да не влага емоции, но усети как гласът на мистър Викърс затрепери.

— Не ни разбирайте погрешно. Не твърдим, че Саймън е бил светец, далеч сме от тази мисъл, беше типичен тийнейджър. Но бяхме много близки, винаги сме били, почти от раждането му. Не му

налагахме ограничения и беше откровен с нас. Помежду ни съществуваше взаимно разбиране. Никога не ни е създавал проблеми.

— Хората се променят.

Мисис Викърс решително заяви:

— Не и Саймън.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Изтри ги с малка бродирана кърпичка, която извади от ръкава си.

— Ако го бе блъснала кола или бе загинал при самолетна катастрофа, бихме го приели — каза съпругът ѝ.

Този път Сам довърши вместо него:

— Но не и зад волана на крадена кола.

— Не. — Мистър Викърс енергично поклати глава. — Както казах, той не искаше да има нищо общо с коли, свои или чужди. Едва успяхме да го накараме да слезе от велосипеда си и да се качи на задната седалка на нашата. Искаме единствено истината, доктор Райън. Щом я знаем, ще можем да понесем скръбта и да продължим живота си.

— Не мисля, че бих могла да направя нещо, което полицията и съдебната комисия да не са сторили.

— Мистър Гордън каза, че умееете да достигате до истината и ако има някакво съмнение, дори нищожно, ще я разкриете.

Сам бе поласкана. Няколко пъти бе участвала в разследвания по молба на Питърс, Уолтън и Гордън и бе постигала успех, въпреки че винаги се спираха първо на Тревър, навярно от мъжка солидарност. Запита се защо самият Джон Гордън не се бе обърнал към нея.

— Какво искате да направя?

— Втора медицинска експертиза. Бихме искали да чуем още едно мнение за смъртта на сина си.

Сам изведнъж си обясни защо Джон Гордън не я е потърсил лично. Първата експертиза бе направена от Тревър, с когото го свързваше дългогодишно приятелство.

За да запази добрите си отношения с него, бе предпочел полесния начин — да изпрати самите родители.

Сам се върна на съществуения въпрос.

— На какво основание?

Мистър Викърс отново се спогледа със съпругата си, преди да отвърне:

— Заключение на съда беше погрешно, убедени сме. Не вярваме, че смъртта на Саймън е злополука, както твърдят.

— А как мислите, че е загинал?

— Нямаме представа, затова се надяваме да се заемете със случая. Отложихме погребението.

— Готови сме да платим — увери я мисис Викърс.

Мистър Викърс кимна утвърдително.

— Не бихме искали от вас да работите безплатно. Не сме богати, доктор Райън, но имаме спестявания, а сега, след като загубихме Саймън, няма за какво да ги харчим.

— А ако не открия нищо по-различно?

— Тогава ще знаем, че сме направили всичко по силите си, и ще се примирим.

Сам плъзна изпитателен поглед по изтерзаните им лица. Най-сетне взе решение.

— Не съм склонна да направя втора медицинска експертиза сега... — Израженията им станаха още по-печални и тя побърза да обясни: — Но ще прегледам всички документи по случая и ако попадна на нещо, което ми се струва съмнително, ще проведе експертизата.

— Единствено за това ви молим, доктор Райън, за второ мнение. Искаме да знаем истината каквато и да е.

— Колко ще струва? — плахо попита мисис Викърс.

— Нека първо се запозная с докладите, а после ще видим.

Джийн донесе чая и го сложи на масата, докато Сам размишляваше как да повдигне въпроса пред Тревър.

Доминик Пар бе далеч по-засегнат от смъртта на приятеля си, отколкото бе предполагал. Едва когато осъзна, че Саймън вече го няма, си даде сметка колко близки са били и колко му липсва. Саймън бе инициативният от двамата, винаги пълен с идеи. Доминик бе по-тих и кротък, интроверт, както веднъж го бе нарекъл учителят му. Въпреки това Саймън никога не го караше да се чувства така, сякаш живее в сянка, и споделяше страстта му към компютрите и Интернет. Насърчаваше го и го ласкаеше. Дори понякога му се възхищаваше за работата, която е свършил. Доминик често разрешаваше проблеми или

участваше в различни начинания само за да го зарадва, с надеждата да заслужи похвала, каквато знаеше, че никога няма да получи от родителите си. Дори не бе сигурен дали го харесват, но дори да изпитваха топли чувства към него, не биха могли да го разберат като Саймън. Искаха просто да си намери някаква посредствена работа, да се движи сред посредствени хора и да живее в посредствения им свят. Стига да има приличен доход и гаранция, че на стари години ще получава пенсия, биха се чувствали доволни. Господи, какво знаеха те! Дълбоко в себе си той не бе такъв човек. Въпреки странностите си, обичаше да бъде сред забавни и интересни хора, а Саймън безспорно бе такъв.

Преди време Доминик се бе питал дали не е влюбен в него. Дълго размишляваше за това, преди да заспи. Понякога дори надничаше под завивките, за да види дали се възбужда при мисълта за приятеля си. Накрая стигна до заключението, че може би наистина изпитва обич към него, но не и физическо влечение. Приятелството им бе нещо далеч по-висше от физическа връзка с всичките ѝ проблеми и дребнави прояви на ревност. Освен емоционалната привързаност, двамата имаха и сходни интереси. Сливаха умовете си в едно цяло, което неуморно бродеше из Мрежата. Бяха създали свой език, за да разменят съобщения без страх, че някой друг ще ги дешифрира.

Единственият въпрос, който се въртеше в съзнанието на Доминик, бе: „Защо?“. Защо го бе направил Саймън? Какво се бе опитал да докаже? Колкото и усилия да полагаше, не можеше да проумее това. Струваше му се пълно безумие. Нямахше представа какво ще прави без Саймън. Никога по-рано не бе изживявал подобна загуба и не знаеше как да преодолее мъчителните чувства. Заедно бяха кроили планове за бъдещето и трябваше да бъде свършена още много работа, но с кого щеше да сподели всичко това сега? Какъв щеше да бъде животът му без Саймън? Дали изобщо можеше да живее без него? Веднъж му бе хрумнала мисълта за самоубийство, но бе твърде страхлив, за да се реши на подобна стъпка. Освен това, макар и тежък, животът бе ценен. Най-сетне реши, че трябва изцяло да посвети усилията си на паметта на Саймън и да накара хората винаги да си спомнят за него и гениалния му ум. Седна на бюрото си и включи компютъра. Крайно време бе да се залови с нещо, което досега бе отлагал. Бе решил да изчака да мине погребението на Саймън, но кой

знае защо, то бе отложено за неопределена дата. Това забавяне го бе принудило да разгласи в Мрежата за случилото се и всички техни приятели, познати и непознати да включат името на Саймън в личния си мемориал.

Късно следобед Сам пристигна в клиниката на доктор Крос. Едно от малкото предимства на професията ѝ бе, че можеше да си уговори среща със специалист почти в последния момент. Спря на регистратурата и получи напътствия как да стигне до личния му кабинет. Крос я очакваше. Тя не го познаваше добре. Бяха се срещали на няколко семинара и веднъж ѝ бе отправил комплименти след нейна лекция, но това бе всичко. Той бе един от най-добрите консултанти в отделение „Уши, нос, гърло“ и за „Парк Хоспитъл“ бе истински късмет, че работи тук.

Сам леко почука на вратата.

— Влез, Сам.

Тя отвори и плахо надникна вътре. Стаята за консултации бе почти два пъти по-голяма от нейния кабинет. Една част от помещението бе отделена с параван и превърната в офис, а останалата представляваше удобна зала за прегледи. Сам внимателно затвори вратата и се приближи към него.

— Благодаря ти, че ме прие веднага, Едуард.

Крос ѝ се усмихна.

— По телефона ми се стори така отчаяна, че няхах избор.

— Наистина ли съм се държала толкова ужасно? — Тя направи недоволна гримаса.

Той кимна.

— Боя се, че да. Да започваме ли?

Сам свали палтото си и се настани удобно, колкото бе възможно, на старомодния метален стол в средата на помещението. Едуард взе пинцетите си от малка метална тавичка и се зае с прегледа.

Цялата процедура продължи около половин час и бе доста позадълбочена, отколкото бе очаквала. Когато лекарят свърши, настоя да ѝ бъде направена рентгенова снимка. Най-сетне ѝ даде знак да седне срещу бюрото му. Не се наложи да чака дълго прогнозата.

— За съжаление носът ти е доста увреден.

— Колко?

— Има множество полипи, които успях да видя, а навярно са още повече. Засегнат е значителен участък, Сам.

— Необратимо ли е?

Крос кимна.

— Да, за жалост. Всичко това има и друг неприятен аспект.

Сам се почувства още по-потисната.

— Има голяма вероятност да бъдат засегнати и вкусовите ти усещания.

Знаеше, че това е следващият етап, но при мисълта, че може да загуби и двете си сетива, я обзе отчаяние.

— Мога ли да направя нещо?

Лицето на Крос доби малко по-ведър израз.

— О, разбира се. Долавяш ли мирис сега?

Сам сви рамене.

— Да, но не така силно, както по-рано. Сякаш се опитвам да помириша нещо през парче плат.

— А вкус?

Не бе забелязала промяна и поклати глава:

— Съвсем нормално.

Крос замислено кимна.

— Ако искаш да запазиш сетивата си, трябва да се откажеш от патологията и може би да се насочиш към друга медицинска специалност.

Разтърсващото му изявление и равнодушният тон, с който бе изречено, накараха Сам да потръпне. Изведнъж стаята сякаш стана потъмна и тясна. Положи усилие да се овладее и се опита да оспори преценката му.

— Може би не е необходимо напълно да се отказвам от патологията. Искам да кажа, ако спазвам всички инструкции за безопасност и бъда по-внимателна...

Крос я погледна и поклати глава.

— Не. Това само би могло да отложи неизбежното, да ти даде още малко време. Но парчето плат пред лицето ти, за което спомена, ще става все по-плътнo, докато напълно престанеш да долавяш мирис.

— Замълча за миг и ѝ даде възможност да осмисли това, което бе чула.

— Трябва да направиш прост, но съдбовен избор. Да се откажеш или от патологията, или от обонянето си.

— С колко време разполагам да взема решение?

Крос отново поклати глава.

— Не много. След всяка медицинска експертиза, която извършиш, състоянието ти ще се влошава колкото и да внимаваш, докато най-сетне стигнеш до точката, от която няма връщане. Но не е толкова страшно, Сам. — Погледна я с разбиране. — Има десетки други медицински области, в които би могла да се изявиш. Господи, дори в това отделение не достигат квалифицирани кадри, а работата е благодарна.

Сам втренчи поглед в лицето му.

— Посветила съм се на патологията и никога не ми е минавало през ум да върша нещо друго.

— Можеш да останеш вярна на призванието си, но в различна сфера. Какво ще кажеш за работа като преподавател? Бог знае колко хора като теб са нужни, за да обучат следващото поколение младоци как се държи остър скалпел.

— Не. Знаеш поговорката: „Който умее, работи, който не умее — учи другите“.

Крос ѝ се усмихна със съчувствие.

— Зная, че това е шок за теб. Защо не вземеш няколко дни отпуск, за да обмислиш избора си? Не е дошъл краят на света, само трябва да смениш посоката и след няколко години ще бъдеш толкова доволна от новата си роля, колкото си била досега от патологията. За бога, аз исках да стана мозъчен хирург и бях съкрушен, когато разбрах, че не съм подходящ за тази професия. Сега прекарвам по-голямата част от времето си в надничане в носовете на хората и всеки миг работа ми носи удовлетворение.

Въпреки уверенията на Крос Сам бе престанала да слуша. Стана и се отправи към вратата.

— Благодаря за прегледа, Едуард. Изпрати сметката на Джийн и ще получиш възнаграждението си навреме.

— Дума да не става. Не бих взел пари от колега, особено от професионалист като теб.

Сам кимна в знак на благодарност.

— Бих искала посещението ми да остане в тайна. Засега, колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Не съм сигурна дали бих понесла всички да ми дават съвети.

— Разбирам — кимна Крос.

Тя се обърна и излезе. Бе решила да се върне в кабинета си и да довърши работата, която бе прекъснала, но нямаше сили. Знаеше, че има нужда от доста време за размисъл, и реши да се уедини, за да превъзмогне шока и с бистър ум да прецени възможностите.

Въпреки силното си желание да се прибере у дома и да прекара останалата част от деня в почивка, Сам реши вместо това да се качи на Хърдън Хил и да огледа мястото на злополуката със Саймън Викърс. Обикновено нямаше какво да търси на местопроизшествието, след като тялото е било откарано, но ѝ хрумна, че този случай си струва усилието. Снегорините бяха разчистили пътя и придвижването не бе твърде трудно. Щом стигна до върха на хълма и предупредителната табела „Карай бавно“, внимателно се спусна от другата страна и спря в една отбивка. През лятото бе оставила колата си точно тук, когато със сестра ѝ Уин бяха дошли на пикник. Тогава беше слънчев ден и бе пълно с хора.

Закопча палтото си до горе, нахлупи тъмната си вълнена шапка и слезе от джипа.

Хардън Хил бе едно от малкото възвишения в района и от върха му се откриваше великолепна гледка към морето отвъд равнината.

Сам застана на ръба на склона с лице срещу студения вятър, който довяваше хиляди различни миризми. Запита се докога ще може да ги долавя и дали ще запази спомен за тях, когато напълно изчезнат зад нея.

Безкрайната белота се простираше до хоризонта, където се откриваха само шосетата и крайпътните укрепления, набраздяващи равнината, чиято гладка повърхност приличаше на напукано стъкло.

Сам се наслади на един от редките мигове в живота си, в които край нея цареше пълна тишина. Едва ли някой би проявил неблагоприятното да се качи на Хърдън Хил в такова време и вероятно на километри наоколо нямаше жива душа. Снегът поглъщаше и

задушаваше всеки звук и създаваше атмосфера на почти приказно спокойствие.

Тя скръсти ръце и пое по шосето към мястото на катастрофата. Докато вървеше нататък, се замисли за избора си. Не можеше да си представи да работи нещо друго, но не бе въодушевена и от идеята да живее без обоняние и вкус. Може би трябваше да се допита и до друго мнение. Може би Крос бе твърде предпазлив и бе изтъквал само най-лошия сценарий. А може би просто се хващаше за сламка. Беше се обърнала точно към него, защото знаеше, че той никога не преувеличава и не греши. Топката бе в нейната половина от корта, а нямаше представа накъде да я удари.

Най-сетне стигна до големия обгорял дъб. Стърчеше като черен стълб сред девствената белота. Сякаш бе зловещ паметник, запечатал последните мигове от живота на Саймън. До ствола му бяха поставени два букета. Единият безспорно бе от цветарски магазин. Представляваше съчетание от умело подбрани парникови растения в целофанова опаковка, докато другият се състоеше само от няколко зимни цветя и стръкове зеленина, вероятно набрани от градина и вързани с ластик.

Сам коленичи на снега и погледна картичката, прикрепена към скъпия букет. Беше от родителите на момчето и съдържаше поетично откровение, може би сътворено от самите тях, защото не разпозна в него откъс от известна творба.

*Само да го зърнем, Боже,
един-единствен допир още,
една прегръдка вечерта
или целувка по страните нощем.*

Бе изненадана, че не ѝ е познато.

Вторият букет бе анонимен, без никакъв знак от кого е. Сам остана загледана в тях няколко мига, преди да се върне на шосето, където инстинктивно потърси следи от инцидента. Въпреки че внимателно огледа целия район, не откри нищо, дори отпечатьци от триене на гуми или вдлъбнатини от неизбежното буксуване, когато шофьорът отчаяно се е опитвал да овладее колата преди фаталния

удар. Но едва ли имаше надежда да попадне на нещо важно, след като от злополуката бяха изминали близо четири седмици. Трудно ѝ бе да повярва, че Саймън не е реагирал по никакъв начин, преди да се отклони от пътя. Несъмнено полицейският екип бе открил всичко съществено още при първия оглед. По време на инцидента времето бе нестабилно и може би някои доказателства бяха заличени, но ако имаше изгоряла гума и следи от буксуване, не биха изчезнали дори при обилен снеговалеж.

Продължи да се взира в настилката, размишлявайки върху факта, че понякога липсващите доказателства са също толкова важни, колкото тези, които са открити. Сам мислено си набеляза да провери кой служител от „Пътна полиция“ е ръководил огледа на местопроизшествието.

— Дано не се каниш да ги откраднеш. Беше ми нужно доста време да ги събера.

Сам рязко се обърна, изненадана и изплашена от присъствието на непознатия, дръзнал да смути спокойствието ѝ. Пред нея стоеше висок мъж с овехтели дрехи, който изглеждаше небръснат от седмици. Бе едър, с невзрачно вълнено сако, износени кадифени панталони, мръсна шапка, нахлупена ниско над лицето, и най-големите гумени ботуши, които бе виждала. По-обезпокояващо бе това, че носеше пушка двуцевка. Тя остана безмълвна за миг и напрегна ума си да отгатне от къде е дошъл. В един миг бе сама, а в следващия се бе появил той, като някакъв горски дух. Трескаво се огледа, търсейки път за бягство, и се опита да прецени разстоянието до колата си. Непознатият отново заговори, сякаш прочел мислите ѝ.

— Извинявай, малката, сигурно те изплаших.

Сам не каза нищо в отговор. Наистина я бе изплашил, а не искаше да го признае, въпреки че навярно държането ѝ го издаваше.

— Е, ако това би те успокоило, ти също ме изплаши.

Смелостта ѝ започна да се връща.

— Какво правите тук?

— Върша си работата, малката.

— Каква е тя?

Широко ухилен, човекът отвърна:

— Да кажем, че съм нещо като селски аристократ.

Сам се досети, че това е деликатен начин да избегне думата „бракониер“.

— Не е ли малко студено за това?

Непознатият се усмихна.

— Е, човек трябва да изкарва прехраната си. Ако бездействам, ще умра от глад. А сега, ти ми кажи какво правиш тук. Нали не си дошла да крадеш цветя?

Заплашително вдигна пушката си при тези думи и Сам отново се почувства напрегната.

— Не, просто им се възхищавах. Аз съм лекар.

Не бе напълно откровена, но нямаше желание да му казва с какво точно се занимава.

— Така ли? — Изглежда я с недоверие. — Е, твърде късно е да помогнеш на онзи младеж. Помислих, че си поредната зяпачка. От убийството насам тук се навъртат доста такива. Проклети лешояди. Няма ли си друга работа?

Тя отново погледна дървото. Често виждаше мъртъвци, но никога досега не бяха я наричали „лешоядка“.

— Не съм тук от любопитство.

Непознатият все още не бе доволен.

— Какво правиш тук тогава?

— Дойдох да се насладя на гледката от тук, на цялата тази белота.

Ловецът кимна и погледна към хоризонта.

— Да, гледката е несравнима, но не е ли малко рисковано да караш до тук само заради нея?

— Не, джипът ми е с двойно предаване.

— Сигурно онзи младеж е съжалявал, че не е задигнал такава кола. Мисля, че гумите са се подхлъзнали на леда, затова загуби контрол и се вряза в онова дърво, бедничкият. Все пак ми се струва странно, че колата не издаде нито звук, преди да се блъсне. Впрочем, след удара се разнесе страхотен тътен. Освен това лицето му беше бледо като платно.

Сам бе озадачена.

— Чие лице?

— На шофьора. Може би е знаел какво го очаква. Мъчителна смърт в пламъците. Вече казах това на викария, който често идва тук.

— Преподобният Андрюс?

— Не ходя на църква и не зная името му. От известно време наобикаля старата църква. Води някого със себе си да прави снимки.

— Мисля, че е решил да я възстанови.

— Нима не знае за онези откачалки, които бродят тук и плашат дивеча? Смущават спокойния ми живот.

Сам побърза да се върне на важния въпрос.

— Значи сте видели злополуката?

— О, да, на следващия ден не можах да мигна.

Ако казваше истината, можеше да се окаже важен свидетел. Реши да го изпита.

— Стана около три часа през нощта, нали?

Непознатият поклати глава.

— По-скоро около един и половина. Часовникът ми не е в ред.

Изведнъж се обърна, сякаш отегчен от разговора и се отправи обратно към гората. Въпреки снега Сам бързо го настигна. Вече бе убедена, че знае нещо.

— Казахте ли на полицията какво сте видели?

Той поклати глава.

— Сключих сделка с полицията. Джак Фолкнър не им създава проблеми и те не го закачат. Така ми харесва.

— Но вие сте единственият свидетел на злополуката, при която загина младежът.

Ловецът се спря за миг и вдигна няколко фазана, оставени на земята.

— Единственият? Не, не бях единственият свидетел. Имаше и друг.

Изведнъж протегна ръка и подаде един фазан на Сам.

— Вземи го, като компенсация за това, че те изплаших.

Патоложката прие подаръка без колебание.

— Кой друг видя катастрофата?

Мъжът се обърна и за миг лицето му доби мрачен израз.

— Не го видях, поне не ясно. Само усетих присъствието му.

— Чие присъствие? Сигурен ли сте, искам да кажа...

Ловецът я прекъсна.

— Съвсем сигурен.

Погледна я с присвити очи.

— Дяволът, госпожичке, самият дявол.

След тези думи отново се обърна и навлезе в гората. Сам се опита да го проследи, но когато стигна до мястото, където бе изчезнал от погледа ѝ, от него нямаше и следа. Спря и се послуша, но не чу нито звук. Сякаш бе потънал в дън земя.

Сам се прибра късно вечерта. Изтупа снега от обувките си, взе разтреперания си котарак Шоу от прага и побутна масивната врата. Когато влезе, бе замаяна от примамливата топлина и светлина в коридора.

Уин извика:

— Сам, ти ли си?

Сестра ѝ прекоси всекидневната, влезе в кухнята и едва тогава отвърна:

— Ако не бях аз, щеше да загазиш.

Уин се намръщи, когато Сам ѝ я целуна и ѝ подаде фазана.

— Какво мислиш?

— Къде намери това? С колата ли го блъсна?

— Даде ми го един приятел. Предполагам, че е браконьерски улов. Краденото е по-вкусно, нали?

— Кой би предположил, че изявен съдебен патолог като теб приема за подаръци крадени неща?

— Никой не е свършен. По-добре да изядем доказателството, преди да се озовем в кафеза. От друга страна, първо трябва да почакаме, докато ларвите на паразити излязат от месото.

Уин поклати глава с гримаса на отвращение.

— Е, дано не го окачиш да виси тук, в кухнята.

Сам влезе в малкия килер до кухнята и закачи птицата на кука в ъгъла. Когато се върна, сестра ѝ бе застанала до печката и слагаше последните продукти в голяма тенджера.

— Какво има за вечеря?

— Какво ли? Не усещаш ли аромата?

Срещата с ловеца на Хърдън Хил бе накарала Сам напълно да забрави за личните си проблеми, но след въпроса на Уин те отново я връхлетяха с пълна сила. Ирландската яхния на сестра ѝ имаше силен и характерен аромат, който изпълваше цялата къща и проникваше във

всичко, до което се докосне. Долови го едва сега, когато Уин спомена за него, но се запита дали наистина го усеща, или споменът за него изплува в съзнанието ѝ. В кухнята седна до масата, върху която вече бяха подредени съдове и прибори, и си даде вид, че вдъхва с наслада.

— Носът ми не е в ред. Мисля, че хващам хрема. Нали знаеш как е?

Сестра ѝ я погледна озадачено, сякаш бе доловила лъжата ѝ, и тя се почувства неловко. Въпреки че не бяха много близки, Уин притежаваше забележителната способност да усеща, когато Сам има неприятности или е неискрена. Но дори и да бе доловила невинната ѝ лъжа, този път не го показва. За щастие Уин не прояви любопитство и Сам бе доволна. Би искала да обсъди проблема със сестра си и да чуе мнението ѝ, но знаеше, че тя неизбежно ще изпадне в паника, а точно сега Сам не би го понесла. Затова смени темата.

— Рики няма ли го?

Уин поклати глава.

— Каза, че ще си дойде за вечеря, но още не се е прибрал, този малък негодник.

— Къде отиде?

— Метна се на колелото си и тръгна към онзи компютърен клуб зад църквата.

Вечерята най-сетне бе готова. Уин сипа в чиниите и двете започнаха да се хранят.

— Напоследък Рики проявява голям интерес към компютрите.

— Крайно време беше да се заинтересува от нещо друго, освен от момичета и развлечения.

— Млад е, дай му шанс.

— Да му дам шанс? Вече е имал достатъчно възможности.

Сам се усмихна на Шоу, който ги наблюдаваше от ъгъла.

— Снощи го заварих пред компютъра си.

Уин тревожно вдигна глава.

— Съжалявам, Сам. Каза, че си му позволила.

— Да, не възразих — кимна тя. — Но се кани да купува доста скъпа техника.

— Е, не знаей откъде ще намери пари. Работата му не е особено добре платена.

— Това си помислих и аз.

Уин внезапно изправи гръб.

— Нали не вярваш, че е способен да открадне?

Сам енергично поклати глава.

— Не, разбира се. Но може би се е свързал със съмнителен източник.

Уин хвърли поглед към килера, където висеше фазанът.

— Метнал се е на леля си.

— Не е същото. Впрочем, не е зле да го държим под око известно време.

Лицето на Уин издаде гняв.

— Само да ми падне, ще...

Сам поклати глава.

— Не прави нищо. Така само ще го накараш да се затвори в себе си и няма да стигнем до никъде. Нека само го наглеждаме.

Сестра й смирено кимна.

— Добре, но ако разбере...

Изведнъж вратата се отвори и влезе Рики.

Майка му го изгледа укорително и потупа часовника си.

— Закъсняваш.

Синът й побърза да седне до тях на масата.

— Зная, съжалявам.

Сам погледна племенника си.

— Добре ли прекара?

Рики кимна.

— Страхотно. Много поздрави от Ерик Чембърс.

Сам бе забравила, че момчето ходи в един от клубовете, ръководени от Ерик.

— Доста го бива за човек на неговата възраст. Успя да привлече и няколко студенти да ни помагат.

— Радвам се да чуя, че според теб ние, хората на възраст, все още не сме за изхвърляне — отбеляза Уин и сервира вечерята му.

— Доведе един чешит.

— Кого?

— Някакъв тип на име Муър, Едуард, Едмънд или нещо подобно. Познаваш ли го?

Сам кимна.

— Бегло. С викария правят филм за селото. От скоро е тук. Навярно му помагат да се приобщи.

— Бих предпочел да отиде да се приобщава някъде другаде. Все зяпа.

Сам бе заинтригувана.

— Кого, теб ли?

— Не само мен. Повечето от нас. Струва ми се малко особен.

— Защо?

— Не зная, просто не ми е приятно да се навърта около нас. Искан да открие клуб по джудо и ни убеждава да се запишем, но едва ли ще се намерят много желаещи.

— Разбира ли от компютри?

— Има известни познания. Но никой не иска да работи с него. Впрочем, мога ли отново да ползвам компютъра ти тази вечер?

— Ако си съгласен да платиш сметката за телефон, когато пристигне, Мрежата е на твое разположение. Знаеш, че не е безплатно.

Рики се усмихна.

— Няма проблем. Благодаря.

Докато дъвчеше първата хапка, Сам и Уин многозначително се спогледаха.

* * *

Сам се залови със сутрешните си задължения без ентусиазъм. Имаше осемнадесет трупа, повечето на старци, умрели от измръзване. При голяма жеган или студ под скалпелан й се озовавах десетки като тях. При всички причинатан за смъртта бе ясна и обикновено би се справила бързо. Дори би й останало време да довърши чиновническата си работан от предишният ден.

Сам се бе надявала на сутринтан да се събуди с ясен отговор в съзнанието си, но бе прекарала неспокойнан нощ. Дълго се бе мятала в леглото, бе станала да пийне нещо и дори се бе опитала да поработи на компютъртан си, но всичко бе безполезно. Мисълтан, че бързо трябва да вземе съдбоносно решение, не я напускаше и нищо не можеше да отвлече вниманието й от нея.

Докато лежеше и съзерцаваше зората, тя си спомни за срещата си с браконiera. Беше ѝ хрумнало да се обади на Том Адамс и да му разкаже за случилото се. Но ако пратеше полицията по петите му, имаше голяма вероятност да го настрои враждебно, а усещаше, че би могла да узнае от него далеч повече. Освен това той дори не бе сигурен дали е видял някого на хълма в онази нощ, а ако кажеше на Том Адамс за „чудовището“, което го е навело на тази мисъл, знаеше как би реагирал. Накрая реши да почака да мине втората медицинска експертиза. Ако не откриеше нищо ново, което бе твърде вероятно, щеше да забрави за срещата. Ако откриеше, отново щеше да помисли.

Убедена бе, че ловецът живее недалеч от хълма, навярно в някое от малките села наоколо, така че не би било трудно да го открие, ако се наложи. Освен това полицията считаше случая за приключен. Бе обявен за злополука и с това техните задължения се бяха изчерпали. Фактът, че новооткритият от Сам свидетел е браконьер, би ги накарал да приемат твърденията му скептично и едва ли биха възобновили разследването. Но споменатото присъствие на втори свидетел ѝ се струваше интригуващо. Кой би могъл да бъде? Случаен минувач? А защо този човек не бе съобщил за злополуката в полицията? Може би го бе направил, а Сам просто не знаеше. По-вероятно бе да е било халюцинация, породена от шока и страха. Очевидно ловецът все още бе разтърсен от видяното. Докато разказваше, на лицето му бе изписан ужас. Но фактът, че е бил изплашен, не означаваше непременно, че греши, а и изглеждаше сигурен в това, което говори. Трябваше да се добере до материалите на съдебната комисия и да се запознае с всички показания по случая. Тя започна да си представя възможните развои на събитията, но постепенно ясните ѝ подредени мисли изчезнаха, най-сетне се унесе и успя да поспи.

Размишленията на Сам бяха прекъснати рязко от Фред, който стовари върху масата, на която тя работеше, голям съд с формалин и повдигна капака, готов да потопи някой увреден орган за по-подробно изследване. Неволно разля част от разтвора върху белия мраморен плот и опръска зелената престилка и лицето ѝ. Тя рязко се обърна към него.

— За бога, Фред, няма ли да се научиш да спазваш изискванията за безопасност? — Гневно посочи към таблото на стената. — Ако не са ти известни, крайно време е да ги прочетеш.

Асистентът не помнеше кога за последен път Сам го е хокала така, всъщност не бе сигурен дали изобщо се е случвало. Досега изискванията за безопасност, освен най-важните, не бяха повод за кавги. Винаги бе внимателен и прецизен, но твърде стриктното придържане към всяка точка и запетайка от правилника затрудняваше работата; особено когато бяха под напрежение, както сега. Доктор Райън бе разстроена от нещо и той твърдо реши да разбере защо тя се държи така.

— Извинявайте, доктор Райън. Отсега нататък ще бъда по-внимателен.

Обикновено смиреният му тон бе достатъчен да успокои положението, но не и този път.

— Не просто внимателен, Фред. Занапред опитай да проявяваш малко повече професионализъм.

Тонът ѝ бе смразяващ. Фред прехапа устни и не изрече отговора, с който се канеше да отблъсне незаслужените нападки. Захлупи контейнера, отнесе го настрана и изчака Сам да довърши работата си.

Поради внезапното ѝ решение да спазва всички норми за безопасност сутринта работата ѝ бе отнела доста повече време, отколкото очакваше, и настроението ѝ не се бе подобрило. Докато пристъпваше тежко към кабинета си, тя осъзна, че има само минутка да хапне нещо на крак и да отговори на най-неотложните обаждания, преди отново да се залови с купчината книжа на бюрото си. Когато мина покрай Джийн, секретарката стана и тръгна след нея със зелена папка в ръце.

— Само телефонните обаждания, Джийн. Нищо друго. Нямам време.

Джийн се обърна, малко раздразнена от тона ѝ.

— Както желаете, доктор Райън.

Върна се в офиса си и донесе съобщенията.

— Има само две...

Без да вдигне поглед, Сам придърпа към себе си първата от папките, струпани на бюрото.

— Добре, за какво се отнасят?

Все още бе раздразнителна.

— Едното е от мистър Гордън. Исква да се срещне с вас когато ви е удобно...

— Няма късмет. Едва сега сядам да прегледам тези папки. Надали ще го вместя в графика си.

— Другото е от Том Адамс. Моли да му се обадите когато можете.

Сам кимна, заинтригувана от последната новина.

— И още нещо, секретарката на Тревър Стюърт изпрати папката с материалите за Саймън Викърс. Извини се за закъснението, но повечето компютри все още не работят както трябва.

Сам бързо огледа бюрото си.

— Е, все още не е тук.

Джийн се намръщи, но не изглеждаше смутена от киселото настроение на Сам.

— В офиса ми е. Донесох я преди малко, но ме отпратихте.

Сам се приведе на стола си. Осъзна, че се държи глупаво.

— Извинявай Джийн. Лош ден.

Джийн кимна.

— Вече зная.

Явно Фред я бе предупредил навреме.

— Значи все пак искате папката?

— Да, ако обичаш. Би ли донесла и доклада на съдебномедицинската комисия?

— Вече се обадох да го изпратят. Предположих, че ще ви бъде необходим, ако решите да се заемете със случая.

Сам бе малко изненадана, че Джийн е осведомена за намеренията ѝ.

— Откъде разбра, че вероятно ще го поема?

— Вратата между офиса ми и кабинета ви не е толкова дебела, доктор Райън.

„Особено ако подслушваш през ключалката“, помисли си Сам.

Джийн излезе и след миг се върна с папката, безцеремонно я стовари върху бюрото и отново се оттегли, без да каже нито дума.

Сам поклати глава. Бе успяла да развали настроението и на Фред, и на секретарката си. Запита се кой ли ще бъде следващият. Когато остана сама, се опита да подреди мислите си. Не виждаше смисъл да се среща с Джон Гордън сега. Първо трябваше да прегледа доклада на Тревър, и ако не откриеше никакво несъответствие, не би имало за какво да разговаря с него. Що се отнасяше до Том Адамс, това бе друг

въпрос. Почти не се бяха виждали, откакто преди няколко месеца се бе завърнал от специалния отдел „Серийни престъпления“. Освен че бе повишен в заместник-началник на областния Отдел за криминални разследвания, той бе ръководил работата по всички най-нашумели случаи в областта, включително и убийства. Сам се опита да се свърже с него, но Том бе в съда. Остави му съобщение. Наскоро бе осъзнала, че ѝ липсва, и бе започнала да си спомня с тъга за връзката им. Би се радвала отново да прекара известно време с него.

Най-сетне се върна към реалността и отново се залови с папките. Остави материалите за Саймън Викърс за накрая, но ги прегледа ред по ред, за да не пропусне нищо. Привидно резултатите от експертизата изглеждаха напълно ясни. Не бяха възникнали почти никакви проблеми. Одобрени всички процедури на Тревър и бе съгласна със заключенията му. Въпреки това нещо я безпокоеше, макар и да не можеше да го назове. Нещо не се връзваше. Надяваше се да не се повлияла от уверенията на родителите на Саймън и от странните твърдения на браконiera. Опита се да разсъждава обективно и научно.

По-късно следобед получи заключението на съдебната комисия. Съсредоточи цялото си внимание върху него, търсейки несъответствия, но отново не попадна на нищо очевидно. И Тревър, и председателят на комисията бяха свършили работата си компетентно. Въпреки това инстинктът ѝ подсказа, че не всичко е пределно ясно, и започна да се чувства като ловеца, който бе споделил налудничавия си страх от някакво зло. Откри, че човекът, съобщил за злополуката, е видял пламъците от едно от шосетата, минаващи покрай хълма. Явно нито браконьерът, нито другият свидетел, ако е имало такъв, бяха сторили нещо. Останалата част от доклада представляваше обобщение на показанията за обстоятелствата преди и след трагичния инцидент. Бяха разпитали собственика на колата, родителите на Саймън и жената, съобщила, че видяла пламъци на Хърдън Хил.

Препрочете твърденията на свидетелката и се опита да ги запомни. Мисис Клеър Шарп минавала с колата си покрай хълма, когато чула и видяла експлозията. Случило се около един и трийсет и пет. Едва след десет минути успяла да се обади в най-близкия участък. Полицаята пристигнали двадесет минути по-късно заедно с няколко пожарни коли и в два и петнайсет огънят бил потушен. Тревър Стюърт не бил повикан на местопроизшествието, но хирург на име Самуел

Хардстаф установил настъпването на смъртта. Тревър извършил аутопсията на следващия ден. Сам въздъхна. Отново всичко ѝ се стори ясно.

Най-сетне затвори папката и застана до прозореца. Нищо в докладите не подсказваше, че смъртта на Саймън Викърс не е просто трагична злополука. И все пак имаше нещо, което бе недогледано или пропуснато, както липсата на следи от гуми. Но за да открие какво, трябваше де се запознае по-подробно с целия случай. Въздъхна дълбоко при мисълта за чудовищното зло, за което ѝ хрумна, че е възможно да се касае. Накрая се върна на бюрото си, пхна докладите в куфарчето, наметна палтото си и се отправи към вратата.

За половин час Сам стигна до Чери Хинтън и откри къщата, която търсеше. На пътеката отпред бе паркиран лъскав форд ескорт, навярно заместил колата, открадната от Саймън Викърс. „Муха го ухапала“, помисли си патоложката. Спря джипа си, уверено пристъпи към входната врата и позвъни дълго и настойчиво. След няколко мига отвори едър мъж със заплашителен поглед и сандвич в ръка. Тя се усмихна.

— Мистър Енрайт?

— Кой го търси?

Сам плахо извади личната си карта.

— Доктор Саманта Райън, областен съдебен патолог.

Показа му картата. Мъжът я погледна бегло и отхапа от сандвича си.

— Е, какъв е проблемът?

— Работя по случая със Саймън Викърс, който е откраднал колата ви, както се твърди в...

— Както се твърди? Откриха го мъртъв зад волана на онази проклета кола, след като я бе потрошил. Ако питате мен, малкият негодник си е получил заслуженото.

Сам изпита ненавист към този човек, но прехапа устни и кимна.

— Бихте ли имали нещо против да ви задам няколко въпроса за кражбата?

Сви рамене.

— Щом желаете, но вече казах всичко на полицията. Няма какво да добавя.

Застана пред вратата, сякаш за да попречи на неканената гостенка да влезе. Явно нямаше намерение да я покани вътре.

— От къде бе открадната колата?

— От пътеката, където сега стои новата. Поне извлякох полза от всичко това. Бог знае защо се е спрял точно на моята кола. Съседите имат далеч по-люксов и бърза.

— Беше ли заключена?

— Сам я заключих. Имаше нова алармена система, която уж била изключително надеждна, последна дума на техниката. Пари на вятъра, едва на следващия ден разбрах, че е изчезнала.

— Сигурен ли сте, че е била заключена?

Въпросът ѝ явно ядоса мистър Енрайт.

— Нали ви казах?

— Да. Спомняте ли си в колко часа я заключихте?

Той се замисли за миг.

— Около единайсет и половина.

— А кога забелязахте, че липсва?

Мъжът я прониза с поглед.

— Искате да кажете — кога забелязах, че е открадната?

— Извинявайте. Да, че е открадната.

— В шест и половина сутринта.

— Как се казва съседът ви?

— Клементс. Шеф на служба „Махленски шпионаж“.

Сам не си спомни да е прочела показанията му.

— Дал ли е някаква информация на полицията?

Мистър Енрайт сви рамене.

— Не мисля. Преди два дни ми каза, че е местен координатор на някаква фирма. Според мен хора като него са надути безделници.

Патоложката се усмихна.

— Е, това е всичко, много благодаря.

Той кимна, отново отхапа от сандвича и затвори вратата пред лицето ѝ. Сам бързо се метна в колата си и докато се отдалечаваше от къщата, изпита облекчение, че разговорът бе свършил. Успяваше да намери общ език с повечето хора, но Енрайт я бе накарал да затрепери и бе доволна да види гърба му. По пътя към дома си не престана да

размишлява за всичко, което бе преживяла през деня. Припомни си докладите и разговора с мистър и мисис Викърс, както и срещите с ловеца и Енрайт. Макар и да осъзнаваше, че повечето й доказателства са косвени и че се ръководи главно от инстинктите си, което е непрофесионално, доста неща я безпокояха. Защо момче, което не пие и мрази автомобилите, би се напило и би откраднало кола? На първо място, откъде се бе научило как да спре действието на алармената система?

Когато сви по пътеката пред къщата си, реши, че твърде много неща не се връзват. Почувства се длъжна да проведе втора медицинска експертиза, въпреки неизбежните възражения от страна на Тревър и полицията.

ТРЕТА ГЛАВА

След като взе решението да се заеме с повторната експертиза на Саймън Викърс, Сам осъзна, че ѝ предстоят няколко доста напрегнати дни. Когато пристигна в кабинета си, Джийн вече бе там.

— Добро утро, Джийн. Извинявай за вчера. Бях малко...

Не довърши, защото Джийн сложи пръст на устните си и кимна към вратата. Даде знак на шефката си да се приближи и прошепна в ухото ѝ:

— Доктор Стюърт е в кабинета ви и изглежда, не е в настроение.

Сам потръпна. Никак не бе доволна да чуе това. Беше се надявала да разполага с няколко дни за подготовка преди неизбежния спор с Тревър.

Джийн продължи:

— Налях му чаша „Ърл Грей“. Би трябвало да го поуспокои.

Сам въздъхна дълбоко и погледна секретарката си.

— Благодаря, Джийн.

— Ако това не помогне, под бюрото ми има пръчка, в случай че стане нападателен.

Сам се опита да се усмихне, но усилието ѝ бе напразно. Най-сетне събра кураж и влезе в кабинета.

Тревър стоеше до прозореца, отпиваше чай и гледаше към двора на болницата. Сам забеляза, че изглежда малко тъжен.

— Добро утро, Тревър. Доста си ранобуден.

За миг колегата ѝ не отвърна, а остана загледан през голямото квадратно стъкло. Навярно умуваше какво да отговори.

— Хубава гледка се открива от тук — отвърна той.

Тя остави куфарчето си до бюрото. Приблечи се към него, потупа го приятелски по рамото и проследи погледа му.

— Затова избрах този кабинет. Когато всичко е покрито със сняг, е още по-красиво, нали?

Тревър кимна, обърна се и я погледна в очите.

— Е, реши ли вече?

Сам се върна до бюрото си.

— За кое?

Опита се да се държи хладнокръвно, но не успя да го впечатли.

— Не се преструвай на невинна, Сам. Зная, че мистър и мисис Викърс са те посетили вчера, а скоро след това си поискала доклада от аутопсията. Не е нужно човек да е гений, за да се досети какво си намислила.

Тя сви рамене.

— Е, какви са намеренията ти? — Тази потайност все повече го дразнеше. — Ще проведеш ли втора медицинска експертиза?

Бе се надявала тактично да му съобщи новината, като същевременно му обясни причините. Явно, бе лишена от тази възможност и реши да бъде пряма като него.

— Да.

Тревър недоверчиво поклати глава и рязко вдигна ръце над главата си.

— Защо, за бога?

Сам сви рамене.

— Защото ме помолиха.

— И ти се съгласи просто така?

В тона му се долови саркастична нотка.

Тя кимна.

— Не виждаш ли какво става, Сам? Къде е прословутата непреклонност на Райън, от която всички толкова се възхищаваме?

Сам нямаше намерение да слуша назидателни лекции и ехидно попита:

— Е, какво мислиш, че става, Тревър?

— Нима не е очевидно? Тези хора целят да стоварят вината върху някого. Безценният им син, който според тях не бил способен да стори зло, е откраднал кола и е катастрофирал с нея. Не могат да приемат факта, че самият той е виновен за случилото се и се опитват да въвлекат и други хора.

Колежката му се намръщи.

— Не останах с такова впечатление. По-скоро са двама родители, готови на всичко, за да узнаят истината за смъртта на сина си.

Сложи куфарчето си на бюрото и спокойно започна да вади нещата си.

Тревър гневно изкрещя:

— Вече знаят истината. Просто не могат да се примирят с нея. Сам затвори куфарчето, свали го на пода и погледна колегата си.

— Е, те не мислят така.

Тревър отново се намръщи и си наля още чай. Повдигна чашата.

— Искаш ли?

Тя поклати глава. Не чувстваше нужда да успокоява нервите си.

— Не, благодаря.

— Мислиш ли, че ще откриеш нещо?

Сам сви рамене. Долови във въпроса му скрит подтекст и предпазливо отвърна:

— Не мисля, но поне ще се почувствам по-спокойна.

Той не остана доволен от отговора ѝ.

— Значи решението ти не е породено от никакви съмнения, а от чувство за обществена отговорност?

— Не напълно, но поне отчасти.

— Какво разбират родителите, по дяволите. Те не са специалисти.

— Но аз съм. Затова се нуждаят от помощта ми.

Тревър се засмя подигравателно.

— Никога не съм си те представял в ролята на благодетелка, Сам.

— А аз не знаех, че така трепериш за мястото си.

Колегата ѝ явно се почувства обиден.

— Не треперя.

— Тогава защо е тази паника, Тревър? Или се боиш, че ще открия нещо?

— Не, разбира се. Няма какво да откриеш.

— Какво те безпокои в такъв случай?

— Не съм обезпокоен, просто... не ми е приятно някой да оспорва преценката ми.

— Заключениеята ни се поставят под съмнение всеки ден. Това е част от работата.

Тревър седна на единия от удобните столове срещу бюрото ѝ и сякаш изведнъж се успокои.

— Откри ли грешки или несъответствие в доклада ми?

Сам поклати глава.

— Не, никакви. Слушай, никой не се съмнява в твоята компетентност, Тревър, най-малко аз. Съгласна съм с почти всичко в доклада, но бих застрашила репутацията на отделението, ако отхвърля молбата на родителите.

— А моята репутация?

— Няма да пострада. Всъщност, приятелят ти Джон Гордън е посъветвал родителите на Саймън да се обърнат към мен. Навярно е решил, че така рискът да си навлече гнева ти е по-малък, и затова не дойде лично. — Тревър я погледна изненадано и Сам продължи: — Семейство Викърс, каквото и да мислиш за мотивите им, са убедени, че трябва да бъде извършена втора експертиза. — Приблужи се към приятеля си и сложи ръце на раменете му. — Е, кой искаш да я проведе, аз или някой аутсайдер, повикан от щедри адвокати и твърдо решен да намери нещо само за да оправдае възнаграждението си?

Тревър въздъхна дълбоко. Гневът му изчезна и на лицето му се изписа тревога.

— Кога ще я извършиш?

— Мога да отделя известно време утре.

Той кимна.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще разменя няколко думи с Джон Гордън. Изненадан съм, че се е заел с това. Обикновено разбира, когато една кауза е губеща.

— Той е адвокат на семейство Викърс. Може би не е имал избор.

— Джон Гордън да няма избор? Изключено.

Сам често бе изпитвала негодувание заради връзките на Тревър с кантората на Гордън. Сега би трябвало да се чувства доволна. Смени темата.

— Как вървят планове за сватбата?

Тревър се усмихна. Изведнъж настроението му стана по-ведро.

— Много добре. Не можахме да се сдобием с разрешение за венчавка в „Света Троица“, защото съм разведен, но почерпката ще бъде в „Олд Китчънс“, така че има какво да очакваш с нетърпение.

— Емили избра ли тоалет?

— Великолепна кремава рокля.

— Значи си я видял?

— Не, за бога! Точно сега ми е нужен късмет. Но тя ми я описа с най-малки подробности.

Сам се усмихна.

— Сигурна съм, че ще бъде голям ден.

Тревър остави чашата, погледна часовника си и се отправи към вратата.

— Време е да тръгвам. Имам доста работа. Ще ми се обадиш, когато свършиш, нали?

— Разбира се.

Приятелят ѝ все още изглеждаше угрижен.

— Престани да се тревожиш, всичко ще бъде наред.

Усмихна ѝ се и излезе от кабинета.

От нощта на катастрофата Джак Фолкхънър се чувстваше като на тръни. Обикновено не бе нервен, но през последните няколко седмици се бяха случили неща, които го бяха изпълнили със страх. Отначало си бе внушил, че причината е ужасяващата смърт на момчето, загинало пред очите му. Не преставаше да мисли за онази съдбова нощ. Празният поглед на младежа и невидимото, но осезаемо зло, което витаеше във въздуха около него, сякаш се бяха запечатали в подсъзнанието му. Потръпна за миг и се опита да избистри ума си. На следващата сутрин бе слязъл в близкото село да купи вестник. Бе разбрал, че името на младежа е Саймън Викърс, седемнайсетгодишен ученик от едно от съседните села. На първа страница имаше негова снимка с приятели. Джак едва позна момчето. Изглеждаше толкова жизнено, че лицето му почти не приличаше на онова, което бе видял в колата. Ясно си спомняше израза на очите му. Бяха широко отворени и гледаха втренчено напред, като на заек, обграден от кучета и застинал в очакване на неизбежната си съдба. Поклати глава. Струваше му се жестоко млад човек да умре така. На света нямаше справедливост. Във вестниците наричаха злополуката „трагичен инцидент, последвал кражба на кола“. Нелепа загуба.

Обиколи къщата си, напрягайки слух за необичайни звуци. Никога по-рано не го бе правил. Обикновено, когато човек живее толкова далеч от цивилизацията, няма кой да го безпокои. Дядо му бе избрал тази къща именно защото се намира на такова уединено място. Но напоследък някой си позволяваше да нарушава спокойствието му. „Странностите“, както мислено ги наричаше Джак, бяха започнали

няколко дни след катастрофата. Отначало му се струваха незначителни. Опита се да си внуши, че е просто някакво инстинктивно чувство, но не можа да се отърси от него. Сякаш някой непрекъснато го наблюдаваше и около него витаеше същата зла сила, чието присъствие бе усетил в онази нощ. Досега не бе видял никого, но бе сигурен, че не се заблуждава, и това го изпълваше с напрежение. После се появиха и шумовете. Зад къщата му имаше огромна гора и бе свикнал да долавя странни звуци. Понякога се радваше да ги чуе, защото му напомняха, че макар и далеч от себеподобните си, не е сам. Но тези бяха различни, човешки звуци. Една нощ бе чул стъпки около дома си, сякаш някой търсеше пролука. Сърцето му замря, когато наостри слух и проследи посоката им. На следващата сутрин огледа района и се убеди, че някой е бил тук. Въпреки старанието си да заличи следите, неволно бе оставил предостатъчно знаци — счупени клонки и част от отпечатък на подметка. Поне бе от човешки крак, а не от дяволско копито, което означаваше, че си има работа с простосмъртен, а не със свръхестествена сила. След това откритие бе започнал да взема предпазни мерки. Преди да заспи, слагаше пушката си до леглото и постоянно я държеше заредена. Скрит в гората, внимателно оглеждаше къщата и едва тогава тръгваше към нея. Оставяше знаци на вратата и прозорците, които да му подсказват дали някой се е опитвал да ги отвори, и когато се убедеше, че всичко е наред, събираше кураж да влезе. Това бе ново приключение за Джак. Обикновено той бе ловецът, преследващ дивеч, а сега се чувстваше в ролята на плячката.

Останалата част от деня на Сам премина както бе очаквала. Въпреки че поради студа изпълнението на ежедневните задължения ѝ отне повече време от обикновено, успя да прегледа още веднъж доклада на Тревър. Положи усилия да открие слабо място, но не забеляза друго, освен няколко пунктуационни грешки. Изложението бе ясно и на пръв поглед свършено точно. Нищо не бе пропуснато, погрешно изтълкувано или недогледано. За първи път, откакто бе решила да извърши втора медицинска експертиза, тя започна да се разколебава. Може би сега просто се стремеше да натрие носа на колегата си и водеше безсмислена битка. В осем часа ѝ омръзна да се

рови в папки и реши да се прибере у дома. Докато вървеше към паркинга, ѝ хрумна да съобщи лично на семейство Викърс за решението си. При други обстоятелства би го направила по телефона, но в този случай ѝ се струваше по-уместно да ги посети.

Обикновено пътуването с кола от болницата до Импингтън, където се намираше домът им, бе половин час. Но шосето бе заледено, автомобилите едва се придвижваха по него и Сам стигна до селището в покрайнините на Кеймбридж два пъти по-бавно.

След петдесет и пет минути сви по старателно поддържаната алея „Гладстон“ и проследи номерата на къщите. Най-сетне спря пред двайсет и осми. Всички сгради бяха архитектурни творения от шейсетте, сякаш построени по един и същ проект. Кварталът изглеждаше приятен, но Сам неволно се запита колко ли злоба се таи зад изящните дантелени завеси на прозорците.

Дълго задържа пръста си върху звънеца. Докато чакаше на прага, забеляза как няколко пердета на съседни къщи трепнаха. „Служба за махленски шпионаж“, помисли си тя. След няколко мига вратата се отвори и се показа мистър Викърс. Изглеждаше едновременно доволен и учуден от появата ѝ.

— Доктор Райън, каква изненада. Заповядайте.

Когато Сам влезе в коридора, той извика през отворената врата:

— Една, тук е доктор Райън!

Покани я в хола.

— Влезте, ако обичате. Малко сме неподготвени. Не очаквахме посетители.

Щом я видя, мисис Викърс стана от креслото си. Изглеждаше изтощена и отпаднала.

— Извинете за разтурията, доктор Райън. Не очаквахме...

Сам се усмихна и я успокои:

— Не се тревожете. Изглежда доста по-подредено, отколкото в моето жилище.

Огледа стаята и забеляза снимка на Саймън, поставена върху телевизора. Взе посребрената рамка и видя лъчезарното лице на красиво момче с въздълги руси коси и кристално ясни сини очи. Бе сред приятели, всички усмихнати, изпълнени с радост от живота и младежка увереност.

— Бил е симпатяга.

Мисис Викърс грабна снимката от ръцете ѝ, сякаш се боеше, че ще загуби най-ценното, което притежава.

— Да, беше. Направена е преди няколко години, когато бяха на лагер в Девън. Любимата ни снимка.

Внимателно върна фотографията обратно на мястото ѝ и се съсредоточи върху думите на Сам, която заговори по същество.

— Навярно се досещате защо съм тук.

В очакване, двамата приковаха поглед в нея.

— Мислех да се обадя по телефона, но реших, че е по-добре да ви посетя.

Продължиха да я гледат втренчено, изгаряйки от нетърпение да чуят решението ѝ. Най-сетне Сам го изрече.

— Ще извърша втора медицинска експертиза на Саймън.

Мисис Викърс хвана ръката на съпруга си и силно я стисна.

— О, слава богу, слава богу!

Мистър Викърс, който отчаяно се опитваше да овладее собствените си чувства, прониза Сам с поглед.

— Значи смятате, че в смъртта му има нещо загадъчно?

— Не съм сигурна и не искам да ви давам напразни надежди.

Мъжът продължи да любопитства.

— Тогава защо решихте да го направите?

Сам преглътна с мъка.

— Просто не съм напълно убедена. Имам известни съмнения.

— Какви?

Тя не отвърна. Как би могла да обясни необяснимото?

Мисис Викърс я избави от неудобството.

— Получихме това, което искахме, Дерек. Трябва да бъдем благодарни. — Отново се обърна към Сам. — Кога ще я извършите?

— Вдругиден. Ще ви се обадя веднага щом приключа и ще ви уведомя за резултатите.

Мистър Викърс, все още развълнуван, подаде ръка на Сам.

— Благодаря ви, доктор Райън. Знаем, че ще ни помогнете да достигнем до истината.

Сам изведнъж се почувства неловко заради безрезервната им вяра в способностите ѝ. Явно бяха убедени, че съществува истина, която трябва да бъде разкрита.

— Зная колко е важно това за вас, но моля ви, не забравяйте, че вероятността да намеря нещо, което да бъде основание за оспорване на доклада на доктор Стюърт, е нищожна. Едва ли ще мога да предоставя на полицията нова следа.

— Разбираме това — кимна мистър Викърс, — но поне ще получим потвърждение и ще бъдем по-спокойни, независимо от резултата.

Сам се усмихна на скърбящата двойка и изпита ужас при мисълта как ще преживее следващите четирийсет и осем часа.

След срещата им отношението на Тревър се бе променило и вместо да се държи враждебно, както бе очаквала Сам, той проявяваше здрав разум. Може би бе успяла да го убеди, че е по-добре втората експертиза да бъде извършена от нея, отколкото от непознат патолог, вероятно твърдо решен да открие грешка. Бяха приятели, откакто бе постъпила на работа в „Парк Хоспитъл“, и той знаеше, че ще вложи целия си професионализъм и ще бъде безпристрастен, на което едва ли би могъл да се надява, ако защитата наеме друг патолог.

Сам пристигна рано в „Парк“, за да започне експертизата. Бе придумала Фред да ѝ асистира, като му бе обещала ден отпуск по-късно през седмицата. Когато влезе в паркинга, все още бе тъмно и той бе пуст. Стъпките ѝ отекнаха в бетонните стени и изпълниха сивото пространство със зловещо ехо, което я накара да се почувства още по-неспокойна от обикновено. Бързо сви вляво и уплашено се озърна на всички страни, търсейки признаци на опасност. Не се отби в кабинета си, макар и да бе сигурна, че дори в този ранен час Джийн ще я чака с готово кафе и ще е започнала да набира поредния доклад на компютъра. Често се питаше дали тази жена изобщо се прибира в дома си, или има походно легло скрито някъде в офиса си и ноцува там. Щом стигна до моргата, със задоволство забеляза, че Фред вече е пристигнал и държи чаша горещ чай. Сам я взе и кимна.

— Благодаря, Фред.

Погледна я изненадано.

— Кой ви каза, че е за вас?

Тя сви рамене.

— Извинявай, Фред. Отчаяна съм.

— Тежка нощ?

Сам потвърди.

— Не можах да мигна. Напоследък често страдам от безсъние.
Струпах ми се твърде много грижи.

— Така се говори.

Прониза го с поглед.

— Какво се говори?

Фред сложи пръст пред устните си.

— Чух, че сте имали проблем с обонянието.

Сам бе обзета от гняв, че един аутсайдер е узнал личната ѝ тайна.

„Господи — помисли си тя, — щом Фред знае, навярно се е разчуло в цялата болница.“

Едва запази спокойствие.

— Откъде разбра?

— Носят се слухове. Знаете, че тук нищо не остава дълго скрито-покрито.

Главните разпространителки на клюките в болницата бяха секретарките. Повечето писма, които получаваха и изпращаха лекарите, минаваха през техните ръце и почти нищо не им убягваше. Шушукаха и взаимно си обещаваха, че няма да казват на никой друг, но не след дълго тайните се разчуваха.

— Извинявайте за онзи ден, когато разлях формалина. Не беше особено професионално — виновно промълви Фред.

Сам се усмихна на разкаялия се асистент и гневът ѝ отшумя.

— Не, ти извинявай, че те нахоках.

— Ако знаех, щях да бъда по-внимателен.

— Ако бях ти казала, навярно щеше да внимаваш. Но мисля, че спазването на инструкциите за безопасност трябва да бъде правило, валидно за всички. Ти си загубил обонянието си, нали, Фред?

Той кимна.

— До преди няколко години не усещах никакъв мирис. Но напоследък отчасти се възстанових.

Сам бе изненадана и заинтригувана.

— Как? Със священата вода на Лурдес или нещо подобно?

— Не, но трябва да призная, че беше малко чудо.

Тя ставаше все по-нетърпелива.

— Как стана?

— С алтернативна медицина. Чух за една жена в Чайна Таун. Мадам Уонг...

Сам недоверчиво го прекъсна:

— Последната врата отдясно на улица „Хиляда очи“.

Фред се засмя.

— Не, сериозно. Истина е. Обонянieto и вкусовите ми усещания бяха напълно изчезнали. Всичко ми се струваше блудкаво, дори бирата.

— Краят на живота.

— Точно така. Но отидох при тази мадам Уонг и забелязвам подобрение.

— Струва ми се съмнително. Какво точно прави тя?

— Използва лосиони и мехлеми. Нали знаете, номерът на китайката.

Сам все още бе скептично настроена и започна да нервничи.

— И какво стана?

Фред седна на една табуретка, скръсти ръце и заговори сериозно:

— Отначало беше бавно, но обонянieto и вкусовите ми усещания започнаха да се възвръщат. Първо долавях само по-натрапчиви миризми и вкусове — на кърпички и други пикантни подправки. После, слава богу, бирата...

— Това е върнало радостта ти от живота.

Фред кимна утвърдително.

— Да. Вече се чувствам почти както преди.

— Почти?

— Не съм се възстановил напълно. Бих казал, седемдесет процента. Не ме разбирате погрешно. Долавям мириса на повечето неща... — Вдъхна дълбоко през носа. — Особено тук, но не така остро, както по-рано.

— Като през маска?

Фред кимна.

— Да, тънка маска. Добър начин да се опише образно.

Сам не вярваше в алтернативните методи за лечение, но както повечето хора, стигнали до ръба на отчаянието, бе готова да опита всичко.

— Имаш ли телефонния номер на мадам Уонг?

Асистентът поклати глава.

— Няма телефон. Трябва да я посетите лично. Мога да ви дам адреса, ако желаете.

— Не е зле да го запиша.

— Но при нея не бихте могли да си уговорите час, когато ви е удобно. Ще се наложи да се редите на опашка като нас, простосмъртните. На ваше място бих отишъл рано. Винаги има доста чакащи.

— Благодаря, Фред. — Сам погледна часовника си. — Време е да се залавяме за работа.

Той кимна, остави чашата си и двамата се подготвиха за предстоящата задача.

Фред вече бе поставил тялото на Саймън Викърс върху масата за дисекции. Освен по силует, обгорелият и сбръчкан труп вече не приличаше на човешко същество, а по-скоро на изсушен и препечен бифтек. Бе в мрачен контраст с белия мраморен плот, върху който лежеше.

Сам бавно огледа тленните останки на Саймън Викърс и за миг си спомни привлекателното лъчезарно момче, което бе видяла на снимката в дома на семейство Викърс. Извика:

— Донесе ли рентгеновите снимки, Фред?

— До проектора са.

Тя се приближи и ги разгледа една по една, докато асистентът ѝ чакаше указания.

— Твърде много увреждания. Явно, наистина е било адска жегга.

Сам кимна.

Фред посочи към множеството светли петна, с които бе покрит трупът.

— Знаете ли от какво са?

Патоложката продължи да се взира в снимките.

— Навярно частици, врязали се в тялото при експлозията.

— Какви частици?

— Парчета метал, стъкло, пластмаса, всеки твърд материал, който лесно би разкъсал плътта.

— Доктор Стюърт не си е направил труд да ги отстрани.

Сам сви рамене.

— Не е било нужно да изважда всичките. Изпратил е част от тях за анализ, но би му отнело часове да ги събере. Би се наложило, ако жертвата е загинала при взрив, за да се установи с какво устройство е предизвикан. Но при автомобилна катастрофа... — Тя сви рамене. — Все пак ми се струва странно.

Фред втренчи поглед в нея.

— Кое?

— Местоположението на частиците. Повечето са отпред по тялото.

— Какво странно има в това?

— При повечето експлозии на автомобили ударната вълна идва откъм резервоара, който обикновено се намира в задната част на колата, така че най-засегнат е гърбът на жертвата.

— Може би е пламнала инжекционната система. Тя е отпред.

Сам отново разгледа внимателно снимките.

— Може би.

Най-сетне угаси проектора и се върна до трупа на Саймън Викърс. Обходи с поглед всяка част от овъгленото тяло и се замисли за трудностите, с които щеше да се сблъска при тази експертиза.

Както личеше от снимките, цялото тяло бе осеяно със ситни парчета, които при експлозията се бяха стопили и се бяха слели с плътта на момчето. На места тъканите и мускулите бяха напълно унищожени и се подаваха оголените кости на скелета. И двата крака до колените липсваха, както и голяма част от дясната ръка. Устните му също бяха изгорели и се виждаха изненадващо запазените зъби, застинали в зловеща усмивка. Винаги зъбите бяха най-устойчиви на огъня. Понякога всичко останало изгаряше и единствено по тях можеше да се установи самоличността на жертвата, което водеше до арест на заподозрян.

Сам нагласи микрофона над главата си и започна да диктува:

— Шест и трийсет сутринта, понеделник, петнайсети декември хиляда деветстотин деветдесет и седма година. Втора медицинска експертиза на тялото на Саймън Викърс. Цвят на кожата: бял, пол: мъжки, възраст: седемнайсет години, приживе физически здрав. Ръст: метър и седемдесет и пет; тегло седемдесет и три килограма.

Фред й подаде скалпела и тя изцяло се съсредоточи върху работата.

Най-сетне Ерик Чембърс стигна до върха на хълма, откъдето се виждаше къщата на Сам. Спря за миг да се наслади на панорамата, заради която си бе струвало да се изкачи до тук. Всичко изглеждаше чисто и свежо. Обичаше този пейзаж, но от години не бе виждал цялата околност покрита с бял плащ. При такова време обикновено би дошъл с колата си, но днес нещо необяснимо го бе накарало да излезе и да положи това усилие. Явно, разходката хареса и на кучетата. По шосето разстоянието бе осем-девет километра, но преките пътеки през полето го съкращаваха наполовина. Имаше много знаци за път с предимство и природата наоколо бе чудесна.

Сам бе избрала да живее на най-приятното място в областта. Въпреки любовта си към природата, Ерик знаеше, че има дни, в които тя добива суров и страховит образ. Но пейзажът бе великолепен, когато завали сняг, което се случваше често в Източна Англия, понякога дори при приятно време в други части на страната. Снегът по Коледа му носеше радост, защото бе част от очарованието на сезона. Извади от джоба си носна кърпа и изтри носа си, преди да извика кучетата, които напразно се опитваха да разровят бърлога на заек.

— Монти, Ромел, тук. Не се отдалечавайте.

Животните покорно изоставиха безценната дупка, втурнаха се надолу по хълма, въртейки опашки, и лапите им оставиха черни следи по снега.

Ерик Чембърс уви вълнения шал плътно около шията си, заби бастуна си в снега и закрачи след тях. След двайсет минути усилие най-после се озова до задната порта на Сам. Отвори я, подкани кучетата си да влязат в двора и отново пъкна резето. Пъстрата градина, изпълнена с ухания, които помнеше, сега бе покрита с бял килим от сняг и лед. Докато пристъпваше по пътеката, надникна през прозореца и потърси признаци на живот. Къщата изглеждаше пуста. Вдигна бастуна си и силно почука на вратата с посребрена дръжка. Все още хранеше плаха надежда, че Сам или сестра ѝ, с която все още не се познаваше, си е у дома. Не чу отговор, но тъкмо когато се канеше да си тръгне, на прага се появи Уин.

— Мога ли да ви помогна?

Ерик Чембърс свали шапката си.

— Извинете, че ви безпокоя. У дома ли е доктор Райън?

— Не, съжалявам, на работа е. Ще се прибере късно.

— Разбирам. — Поколеба се за миг, чудейки се какво да каже. — Бихте ли й предали, че е наминал Ерик Чембърс. Живее в съседното село.

Уин кимна.

— В каква връзка я търсите?

— Нищо важно, просто се отбих да видя как вървят две издънки, които й дадох. — Посочи към градината с бастуна си. — Глупаво бе да се надявам, че ще си бъде у дома, но поне вие сте тук.

— Вие ли сте господинът, който ръководи компютърния клуб до църквата?

— Същият — кимна Ерик.

— Аз съм майката на Рики. Сестрата на Сам.

— Разбира се, извинявайте, не бях сигурен...

— Дали не съм чистачката? — Възрастният мъж се почувства засрамен. — Не се безпокойте. Не сте първият. Мнозина реагират така.

— Рики е умно момче, би могъл да постигне много — отбеляза той, за да компенсира обидата. — Поредният гений в Мрежата.

Уин стана по-приветлива. Човекът не изглеждаше опасен, а и очевидно бе премръзнал.

— Ще пийнете ли чаша чай, преди да тръгнете?

Ерик не искаше да й се стори нахален, но се възползва от възможността да си почине и да се сгрее.

— Ако старите ми кости не ви създават неудобство.

Тя му стори път да влезе.

— Ако бе неудобно, не бих ви поканила. Но оставете двамата малчугани на терасата. — Кимна към кучетата на Ерик.

— Разбира се, разбира се, те няма да имат нищо против. Ромел, Монти, постойте тук.

Двете животни изглеждаха объркани, но най-сетне застанаха в един ъгъл на верандата.

Уин преведе Ерик през кухнята до всекидневната.

Сам посвети доста време на експертизата на Саймън Викърс. Бавно и подробно огледа всичко по няколко пъти. Всяко становище в

доклада на Тревър бе вярно, но въпреки това съмненията ѝ, че е бил на погрешен път от самото начало, станаха още по-натрапчиви. Саймън Викърс не бе загинал при катастрофата, а бе убит. Тя знаеше, че ако надигне глава, без да е сигурна във фактите, ще си изпати. Имаше късмет, че на ранен етап от експертизата стигна до важно откритие. Щом приключи с последния цялостен оглед, се върна на оголения врат. Безспорно подезичната кост бе счупена. Под пряк външен натиск или с някакъв предмет — не бе сигурна, но определено травмата не бе получена при катастрофата. Сам бе извършвала аутопсии на стотици жертви на автомобилни злополуки, но никога досега не бе попадала на счупена подезична кост. Дори когато тялото е било изложено на внезапен удар или огън, тази кост оставаше невредима. Макар и да обмисли и други обяснения, единствената хипотеза, която изгради, бе, че Саймън Викърс е удушен. Както повечето патолози, тя би искала да разполага и с друго доказателство, за да убеди и най-недоверчивите. Но поради състоянието на тялото това бе невъзможно. Всички характерни признаци, като увреждането на тъканта на трахеята, синините и другите белези по гърлото и езика, както и травмите на ларинкса и щитовидната жлеза не можеха да бъдат установени, защото органите бяха унищожени от огъня.

Сам повика Фред, който обработваше някои по-едри парчета, извадени от трупа на Саймън Викърс.

— Фред, попадал ли си на жертва на катастрофа със счупена подезична кост?

Асистентът ѝ прекоси помещението и огледа врата на момчето.

— Не, никога, но това не означава, че е невъзможно, нали?

— Все пак е необичайно.

Той поклати глава.

— „Необичайно“ не означава „невъзможно“. Знаете правилата на играта.

— Не казвай нито „винаги“, нито „никога“.

Фред ѝ се усмихна и кимна.

— Точно така.

Съсредоточи се върху оголената част на врата на Саймън Викърс и огледа подезичната кост. Макар и да не притежаваше висока квалификация, благодарение на опита си, той бе компетентен асистент.

— Права сте. Наистина е необичайно.

Сам се отдръпна от тялото, прикова поглед в него и се опита да предвиди последствията от разкритието си. Най-сетне осъзна, че не може да постъпи другояче и се обърна към Фред.

— Мисля, че трябва да се обадиш в полицията. Почти съм убедена, че си имаме работа с убийство.

Фред изглеждаше изненадан и застина на мястото си, явно осъзнал съдбовността на последните й думи.

— Сигурна ли сте?

Сам кимна.

— Да, за съжаление.

Асистентът й се отпрати към вратата, но спря на прага и се обърна.

— Да съобща ли на доктор Стюърт?

Тя поклати глава.

— Не, аз ще му се обадя.

Фред я погледна със съчувствие, преди да излезе от моргата. Сам се върна до трупа. Сега се нуждаеше единствено от време, за да намери най-тактичния начин да съобщи на Тревър. Знаеше, че каквото и да реши, няма да бъде лесно.

Не след дълго Том Адамс и екипът му пристигнаха в моргата. Сам не се бе преоблякла и ги чакаше в съседния кабинет. Преглеждаше докладите на Тревър и на председателя на съдебномедицинската комисия в търсене на нещо, което да потвърди откритието й. Фред й съобщи, че криминалистите вече са тук.

— Главен инспектор Адамс и инспектор Уайт, доктор Райън.

Сам вдигна глава, когато двамата мъже прекрачиха прага.

— Том, Чоки.

Настаниха се на двата твърди стола в далечния край. Том погледна Сам и широко й се усмихна. Въпреки че все още се срещаха по работа, отдавна не бяха близки както някога. Тя бе поласкана от желанието му да подновят връзката си и не можеше да отрече, че понякога й хрумва да се съгласи. Сега той веднага заговори по същество.

— Е, Сам, какво имаш за нас този път?

— Убийство.

Адамс не изглеждаше разтърсен от новината. Навярно се бе досетил за какво става дума още при телефонния разговор. Доктор Райън не бе от хората, които биха губили нечие време напразно, и би му се обадила само ако проблемът ѝ се струва изключително важен.

— Предполагам, че говорим за Саймън Викърс.

Тя кимна.

— Да.

— Мислех, че причината за смъртта му вече е установена. Злополука, нали?

— Понякога и експертите от комисията грешат.

— А Тревър?

— Патолозите също.

Адамс помълча няколко мига, опитвайки се да прецени доколко Сам е убедена в твърдението си и едва тогава каза:

— Е, крайно време е да споделиш какво си открила.

— Както може би вече знаеш, родителите на Саймън Викърс не приемат заключенията на полицията и съдебномедицинската комисия...

— Чух слуховете.

— Поради тази неудовлетвореност ме помолиха да проведе повторна експертиза, която се съгласих да извърша. Тази сутрин се заех с това и съм убедена, че Саймън Викърс не е загинал при катастрофата, а е бил убит и вероятно е сложен в колата след смъртта си, за да изглежда като злополука.

Чоки Уайт погледна шефа си и изражението му издаде недоверие. Адамс забеляза това, но добре познаваше Сам и не би пренебрегнал никое нейно твърдение.

— Как стигна до този извод, след като никой друг не го е направил?

— Подезичната кост е счупена.

Уайт я прекъсна, явно все още скептично настроен.

— Както и много други кости. Какво прави тази толкова специална?

Адамс хвърли поглед към него.

— Обикновено се счупва при удушаване. Нали така, доктор Райън?

Сам кимна.

— Радвам се, че си извлякъл поука от дългогодишните наблюдения.

Том се усмихна на самодоволния ѝ тон.

— Значи смяташ, че Саймън Викърс е удушен? А не е ли възможно костта да е счупена при катастрофата, както останалите?

Тя поклати глава.

— През всичките години, откакто съм патолог, никога не съм виждала подезична кост, увредена при подобна злополука. Но съм попадала на множество случаи на удушване, при които костта е счупена почти по същия начин.

— Имаш ли друго доказателство в подкрепа на становището си?

— Не, огънят е унищожил всички органи.

— Сигурна ли си, че тази кост не може да се е счупила при катастрофата? Разбрах, че е била доста тежка.

Сам сви рамене.

— Винаги разглеждаме различни версии, но в този случай вероятността фрактурата да е получена при злополуката е нищожна.

— Но не е невъзможно? — намеси се Уайт.

— Твърде малко вероятно, досега не съм виждала нищо подобно.

— Значи все пак е възможно? — попита Том.

Тя се намръщи.

— Само при доста необичайни обстоятелства.

— Мисля, че са такива.

Бе свикнал да се доверява на инстинктите ѝ, но откакто заемаше ръководна длъжност, отговорността му бе по-голяма и все по-често се държеше като бившия си началник Фармър. Дали бе станал по-плах, или просто проявяваше повече чувство за отговорност? В интерес на истината, не бе сигурен. Все пак, бе длъжен да обясни причината за отказа си.

— Не мога да започна разследване на убийство въз основа на такова доказателство. Имаш ли представа колко би струвало?

Сам поклати глава.

— Каква е цената на справедливостта, а?

— Би трябвало да повтора тази хаплива реплика пред данъкоплатците на тази страна, за да чуя мнението им по въпроса — каза Том, раздразнен от сарказма ѝ. — Ако искаш да настоявам за отпускане на средства за нещо подобно, трябва да ми предоставиш и

друго, освен една счупена кост. Впрочем, щом е толкова важно, защо Тревър не го изтъкна в доклада си?

— Не зная, може би просто е пропуснал.

— Или му се е сторило незначително при толкова много други увреждания и просто е решил да не го споменава.

Сам бе принудена да се отбранява срещу нападките им и това я изпълни с гняв.

— Съмнявам се.

— Когато се сдобиеш с нещо по-надеждно, обади ми се и ще бъда по-отзивчив, но дотогава не виждам причина да започвам разследване на убийство.

Сам не помръдна на стола си. Отново ѝ хрумна да разкаже за срещата си с ловеца, но реши, че това не би разрешило проблемите, а по-скоро би породило нови.

— А фактът, че не си е падал по автомобилите?

Уайт я погледна.

— Кой го твърди?

— Родителите му. Мразел е колите. Бил е заклет природозащитник. Защо момче, което не обича коли, би откраднало нечия?

Уайт поклати глава.

— Родителите не знаят всичко за децата си. Въобразяват си, че ги познават добре, но не е така.

— Но освен това Чери Хинтън се намира на километри от Импингтън. Нима е било нужно да изминава толкова път с колело, за да открадне автомобил, когато в родното му село е имало предостатъчно достъпни возила?

— За да отклони вниманието от себе си. Знаеш поговорката: „Никой не краде в своя квартал“.

— А как се е справил със свръхчувствителната алармена система? Не е работа на аматьор.

— Кой казва, че е бил аматьор? — попита Уайт. — Има криминално досие, нали?

— Бил е арестуван веднъж за нарушаване на обществения ред. Участвал е в демонстрация против нарастващото господство на автомобилите.

— Слушай, това, че не е заловен за подобни прояви, не означава, че не е бил спец. Стотици като него се разхождат на свобода и може би никога няма да ги спипаме, а са истински престъпници.

Адамс се намеси.

— Сам, родителите винаги мислят само добро за децата си. Ако не бе така, това би означавало да признаят, че са се провалили във възпитанието им, а е трудно човек да живее с тази мисъл. Знаеш ли какво прави Рики, когато не си е у дома?

— Той е мой племенник, а не син.

— Не се преструвай, че не разбираш за какво говоря. Не твърдя, че са лоши родители, сигурен съм, че не са такива. Просто изтъквам, че децата не могат да бъдат държани под надзор двайсет и четири часа в денонощието.

Тя поклати глава, все още не напълно убедена.

— Грещиш.

Адамс не прояви съчувствие.

— Кой знае, може би. А може би ти грещиш. Единственото, което зная със сигурност, е, че трябва да работя с факти, защото в противен случай аз бих заложил главата си, а не ти. Това, с което разполагаш в момента, не е достатъчно дори да помисля за издирване на престъпник.

Сам отчаяно тръсна ръце. Адамс стана, а след него и верният му партньор инспектор Уайт. Тя погледна Том.

— Кой служител от „Пътна полиция“ беше изпратен на местопроизшествието?

— Брайън Уилямс. Ще го намериш в пътнотранспортния отдел. Сержантът е много опитен, така че внимавай какво говориш.

Сам кимна.

— Искam само да хвърля един поглед на доклада му, това е.

Адамс сви рамене.

— От него зависи. Доколкото те познавам, сигурно ще го придумаш да ти позволи.

Когато се отправи към вратата, Сам стана.

— Има ли още нещо?

Адамс изглеждаше озадачен.

— Търсил си ме тези дни.

— Лично е. Ще се обадя довечера.

Тя кимна с разбиране и проследи с поглед двамата детективи, докато излязоха от стаята. Осъзна, че макар да е сигурна, че Саймън Викърс е жертва на убийство, не ще успее лесно да убеди и другите, дори Адамс.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Както обикновено, Сам се прибра късно. През последните години ѝ се струпваше все повече работа, защото поемаше допълнителни случаи, като този със Саймън Викърс, които винаги бяха трудни. Въпреки голямото напрежение, необичайната тишина я привличаше, както силната светлина привлича пеперудите вечер. Трескавият ѝ ум изпитваше нужда да бъде насърчаван, а ежедневната рутина на професията ѝ никога не бе достатъчно абстрактна, за да ѝ донесе удовлетворение. Нищо не обсебваше вниманието ѝ така, както странното и необикновеното.

Включи двойното предаване на джипа си и пое нагоре по неасфалтирания път към къщата си. Въпреки че най-сетне снегът бе престанал да вали, въздухът бе студен и земята бе скована от лед. Когато спря пред портата, чу леда да се пропуква под тежките колелета. Слезе от джипа и забеляза, че светлините на алармената система не се включват както би трябвало. Сам въздъхна. Това бе поредното дребно неудобство в живота ѝ. Сега се налагаше да помни, че има още една грижа, но едва ли скоро щеше да намери време за нея.

Заклучи джипа и се отправи към къщата. Миг преди да отвори вратата, вдигна поглед към ясното нощно небе. Просторът и чистият въздух на Норфолк бяха двете неща, с които тази област я бе пленила. До уединеното място, където бе къщата ѝ, не достигаха вредни газове и нищо не скриваше звездния свод от погледа ѝ. През лятото често лежеше в градината и се опитваше да разпознае видимите съзвездия, които проблясваха в мрака като пайети по огромна мантия. Понякога забелязваше огнена опашка на комета или метеоритен дъжд, озаряващ атмосферата. Бе прекарала часове в наблюдение на Хейл Боп, докато кометата бавно са придвижваше над нея и се открояваше сред другите небесни тела с дългата си ефирна опашка. Дори си бе купила телескоп, за да я види по-ясно. Гледката бе прекрасна, а мисълта, че е една от милионите хора по света, които наблюдават това явление, я бе накарала да се почувства незначителна.

Сам потърси ключовете си на лунната светлина. Най-сетне ги откри в единия от множеството странични джобове на чантата си, отключи и тръгна към хола.

Уин седеше на дивана и четеше списание на светлината на малък лампион. Вдигна глава, когато сестра ѝ влезе в стаята.

— Доста се забави.

— Извинявай, знаеш как е.

Уин отново се съсредоточи върху списанието, с престорено безразличие.

— Вечерята ти е в печката от часове. Вероятно е малко изгоряла.

Сам праметна палтото си върху един стол и остави куфарчето си на пода.

— Извинявай, Уин. Имах напрегнат ден. По-късно ще хапна сандвич.

— Не мога да си обясня как успяваш да поддържаш тази стройна фигура.

Сестра ѝ се отпусна на фотьойла срещу нея.

— С неуморна работа и градинарство.

Уин вдигна поглед.

— Днес намина един твой приятел.

Сам бе заинтригувана.

— Том?

Уин ѝ се усмихна многозначително.

— Все още си падаш по онзи полицай, а?

Сам изведнъж се почувства неловко.

— Не, просто ми хрумна, че е бил той, щом се е обаждал... — Усети, че се изчервява, и извърна глава.

— Все едно, не беше възлюбеният ти полицай, а Ерик.

— Ерик Чембърс?

Уин кимна.

— Да, приятен човек. Дойде да види някакви издънки, които ти е дал през лятото. Интересуваше се как се развиват.

— В оранжерията са, мисля, че са добре. Изненадана съм, че не почака до пролетта. Дълго ли стоя тук?

— Влезе за малко. Сърце не ми даде да го отпратя, след като е бил толкова път, за да се види с теб.

Сам поклати глава.

— Вървял е пеша до тук! Някой ден ще го намерят премръзнал до смърт в полето. Мисля, че надценява възможностите на тялото си.

— Ти също не си даваш почивка. Изглеждаше доста разтревожен за случая, по който работиш.

— Саймън Викърс?

— Зададе доста въпроси за него.

— Бил е негов ученик.

— Да, така каза. Ходел е на сбирките в клуба.

— Който посещава Рики?

Уин кимна.

— Странно. Досега не е споменал нищо.

— Такива са младите, не ги е грижа за никого, освен за самите тях.

— Не бъди толкова сурова, Уин. Не мислиш ли, че би трябвало да каже нещо?

— Както и да е — продължи сестра й. — Трябва да те попитам нещо. Би ли имала нещо против, ако ние с Рики прекараме коледните празници при леля Мод в Харъгейт? Покани ни... навярно защото се чувства самотна.

Леля Мод бе сестра на майка им и живееше сама от преди пет години, когато бе починал съпругът й. Здравето й бе крехко и не можеше да пътува, така че ако желяеха да се видят с нея, трябваше да предприемат екскурзия на север. Въпреки че мисълта да прекара Коледа сама не й допаднаше, Сам не дръзна да възрази.

— Нямам, разбира се. Сигурна съм, че Мод ще се зарадва. Кога заминавате?

— На Бъдни вечер. Ще се върнем на първи януари. — Уин долови тъга в очите на сестра си. — Защо не дойдеш с нас? Ще прекараме там само няколко дни.

Сам поклати глава.

— Твърде заета съм.

— Както обикновено.

Сестра й закърши ръце:

— Да. Но вие вървете, не се безпокойте за мен.

Силно почукване на входа прекъсна разговора им. Уин излезе в коридора и предпазливо отвори вратата.

— Здравей, Уин. Отдавна не сме се виждали.

Видя усмихнатото лице на Адамс.

— Е, като говорим за вълка...

Том се наведе и я целуна по бузата.

— Чудех се защо ушите ми горят. Тук ли е Сам?

Уин го погледна, преструвайки се на обидена.

— А аз си помислих, че си дошъл да видиш мен. В кухнята е.

Покани го да влезе. Докато вървяха по коридора, Сам извика:

— Кой е, Уин? О, здравей, Том. Каква приятна неочаквана изненада.

Той се приближи и я целуна.

— Е, радвам се, че е приятна за теб, Сам.

Уин напълни чайника и го сложи на горещия котлон. Том се приближи към фазана, окачен на кука в ъгъла, и леко го разклати.

— Откъде се сдоби с това, Сам? Не знаех, че ловният сезон е започнал. Дано не си се захванала с браконьерство.

Двете сестри отчаяно се спогледаха.

— Намерих го мъртъв до шосето. Стори ми се жалко да го оставя да изгние и го донесох у дома. Няма нищо нередно, нали?

Адамс кимна.

— Кога ще му направиш медицинска експертиза?

Сам се усмихна невинно и седна на масата. Гостът я последва.

— Е, какво толкова спешно те води насам в тази мразовита декемврийска вечер?

— Необходим ли е специален повод?

— Не, но от два дни насам си се опитвал да се свържеш с мен и не е нужно човек да е Шерлок Холмс, за да предположи, че има нещо по-сериозно от размяна на коледни картички.

Том се усмихна насила.

— Отначало имах намерение да те поканя на вечеря...

— А сега?

— Не съм се отказал от това, но бих искал и да попитам докога смяташ да насилваш нещата за Викърс.

— Разбирам. Ще ги „насилвам“, докато не те убедя, че Саймън Викърс е убит, а не е загинал при катастрофата.

— Не ти ли хрумва, че е възможно понякога да грешиш?

Сам се усмихна.

— Понякога, но не и в този случай.

Адамс поклати глава. Знаеше, че няма смисъл да я убеждава да се откаже.

— Изпрати ми копие от доклада си, за да го прегледам, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, но не затаявай дъх в очакване.

Сам бе доволна, че той не отхвърля категорично теорията ѝ.

— Ще бъде готов едва след ден-два. Повечето от компютрите ни не работят както трябва. В момента инсталират нова програма.

Том се усмихна.

— При нас също. Изглежда, е някаква мода. Какво ще кажеш за събота вечерта?

— Не мисля, че ще завърша доклада си до тогава, а и...

Той я погледна с укор.

— За вечеря.

— О, извинявай. Да, с удоволствие. Благодаря.

— Ще те взема около осем часа.

Сам кимна.

— Чудесно.

Адамс стана и тя вдигна поглед.

— Все още не съм казала на Тревър, в момента е в Лондон. Бих искала да му обясня лично, ако нямаш нищо против.

— Добре. Късмет, мисля, че ще ти бъде нужен.

Тя потръпна. Знаеше, че е прав.

* * *

Сам реши да се срещне с Тревър час по-скоро, за да обсъдят откритието ѝ. Вечерта бе опитала да се свърже с него, но бе успяла само да остави съобщение на телефонния му секретар. Дори сега, малко преди часа на срещата, не бе сигурна дали е приел поканата ѝ за закуска. Бе предпочела уютния ресторант „Трејвърс“ край река Кем отвъд моста Мегдълийн пред тягостната атмосфера в болницата. Докато вървеше към колежа „Тринити“, кимна на пазача, който охраняваше входа на Ню Корт, и паркира на последното свободно място до стар и очукан черен мерцедес. Премина през малък двор и облицована с дърво аркада, отвъд която бе великолепият парк. Никога

по-рано не го бе виждала покрит със сняг. Гледката бе неповторима и придаваше свежест дори на древните стени на колежа. Студентите бяха във ваканция и единствените следи сред снежната белота бяха стъпките на няколко преподаватели, възползвали се от правото си да прекосят градините за по-пряко. Това бе забранено на учещите и на други по-нисшестоящи, които трябваше да се придвижват само по пътеките. Сам заобиколи парка, за да стигне до улица „Тринити“, сви към Мегдълийн Бридж и стигна до ресторанта премръзнала и гладна.

Въпреки че бе закъсняла, Тревър не бе пристигнал. Свали мокрото си палто, избра маса в далечния край с изглед към реката. Миг след като седна, до нея застана млада симпатична сервитьорка с бележник в ръка. Засега Сам пожела само кафе. Когато момичето се отдалечи, тя се загледа навън, към колежа и моста до него. В посока към нея плаваше параходче с трима навлечени японски туристи, решили на всяка цена да разгледат Кеймбридж, въпреки суровите зимни условия. Докато плавателният съд минаваше покрай прозореца, до който седеше, Сам замислено проследи пътя му по реката. Макар и многократно да си бе преповтаряла наум думите, с които ще обясни положението на Тревър, все още се чувстваше неуверена. Колебаваше се дали да започне прямо, или уклончиво, надявайки се той да разбере намеците ѝ. Преди да вземе окончателно решение, познат глас я изтръгна от мислите ѝ.

— Извинявай за закъснението, Сам. При всяка промяна на времето придвижването става трудно. Би трябвало вече да сме свикнали с това.

Тя му се усмихна със съчувствие.

— Не се безпокой, и аз пристигнах едва преди малко. Не бях сигурна дали си чул съобщението ми.

— Защо?

— О, не зная. Хрумна ми, че може би си у Емили. Това е нещо обичайно за млади влюбени.

Опитът ѝ да създаде шеговито настроение се оказа напразен.

— Да говорим по същество, Сам.

— Искаш ли кафе?

Тревър кимна.

— Чисто.

— Струваш ми се кисел.

Отговорът му бе фалшива усмивка. Забелязала пристигането му, сервитьорката се върна. Тревър хвърли бегъл поглед на менюто и го остави.

— Само кафе, ако обичате.

Отново се обърна към Сам.

— Поръчах, благодаря.

Сервитьорката се оттегли и той се върна на темата.

— Значи смяташ, че Саймън Викърс е убит?

Тя остана безмълвна за миг, изненадана и смутена от изявлението му. Поне бе избавена от дилемата как да му го съобщи.

— Да. Кой ти каза?

— Има ли значение?

Хладнокръвието започна да я напуска и тя почувства как косите на тила ѝ настръхват заради отношението му.

— Всъщност, да.

— Е, щом искаш да знаеш, снощи ми се обадиха от полицията и ми описаха какво си открила.

Саркастичната нотка в гласа му стана по-осезаема.

— Какво точно ти казаха?

— Навярно се досещаш. Че си правила втора експертиза, в резултат на която си стигнала до заключението, че Викърс е убит, доколкото разбрах, удушен. Следователно моите изводи са погрешни. Така ли е?

— Не съм казала това.

— Нима?

— Уверявам те.

— Тогава какво им каза, Сам? Обясни ми.

Ако с Тревър не ги свързваше дългогодишно приятелство, би си тръгнала. Но се почувства длъжна да се държи спокойно.

— Подезичната му кост е счупена.

Бе се надявала това да повлияе на настроението му, но не се получи.

— Както и повечето други кости, доколкото си спомням. При катастрофа се получават фрактури, в това няма нищо чудно. Мислех, че ти е пределно ясно, Сам.

Тя поклати глава.

— Не и тази кост. Поне досега не съм попадала на подезична кост, счупена при подобни обстоятелства. Предполагам, че и ти.

Колегата ѝ сви рамене.

— Може би, но това не означава, че е невъзможно.

— Единствените случаи, при които съм наблюдавала този вид фрактура, са жертви на удушване, което означава, че е доста вероятно Саймън да не е загинал при злополуката, а да е бил убит. Определено си струва да се извърши по-подробно изследване, ако не друго.

Тревър не изглеждаше впечатлен.

— Съжалявам, Сам, но не мога да приема това.

— Забеляза ли фрактурата при първата експертиза?

— Не си спомням. Беше преди време. Оттогава съм извършил доста други аутопсии.

— В доклада ти не се споменава.

— Навярно съм я сметнал за нещо толкова незначително, че не съм си направил труда да я впиша.

Сам едва запазваше самообладание.

— О, стига, Тревър. Ако беше забелязал, че подезичната кост е счупена, не би отминал този факт.

Лицето му изведнъж помръкна. Откакто го познаваше, тя не помнеше да го е виждала така ядосан.

— Нима намекваш, че съм некомпетентен?

Нескритият му гняв я смути и дори я изплаши, но тя продължи да упорства.

— Не, Тревър, не поставям под съмнение твоята компетентност. Просто отбелязвам, че може би този път си пропуснал една подробност. Случва се на всеки.

— Дори на теб?

— Да.

Колегата ѝ внезапно се изправи, почервенял от ярост.

— Не съм пропуснал нищо и ако мислиш, че ще бъда поредната жертва върху олтара на твоето себелюбие, жестоко се лъжеш!

За миг Сам бе изумена.

— Тревър, така няма да стигнем до никъде, нека поговорим и се опитаме да изградим общо становище.

Той извади от джоба си банкнота от пет лири и сърдито я хвърли на масата.

— Задръж рестото.

Гласът му затрепери от гняв. Обърна се и с тежки стъпки се отпрати към изхода. Сам бе полагала отчаяно усилие да запази спокойствие и сега се отпусна изтощена на стола си. Избегна погледите на другите клиенти, които внезапно бяха извърнали глави към нейната маса.

Срещата с Тревър съвсем не бе преминала според плана ѝ. Вместо да го привлече на своя страна, го бе накарала напълно да се отчужди от нея. В интерес на истината, Сам се съмняваше, че ако бе подхождала по друг начин, резултатът би бил различен. Все още бе сърдита на Том Адамс, че се е свързал с колегата ѝ и го е предупредил за тази среща особено след като го бе помолила да не му се обажда. Навярно Тревър бе умувал цяла нощ. След като си бе тръгнал от ресторанта, тя бе побързала да плати сметката и бе оставила петте му лири като щедър бакшиш. Поне сервитьорката бе останала предоволна от развързката.

Сам се върна по обратния път до Ню Корт и от там пое към Импингтън и дома на семейство Викърс. Беше се поколебала дали да не ги уведоми по телефона за резултата от експертизата, но реши, че заслужават поне да им го съобщи лично. Надяваше се, че Том Адамс и подчинените му не са я изпреварили. Спря пред портата им, скочи от рейндж ровъра и щом стигна до входната врата на къщата, енергично почука на PVC дограмата. За миг никой не отвори и тя съжали, че не бе позвънила по телефона да провери дали са си у дома. Тъкмо когато се канеше да си тръгне, на прага се показва мистър Викърс.

— Доктор Райън! Съжалявам, чистех сняг в задния двор. — Втренчи поглед в сериозното ѝ лице. — Имате новини за нас?

— Да.

Мъжът не помръдна и не откъсна очи от нея, сякаш търсеше знак или очакваше да му съобщи резултата на прага. Но Сам нямаше намерение да го изрича на всеослушание.

— Мога ли да вляза?

Молбата ѝ го стресна и той ѝ стори път.

— Разбира се, извинявайте. Изгарям от нетърпение да чуя какво сте открили.

Тя влезе във всекидневната, където предполагаше, че ще заvari мисис Викърс. В стаята нямаше никого.

— Съпругата ви не е ли у дома?

— Не, отскочи до магазина. Ще се прибере след малко. Заповядайте, седнете.

Сам се настани на едно кресло срещу телевизора, върху който бе снимката на привлекателния младеж. Лицето му сякаш я умоляваше да говори. Долови напрежението на баща му.

— Това, което дойдох да ви кажа, ще бъде тежък удар за вас и съпругата ви. Да почакаме ли, докато си дойде, за да го чуete заедно?

Мистър Викърс поклати глава.

— Не, предпочитам да го споделите сега. На Една трябва да й бъде съобщено по деликатен начин. Нали разбирате?

Сам кимна и най-сетне промълви:

— Мисля, че Саймън е убит.

Мистър Викърс остана вцепенен за миг, опитвайки се да проумее смисъла на разтърсващите й думи. Хвърли поглед към снимката на сина си.

— Казах ти, че справедливостта ще възтържествува, Саймън. Няма отново да те разочароваме.

Явно бе изпълнен с противоречиви чувства. Беше се надявал да чуе именно това, но сега, когато подозренията му се потвърдиха, изчезна и последната надежда всичко да се окаже просто лош сън, от който след миг ще се събуди. Обърна се към Сам с насълзени очи.

— Извинете, новината е шокираща, навярно разбирате. Изживяваме истински кошмар. Имате ли деца, доктор Райън?

Тя поклати глава.

— Не.

— Когато се родят, сякаш сключвате договор: те ви носят радост, а вие обещавате да се грижите за тях и да им осигурите най-добрата възможност за щастлив живот. Аз не изпълних своя дълг, не успях да го опазя. Единственото, което мога да сторя сега, е да потърся изкупление на вината си, но не съм сигурен дали ще го получа.

— Нямайте никаква вина. Той не е бил дете, а млад мъж. Настъпва момент, в който младите трябва да бъдат оставени да намерят собственото си Аз. Не бихте могли да сторите нищо, за да го спасите. Единственият отговорен за смъртта му е онзи, който го е убил.

Сам не бе сигурна, че думите ѝ достигат до съзнанието му, но се надяваше да помогнат. Навярно се чувстваше неловко заради сълзите си. Мистър Викърс бе от поколение, възпитавано, че всеки емоционален изблик е проява на слабост. Баща ѝ, който, ако бе жив, би бил малко по-възрастен от него, имаше същите разбирания и макар и Сам да знаеше, че я обича, рядко ѝ го казваше. Това бе едно от нещата, които терзаеха майка ѝ дори на смъртното ѝ легло.

Имаше неща, които човек трябваше да изрича на глас не непременно заради самия себе си, а за доброто на другите. Сам бе наследила сдържаността на баща си и бе убедена, че не успява да поддържа трайна връзка именно защото не дава външен израз на чувствата си. Някога бе правила опити да се промени, но накрая се бе примирила с неизбежното и бе приела, че е част от същността ѝ, както желанието ѝ да се занимава с патология.

— Как е умрял?

Това бе най-тежката част.

— Бил е удушен.

— Значи е станало бързо. Искам да кажа, поне не се е мъчил, нали?

— Да, смъртта е настъпила бързо и не е страдал много — излъга Сам.

Истината бе, че няма представа колко е страдал Саймън. Това зависеше от психиката на убиеца. Може би е станало бързо, а може би не. Странно и тъжно бе, че единствената утеха на мистър Викърс сега бе надеждата, че смъртта на сина му не е била мъчителна.

— Какво ви накара да стигнете до това заключение? Казаха, че е напълно обезобразен. Затова не ни позволиха да го видим.

— Подезичната кост е счупена.

— Не е ли възможно да се е счупила при катастрофата?

Сам поклати глава.

— Не. Със сигурност е бил удушен.

Мистър Викърс отново погледна снимката на покойния си син.

— Е, какво следва сега? Предполагам, че полицията ще се заеме със случая.

Това бе неудобен въпрос и тя знаеше, че трябва да подходи тактично.

— Все още не са убедени, че съм права.

Мистър Викърс изглеждаше изненадан.

— Какво означава „не са убедени“? Казали сте им какво сте открили, нали? Нима могат да го оспорят, щом вие сте експертът?

Сам сви рамене.

— За жалост могат. Необходими са повече доказателства, за да започнат сериозно и скъпо разследване на убийство.

— Това е нелепо. Вратът му е счупен, вие сте сигурна, че е бил удушен. Какво повече искат, за бога? Щом не приемат становището ви, какъв смисъл има да се извършват медицински експертизи?

Прав бе, какъв смисъл имаше? Тя се опита да оправдае неоправдаемото.

— Разследванията за убийство поглъщат голяма част от бюджета на полицията. Държат да бъдат сигурни сто и един процента, преди да пристъпят към действие.

— Някакъв безличен полицейски началник смята, че разкриването на истината за сина ми не си струва икономическия риск. Нима животът му е нещо толкова незначително? — Тежко се отпусна на дивана. — Е, поне вече знаем със сигурност, че това, което подозирах, е вярно. — Хвърли поглед към Сам. — Благодаря ви за усилията, които положихте, доктор Райън. Искрено ви благодаря.

Отчаянието му бе почти осезаемо.

— Ще ми изпратите сметката, нали?

— Не е необходимо.

— Не искаме подаяния, доктор Райън. Винаги сме си плащали, не сме длъжници на никого. Бих искал и занапред да бъде така.

— Това не е край, можем да се борим.

— Срещу полицията? Съмнявам се.

— С ваше позволение, бих искала да събера още сведения за смъртта на сина ви. Може бе те ще ми помогнат да убедя полицейските инспектори да променят отношението си.

— Не мисля, че ще одобрят това. Няма ли да си навлечете неприятности?

— Може би, но няма да ми бъде нито за първи, нито за последен път.

— Е, щом сте убедена, имате разрешението ми, разбира се.

Сам чувстваше, че се налага да обясни по-ясно намеренията си.

— Трябва да разберете, мистър Викърс...

— Дерек, казвам се Дерек — прекъсна я той. — Официалностите ми се струват неуместни.

Тя кимна.

— Дерек, и двамата със съпругата ви трябва да разберете, че не мога да гарантирам, че ще намеря още доказателства. Работя сама. Имам малко източници и времето ми е ограничено. Бих могла да обещавам единствено че ще сторя всичко, което е по силите ми, но не е сигурно дали ще стигна далеч.

Дерек Викърс се усмихна, макар и да му костваше голямо усилие.

— Само за това ви моля. Вие направихте твърде много за нас, доктор Райън, и сме ви признателни. Бихме ли могли да помогнем с нещо?

Сам бе удивена от увереността, с която мистър Викърс говореше от името на отсъстващата си съпруга. Запита се дали някога би се сближила с някого толкова, че да имат пълно доверие един на друг.

— Всъщност, две неща.

Целият бе в слух.

— Първо, можете ли да опишете всичко, което се случи в нощта на изчезването на Саймън? Не спестявайте никоя подробност, колкото и незначителна да ви се струва.

— Няма проблем. Не бих забравил онази нощ толкова бързо.

Сам леко се усмихна.

— Така и предполагам. Бих искала и списък на всички негови приятели, бивши приятелки, хора, с които се е познавал от скоро и дори такива, за които е споменава, но никога не сте ги виждали.

— Имаше само един близък приятел.

— Кой беше той?

— Доминик.

— Доминик Пар?

Мистър Викърс кимна, явно изненадан.

— Откъде познавате Доминик?

— Не го познавам. Преподавателят на сина ви е мой приятел, спомена, че с Доминик са били близки. Случайно да имате адреса му?

— Някъде в Милтън. Ще го намеря.

— Не е спешно. Позвънете ми, когато откриете адреса.

— Или Доминик идваше тук, или Саймън ходеше у тях. През повечето време бяха неразделни. Но не съм го виждал след смъртта на Саймън. Би трябвало да наmine, не мислите ли?

Сам му се усмихна със съчувствие.

— Бих искала да зная и за екскурзиите, на които е ходил синът ви от две години насам, както и за клубовете и организациите, в които е членувал. Ако наскоро се е случило нещо необичайно, дори и тогава да не ви е направило особено впечатление, споделете го.

Мистър Викърс кимна.

— Няма проблем, но вероятно ще отнеме ден-два.

— Не се безпокойте. Предпочитам да не бързате, за да не пропуснете нещо. Накрая, бихте ли имали нещо против да надникна в стаята на Саймън?

Мистър Викърс не възрази.

— Разбира се, щом смятате, че би било от полза.

Стаята на момчето бе просторна и забележително подредена за тийнейджърска бърлога. По стените висяха множество плакати и снимки, но с изключение на голям постер на „Гънс ’ен Роузис“ и още един на футболен клуб „Кеймбридж Юнайтед“, повечето бяха свързани с прояви на екологични организации. Централно място заемаше компютърът. Бе голям и навярно доста скъп.

— Изглежда мощен.

Мистър Викърс кимна.

— От най-добрите, които се намират на пазара, или поне така твърдеше Саймън. Не разбирам много от тези неща.

— Сам ли си го купи?

— Не, нямаше много пори, само джобните, които му давахме, и колкото припечелваше от работата си в събота. Подарихме му го за рождения ден и беше истински доволен.

Сам се усмихна и докосна клавиатурата.

— Щедър подарък. Беше ли включен в Мрежата?

— О, да. Веднага го свързахме. Прекарваше часове в контакти с хора от къде ли не и в разпечатване на информация.

— Сигурно е струвало доста?

Мистър Викърс сви рамене.

— Имахме отделна телефонна линия и сам плащаше сметката. В интерес на истината, не зная колко му е струвало.

— Споменахте, че не е разполагал с много пари?

— Изглежда, са му стигали, защото никога не е искал допълнително от нас.

— Къде работеше?

— В „Макдоналдс“, онзи в града.

Сам вдигна поглед.

— Странно място за природозащитник.

— Предполагам, че парите са му били нужни.

Тя кимна, но все още не бе напълно убедена.

— Племенникът ми също работи там. Навярно са се познавали.

— Саймън ходеше само в събота и понякога в неделя.

— А Рики е от постоянния персонал.

— Все пак е по-добре от никаква работа.

Сам бе трогната от тактичността му.

— Бих искала да прегледам набързо някои от файловете в компютъра, ако не възразявате, и да направя снимки на стаята.

Мистър Викърс смутено кимна.

— Добре, щом ви се струва уместно.

— Благодаря.

Тревожно я наблюдаваше, докато Сам оглеждаше стаята, за да реши кое си струва да заснеме. Насочи апарата към плакатите, компютъра, етажерката с книги и всичко останало, което привлече вниманието ѝ, дори и да не бе сигурна защо. Най-дълго се спря на голям лист, изрисуван на ръка с различни насекоми и животни от муха до котка. Под някои от тях Саймън бе написал имена. Тя прочете неговото собствено под гигантска муха. Под рисунката на пчела бе името Доминик, вероятно на Доминик Пар, но най-озадачена бе от надписа „Рики“, под огромна мравка. По няколко пъти фотографира в близък план мухата и пчелата и запълни останалите пози с множество снимки на мравката.

След като прибра апарата в чантата си, седна пред компютъра и го включи. На екрана се появи знакът на „Уиндоус“ и информацията, че има три непочетени съобщения. Бързо раздвижи мишката, но се появи правоъгълник за парола. Сам унило се отпусна на стола. Трябваше да се досети, че момчето е съставило код за достъп до файловете си. Ако системата бе подобна на нейната, щеше да има три възможности да налучка паролата, след което компютърът автоматично

щеше да се рестартира. Може би кодът се състоеше от шест-седем символа, което означаваше, че възможните комбинации са хиляди. Не знаеше откъде да започне. Втренчи поглед в екрана, сякаш очакваше да стане чудо и да се сдобие с нужната информация. Най-сетне набра „Муха 123“ и зачака. След няколко мига се изписа съобщението: „Неверен код, опитайте отново“. Нямаше реален шанс да налучка паролата. Обърна се към Викърс.

— Имате ли представа какъв е бил кодът на Саймън?

— Съжалявам, доктор Райън, както ви казах, не разбирам от тези неща.

Сам не се отчая.

— Случайно да знаете дали е имал бележник с кодове?

Мъжът смръщи вежди.

— Не мисля. Повечето неща бяха в главата му, беше умно момче. Имаше добра зрителна памет. Но не е зле да попитаме Доминик. Само той би могъл да знае.

Тя замислено кимна.

— В такъв случай най-добре е да ми дадете адреса още сега.

Дерек Викърс излезе от стаята и я остави сама за няколко мига, в които тя успя да потърси с поглед нещо подобно на бележник. Домакинът се върна бързо.

— Милтън, Колтън Роуд номер петдесет и седем. Записах ви го. Тук е и телефонният му номер. Намерих и това, съвсем бях забравил за него.

Подаде ѝ малък скицник. Листовете бяха изпълнени с рисунки на животни и насекоми. На първата страница имаше зловеща рисунка на муха, уловена в огромна паяжина, която здраво стягаше тялото ѝ. Срещу нея бе изобразен заплашително приближаващ се черен паяк с огромни кървавочервени зъби. Отдолу Саймън бе написал: „Мяташ се и се съпротивляваш, но няма път за бягство и крайт ти е неизбежен“. Приличаше на кадър от филм на ужасите и бе в контраст с всички останали рисунки в скицника.

Сам погледна мистър Викърс.

— Мога ли да взема това?

Той се поколеба.

— Ще го пазя. Веднага щом отида на работа, ще направя копие и ще ви върна оригинала.

Дерек Викърс кимна.

— Добре, но го донесете колкото е възможно по-скоро. Съпругата ми не иска никоя от вещите на Саймън да изчезне.

— Разбира се. Мисля, че засега това е всичко. Не забравяйте да ми изпратите списъка на приятелите му и бележките си. Не бързайте и се постарайте да бъдат възможно най-подробни. Би могло да се окаже важно.

— Няма да пропусна нищо.

— Един последен въпрос.

Мистър Викърс наостри слух.

— В колко часа излезе синът ви вечерта, когато загина?

— В полунощ.

— Сигурен ли сте? Струва ми се доста късно.

— Винаги излизаше късно. Беше нощна птица. Обикновено се прибираше преди два часа.

— Откъде знаете?

— Родител съм. — Замълча за миг. — Всъщност... бях. Не можех да заспя, докато не се прибере. Бащински тревоги.

Сам бе обзета от мъчителни чувства, но побърза да се отърси от тях и да продължи:

— Пеша ли тръгна?

— Не, с колелото си, навсякъде ходеше с него.

Тя кимна, най-сетне доволна. Когато стигна до входната врата, влезе мисис Викърс с покупките. Щом я зърна, изражението ѝ стана тревожно.

— Доктор Райън, какво ви води насам, за бога? Новини ли има?

Сам се поколеба как да отговори и погледна мистър Викърс, търсейки помощ.

— Не се безпокой, Една, ще ти обясня. — Нежно обгърна раменете ѝ и заедно тръгнаха към хола. — Ела, скъпа, налей си чаша чай и ще ти кажа всичко.

Докато отключваше рейндж ровъра си, Сам чу писък откъм къщата. Явно не съществуваше тактичен начин да бъде съобщена подобна вест.

Ерик Чембърс въздъхна дълбоко, докато избутваше снега с метлата към шахтите на пътното платно. Не знаеше дали има смисъл да си прави труда, защото по улицата не минаваше почти никой. Някога бе срамота човек да остави купчина сняг пред портата си. Но в онези години и доста други неща бяха различни. Времената и хората се променяха, при това невинаги към по-добро. Нечий вик от отсрещния тротоар привлече вниманието му.

— Ерик!

Вдигна глава и погледна натам. Бе познал гласа още преди да види кой е. Преподобният Андрюс махна с ръка и пресече улицата, придружен от чудака Едмънд Муър, който бе оператор и тонрежисьор на филма му.

— Радвам се да видя, че прословутият дух на местната общност не е напълно изчезнал. Опасно е да се ходи по тротоар, покрит със сняг.

Ерик хвърли подозрителен поглед към камерата на Едмънд Муър.

— Нали няма да снимате как рина сняг? Има далеч по-интересни неща за филма ви.

Андрюс погледна помощника си.

— Не смяташ ли, че вече заснехме предостатъчно кадри на снега в селото, Едмънд?

Той кимна вяло.

— Да, отче.

— А как някой почиства тротоарите?

— Да, хора с метли, деца, замерящи се със снежни топки, пързалки.

— Добре, добре. В такъв случай не, Ерик. Ще трябва да почакаш шанса си да станеш кинозвезда. Но би могъл да приготвиш на двама уморени пътници по едно топло питие.

Възрастният мъж не бе свършил с почистването, но тонът на викария издаде решителност и му подсказа, че няма смисъл да упорства.

— Бихме могли да поговорим за концерта на епископа.

Ерик го изгледа озадачено.

— Какъв концерт?

Преподобният Андрюс сложи ръка на рамото му.

— Не ти ли казах за това? Е, явно има за какво да си побъбрим.
Хвърли поглед към Едмънд Муър.

— Снимали ли сме хора, пиещи чай?

Муър го погледна с укор. Андрюс явно си взе бележка.

— Най-добре е да се откажем от това. — Отново съсредоточи вниманието си върху Чембърс. — Слушай, Ерик, ако имаш още работа, бих могъл аз да се заема с чая, докато свършиш. Нали все още държиш ключа на същото място?

Ерик спря и се облегна на дръжката на метлата.

— Е, явно няма да ме оставите на мира, докато не си изпросите почерпка. Да слагаме чайника.

Повика двете си кучета, които игриво тичаха нагоре-надолу по улицата, ровеха в снега и се прескачаха като кутрета.

— Монти, Ромел, тук, време е за чай.

Заедно се втурнаха към портата с радостен лай, следвани от преподобния Андрюс, стопанина им и Едмънд Муър.

Щом влязоха, Ерик покани гостите си във всекидневната, а той се отправи към кухнята да сложи чайника. Бе човек на навика и не обичаше изненадите или каквото и да е друго, което би го принудило да наруши ежедневната си рутина. Но понякога възникваха непредвидени обстоятелства. Когато водата кипна, изведнъж в кухнята нахлу студен вятър. Явно някой от двамата му гости, бог знае защо, бе отворил прозореца и топлината бе избягала от стаята. Наля чая, сложи чашите на поднос и запристъпва към всекидневната. За негова изненада, не бе отворен прозорецът, а остъклените врати на терасата в далечния край. Стрелна Муър с поглед.

— Кой ги отвори, по дяволите?

Видеооператорът съсредоточено разглеждаше изящна порцеланова фигурка, която заемаше централно място върху един от шкафовете в стаята. Дори не извърна глава към него.

— Преподобният. Видя някакво растение, от което би искал да му дадете издънки.

Ерик остави подноса и се втурна към вратите. Свещеникът бе приклеknал до рододендроновия храст и разчистваше снега под него. Домакинът закрачи натам с разтуптяно сърце и пламнали от гняв страни. Не биваше да издава безпокойството си, но му костваше голямо усилие да се владее.

— Мога ли да ви попитам какво правите, по дяволите?

Андрюс се изправи и втренчи поглед в почтения мирянин, изненадан от агресивния му тон. Живееше в селото отскоро и не бе сигурен какво е мнението на Чембърс за него, но досега не го бе виждал да избухва.

— Извинявай, Ерик, нямах намерение да нахалствам, просто гледам.

Възрастният мъж осъзна, че го обзема паника, и се постара да я прикрие.

— Простете, отче, това е любимото ми растение и се страхувам да не го загубя.

Андрюс се усмихна.

— Няма причина да се безпокоиш, Ерик, внимателен съм. Явно си роден за градинар. Истинско чудо е, че този храст е оцелял върху толкова неплодородна почва. Как го постигна?

Домакинът енергично поклати глава, вместо да отвърне на комплимента. Чувстваше се неловко.

— Нямам представа, би трябвало да попиташ майка ми, тя го посади преди години. Просто го поддържам, това е. През пролетта наистина е красива гледка.

Преподобният изглеждаше впечатлен.

— Явно си наследил уменията си от нея. Аз от години се опитвам да захвана такова растение, но не се получава. — Ерик се усмихна насила и викарият продължи: — Имаш ли нещо против да взема проби от почвата? Може би това ще ми помогне да стигна до отговорите, които търся.

— Моментът не е подходящ, отче. Ще ви донеса, когато снегът се стопи.

— Е, ако обещаеш, засега ще се откажа, но ти завиждам.

Ерик Чембърс смени темата.

— Чаят ви ще изстине, отче. Освен това искам да ми разкажете за концерта, за който споменахте.

Андрюс му се усмихна.

— Имаш право, Ерик. Да влезем.

* * *

Доминик Пар живееше в малкото невзрачно имение „Бъруик“ в Милтън. Сам паркира пред къщата и пристъпи към входната врата. Решително позвъни и зачака. След няколко мига отново натисна бутона и този път го задържа по-дълго. Долепи ухо до вратата в очакване да долови признаци на живот, но не чу нито звук. Голямата дървена порта отстрани бе залостена. Докато вървеше обратно към колата си, тя вдигна поглед към прозорците на горния етаж и видя едно от пердетата да трепва, сякаш раздвижено от нечия невидима ръка. Продължи да се взира в прозореца, но не последва друго раздвижване. Миг преди да потегли, видя жена на средна възраст да свива по пътя към къщата. Едва влачеше две тежки пазарски чанти. Остави едната от тях и докато търсеше ключа в портмонето си, Сам се приближи и я заговори:

— Мисис Пар?

Жената се обърна и я изгледа подозрително.

— Кой се интересува?

— Извинете, аз съм доктор Саманта Райън от „Парк Хоспитъл“.

— Не съм ви викала. Сигурна ли сте, че не сте сбъркали адреса?

— Идвам при сина ви Доминик.

— Болен ли е?

— Не става въпрос за здравето му, аз съм патолог.

Жената я изгледа още по-подозрително.

— Сигурна ли сте, че това е къщата, която търсите? Когато излязох, Доминик беше жив и здрав. Нямахме ме само половин час.

— Събирам сведения във връзка със смъртта на приятеля му Саймън Викърс. Може би Доминик е в състояние да помогне.

Мисис Пар заплашително повиши тон.

— Не желая синът ми да се забърква в подобни неща. И той има свои проблеми, но не би се захванал с кражби на коли.

— Няма да бъде въвлечен, само ще му задам няколко въпроса.

Мисис Пар не бе убедена, но все пак отвори вратата.

— Е, тогава заповядайте.

Сам влезе след нея в коридора. Мисис Пар побърза да повика сина си.

— Доминик, имаш посетител.

— Може би не е вкъщи. Позвъних няколко пъти, но...

Жената стовари двете чанти на масата в кухнята и се върна до стълбите.

— Тук е. Просто не си е направил труда да отвори, този малък мързеливец. Доминик, ако не слезеш след десет секунди, ще те довлека за ушите!

Почакаха няколко мига. На площадката над стълбите се появи слаб тийнейджър с пъпчиво лице.

— Някаква патоложка настоява да разговаря с теб.

Доминик слезе само до средата на стълбището, сякаш се боеше от твърдата ръка на майка си. Плахо отмести поглед от нея към Сам. Мисис Пар също извърна глава към нея.

— Е, ето го. Питайте каквото искате.

Гостенката не бе сигурна какви отговори би получила под зоркото око на мисис Пар.

— Ако не възразявате, бих предпочела да поговоря с него насаме. Ще му задам смущаващи въпроси, а знаете колко чувствителни са момчетата на неговата възраст.

— Както желаете. — Погледна сина си. — Отговаряй, без да увърташ, или ще си поговорим сериозно.

Сам благодари на мисис Пар, която се върна в кухнята да извади покупките.

— Да отидем в стаята ти, а?

Доминик кимна и тя се качи след него по стълбите.

Когато влезе в стаята, бе поразена от приликата ѝ с тази на Саймън. Беше по-малка, но имаше същите плакати, тапети и покривка на леглото. На централно място до външната стена бе компютърът на Доминик, заобиколен от скъпа техника. Отстрани бе залепен жълт стикер с рисунка на пчела, също като онази в стаята на Саймън. Имаше само един стол и Сам седна на ръба на леглото, а момчето застана срещу нея с ръце в джобовете, нервно пристъпвайки от крак на крак. Едва сега заговори.

— От полицията ли сте?

Тя поклати глава.

— Защо, да не би да очакваше посещение?

— Не, но приличате на ченге.

Сам бе смутена от тази реплика. Не бе подозирала, че някой би я взел за полицайка.

— Не съм. Както каза майка ти, аз съм патолог.

Момчето сви рамене.

— Все едно.

— Не е все едно.

— Значи нямате нищо общо с полицията?

— Понякога си сътрудничим, това е. — Доминик я изглежда с недоверие. Тя продължи: — Извърших втора медицинска експертиза на Саймън. Затова дойдох да поговорим.

Доминик не откъсна поглед от нея, но остана мълчалив.

— Мисля, че Саймън е убит.

Той застана неподвижно и я изглежда с недоумение. Изглеждаше потресен.

— Убит? Мислех, че е загинал при катастрофата.

— Всички мислеха така, но, изглежда, е бил удушен.

Доминик стана неспокоен.

— Щом е убит, защо досега не е дошъл никой от полицията?

— Ще дойдат — излъга Сам. — Но първо искам аз да ти задам няколко въпроса.

Момчето отново запристъпва.

— Какви?

— Например какво се случи в нощта на трагедията?

Той още веднъж сви рамене.

— Не зная, той не се появи.

— Трябвало е да се срещнете?

Доминик кимна.

— Да, беше се сдобил с нов скенер и искаше да го видя и да кажа дали искам същия.

— Не струва ли твърде скъпо? Явно имаш доходна работа.

— Всъщност не, сглобявам етажерки, но Саймън можеше да намери нещо на цена, която мога да си позволя.

— От къде се снабдяваше с тази техника?

Тийнейджърът сви рамене.

— Не зная, не ми е казал.

— И никога не си го питал?

— Не, защо. Всичко беше евтино.

Сам посочи компютъра му.

— Имаш какви ли не джаджи, сигурно си похарчил куп пари.

— Компютърът е втора употреба, старият на Саймън. Снабди ме с останалите неща на доста по-ниска цена, отколкото се продават в

магазините.

— Все пак са стрували пари. Откъде ги намери, спестяваше ли?

— Точно така.

— Явно си много пестелив.

Доминик кимна.

— Не харча за нищо друго.

Сам се върна на съществения въпрос:

— Саймън каза ли ти, че няма да дойде?

Момчето поклати глава.

— Връзвал ли ти е тенекия по-рано?

— Два пъти...

— Но обикновено те предупреждаваше?

— Да. Помислих, че е болен или нещо подобно.

— Не му ли позвъни да провериш какво става?

— Не, не ползвахме телефон, разменяхме съобщения по електронната поща. Така беше по-интересно. Впрочем, какъв смисъл имаше? На следващия ден щяхме де се видим в колежа и сам щеше да ми обясни.

— В колко часа го очакваше?

— Малко след дванайсет, в обичайния час.

— Не е ли късно?

— Нощем Мрежата не е претоварена и достъпът до сайтовете е по-лесен.

Сам кимна.

— Кога разбра, че е загинал?

— Когато се прибрах от лекции. Не дойде, но помислих, че е болен, както вече ви казах. Проверих съобщенията си и понеже нямаше нито едно от него, аз му изпратих две.

„Ето от кого са“, помисли си патоложката.

Доминик продължи:

— После една стара клюкарка от махалата дойде и каза, че е чула в репортаж по радиото, че Саймън е мъртъв. Отначало не й повярвах. Тя често говори измислици. Знаех, че Саймън не е крадец. Не можеше дори да шофира, още по-малко да задигне кола. Отидох с колелото си до тях...

— Мистър Викърс твърди, че не те е виждал след смъртта на Саймън.

— Не влязох. Отвън имаше полицейска кола и това ми бе достатъчно.

— Какво мислиш за версията, че е убит?

— Струва ми се по-правдоподобна, въпреки че кой би пожелал смъртта на Саймън? Всички го харесваха. Зная, че за покойниците се говорят само хубави неща, но за него е вярно.

— Нямах ли врагове?

— Поне доколкото зная. Както ви казах, всички го харесваха. Беше приветлив, открит.

— Но ти си бил най-близкият му приятел.

— Да, бях.

Доминик изглеждаше горд от този факт.

— Значи си го познавал добре?

— Да, доста добре — кимна той.

— Мислиш ли, че е бил способен да открадне кола?

Момчето решително поклати глава.

— Не, не мисля. Мразеше проклетите машини, затова ходехме навсякъде с колелата си.

— Когато бях у Саймън, опитах да прегледам някои от файловете му, но са защитени с код. Случайно да го знаеш? Важно е.

Доминик поклати глава.

— Съжалявам, нямам представа. Пазеше тези неща в тайна.

Необяснимо защо, Сам бе убедена, че лъже. Трябваше да бъде предпазлива.

— Някакво предположение?

Тийнейджърът отново поклати глава.

— Не.

— Щом сте били толкова добри приятели, защо ме лъжеш? Знаеш кодовете на Саймън, а не ми ги казваш.

Ставаше все по-неспокоен.

— Не зная нищо, честна дума. Наистина бяхме приятели, но той не споделяше всичко с мен.

— За компютрите е споделял.

— Не, не всичко. Пазеше доста неща в тайна.

— И на полицията ли ще разкажеш същата история, когато те потърсят?

— Разбира се, защо не? Това е самата истина.

Сам извади снимката на мухата, която бе направила в стаята на Саймън, и му я показа.

— Имаш ли представа какво е това?

Момчето я погледна и веднага ѝ я върна.

— Муха. Името на Саймън в Мрежата.

Сам бе озадачена.

— Защо си е измислил такова име?

— Ако някой иска да се включи в чат, без да разкрива самоличността си, се представя под псевдоним, зад който се крие, когато влиза в Мрежата. Всеки желаещ да се свърже с него изпраща съобщение на това име. То е нещо специално.

Тя започна да разбира.

— И затова Саймън е избрал название на насекомо?

Доминик кимна.

— Да, затова.

— Твоят псевдоним е Пчела, нали?

Погледът му издаде безпокойство.

— Точно така. Откъде знаете?

Сам му подаде снимката на пчелата.

— На компютъра ти е залепена същата картинка.

Остана загледан в рисунката няколко мига, преди да ѝ я върне. Показа му мравката.

— Знаеш ли кой носи това име?

Момчето поклати глава.

— Не, нямам представа.

— Странно, защото Рики те познава. Видях го да изписва адреса ти на моя компютър. Името Рики Копсън говори ли ти нещо?

Тийнейджърът бързо смени тактиката.

— Да, познавам го, посещава клуба. Свястно момче.

— Но беше забравил, че псевдонимът му е Мравка?

— Сега си го спомних, за момент бе изхвъркнал от ума ми. Зная толкова много имена, че понякога ги забравям. Откъде го познавате?

— Аз съм леля му.

Още по-смутен от преди, Доминик кимна.

Сам бе обзета от тревога. Явно криеше нещо, но какво ли?

— Кой е Паяка?

Щом чу това име, момчето пребледня.

— Нямам представа. Не съм чувал за него.
— Така каза и за Мравката.
— Да, но наистина не зная за никакъв Паяк.
— До компютъра на Саймън имаше и такава рисунка. Хрумна ми, че би могъл да ми кажеш кой е.
Доминик енергично поклати глава и облиза устни.
— Съжалявам, както ви казах, не съм чувал.
Сам се приближи към него.
— Щом със Саймън сте били толкова близки, би трябвало да знаеш повече.
Младежът смутено преглътна.
— За някои неща беше доста потаен. Дори не подозирах, че би откраднал кола, а го направи.
Отказът му да съдейства я безпокоеше все повече.
— Явно не ти се е доверявал. Що за приятелство е било това?
Не отговори. Сам извади скицника на Саймън и му показва рисунката на първата страница.
— Можеш ли да обясниш това? Странна рисунка, а? Какъв ли замисъл се крие зад нея?
Тийнейджърът отново преглътна.
— Не знаех, никога не съм я виждал.
— Престани да ме лъжеш, Доминик. Само ми кажи какво знаеш и ще те оставя на мира.
— Не мога да ви помогна, наистина. Това е просто псевдоним от Мрежата, който Саймън знаеше. Не ми каза чий е, наричаше го Паяка.
— Значи все пак си чувал за него?
— Не, всъщност, бях забравил. Саймън го спомена един-два пъти, но не помня да ми е казвал кой е.
— Как да те накарам да си спомниш? Саймън страхуваше ли се от този човек?
— Не зная, не е споделял с мен нищо подобно.
— Тази рисунка навежда на мисълта, че се е боял от него.
— Може би, но не ми е казвал.
— Паметта отново ли ти изневерява, а, Доминик? Сигурно имаш известна представа. Не мисля, че Саймън би пазил това в тайна.
— Саймън поддържаше връзка с него, не аз. Нямах нищо общо.

Момчето ставаше все по-напрегнато и Сам не бе сигурна дали ако продължи да го разпитва ще постигне нещо, или още повече ще усложни нещата.

— Добре, Доминик, щом няма какво да добавиш. Но помни: това, че Саймън е мъртъв, не означава, че няма с какво да му помогнеш. Ако знаеш или по-късно си спомниш нещо, моля те, обади ми се. Помогни ми да хвана убиеца на приятеля ти, преди да отнеме още нечий живот.

Момчето сви рамене.

— Казах ви всичко, което ми е известно, честна дума.

Сам остави визитната си картичка на бюрото му.

— Ако се сетиш нещо друго, можеш да се свържеш с мен на един от тези номера, обещава ли?

Той не отвърна. Тя повтори по-настойчиво:

— Обещава ли?

Младежът кимна и взе визитката ѝ.

— Да.

— В такъв случай очаквам скоро да се чуем.

Доминик не помръдна и тя излезе от стаята.

Мисис Пар я чакаше до стълбището.

— Беше ли отзивчив?

Сам кимна.

— Мисля, че ми каза всичко, което знае.

— Добре. Понякога се прави на интересен.

Когато доктор Райън си тръгна, Доминик я проследи с поглед от стаята си. Веднага щом се убеди, че е в безопасност, се върна до компютъра. Извади дискетата от флопидисковото устройство, целуна я и я пхна в предния джоб на якето си. Без да знае, любопитната патоложка току-що му бе донесла цяло състояние.

ПЕТА ГЛАВА

Сам паркира между две червено-бели коли на „Пътна полиция“ пред областния участък в Кеймбридж. Щом заключи джипа си, влезе във фоайето и натисна звънеца на портиера. След няколко мига се показва невзрачен мъж на средна възраст. По възголямата му омърляна униформа позна, че е временно заемащ длъжността. Понякога полицията поверяваше административната работа на външни хора, за да може да изпрати обучените полицаи да патрулират по улиците. Най-често заместниците бяха пенсионирани служители, желаещи да натрупат още стаж, преди окончателно да се оттеглят. В този случай Сам не дръзна дори да си помисли в кой отдел е бил на служба този жалък човечец.

— Мога ли да помогна с нещо, скъпа?

За втори път през последните няколко дни непознат я наричаше „скъпа“. Покровителственият му тон я подразни почти толкова, колкото обръщението, но се нуждаеше от съдействието му и се постара да отвърне учтиво.

— Търся сержант Уилямс.

Портиерът продължи да важничи.

— Очаква ли те, скъпа?

Този път Сам не издържа.

— Не съм ти гадже, така че, ако обичаш, не ме наричай „скъпа“. Да, очаква ме.

Заместникът остана мълчалив за миг, сякаш поразен от гневния ѝ изблик, и се прибра в офиса. Тя го проследи с поглед и зачака. След няколко мига видя лъчезарното лице на сержант Уилямс.

— Доктор Райън? — Сам кимна. — Сержант Уилямс. Извинете, че ви накарах да чакате.

Подаде ѝ ръка. Приветливото му държане бе в рязък контраст с това на портиера.

— Не се безпокойте. Дойдох преди малко.

Отвори вратата на офиса и покани Сам да влезе.

— Да ви заведе ли да видите колата? Намира се в другия край на гаража, не е далеч.

Посетителката тръгна след него през офисите и огромното хале. Най-сетне излязоха на светло във вътрешния двор, пълен с останки на катастрофирали коли.

— Мисля, че онази, която търсите, е ето там — каза Уилямс и продължи към най-отдалечения ъгъл на двора.

Сам го последва до куп черна и разкривена ламарина, която едва ли можеше да се нарече кола. Видя в нея символ на трагично завършилия обещаващ млад живот на Саймън Викърс.

— Е, ето я, но се съмнявам, че би могла да ви послужи за нещо.

Повдигна вежди, когато тя обиколи овъглената купчина желязо.

— Вие ли пристигнахте пръв на местопроизшествието?

— Почти. Изпревариха ме само двама местни младоци.

— Забелязахте ли нещо странно?

Сержантът поклати глава.

— Нищо необичайно, ако това имате предвид.

— А по волана и спирачките?

Сви рамене.

— Не е възможно да се прецени. Всичко е изгоряло.

Сам спря пред колата за миг.

— С каква скорост се е движел при сблъсъка?

— С около осемдесет километра.

— Как установихте това, щом всичко е унищожено?

— По страничните огледала.

Тя го изгледа озадачена.

— Когато едно превозно средство спре така внезапно, части от него изхвърчават напред, например страничните огледала. Бяха открити на двайсет метра от колата, докъдето нищо не е спряло пътя им. Това означава, че се е движела приблизително с осемдесет километра в час.

— А при скорост шейсет?

— Биха паднали на около осем и половина метра.

Сам му се усмихна.

— Значи огледалата са изиграли най-важна роля.

— Би могло да се каже.

Тя надникна в овъгленото купе.

— На коя скорост е бил, когато се е блъснал?

— Втора.

— Не е ли доста ниска за осемдесет километра в час?

— Пияните вършат щури неща.

Сам го прониза с поглед.

— Явно не е бил твърде пиян, щом се е досетил да намали скоростта след пътния знак на върха.

Уилямс не бе впечатлен.

— Може би се е изкачил на тази слаба предавка.

— Възможно. Но кой би чул нещо там горе по това време?

Сам си спомни твърдението на ловеца, че преди експлозията колата се е движела съвсем безшумно. То просто не се връзваше с обстоятелствата, които откри тук.

— А отпечатыци от триене на гуми при спирачен път?

Сержантът поклати глава.

— Нямаше.

— Значи дори не се е опитал да предотврати катастрофата?

— Спуснал се е право надолу, отклонил се е от шосето и се е врязал в дървото. Станало е за секунди.

Тя го изглежда изпитателно.

— Не мислите ли, че е малко странно?

— Всичко е напълно обяснимо, просто резултат от шофиране в пияно състояние. Когато човек е прекалил, върши какви ли не странни неща. Може би дори е загубил съзнание. Не е първият пиян, свършил по този начин. Поне е затрил себе си, а не някой друг нещастник.

— А гумите? Нещо, което да си струва да се отбележи?

Уилямс поклати глава.

— Всичко е унищожено от огъня. Съжалявам.

Сам замислено кимна и огледа колата отзад.

— А експлозията? Как е възникнала?

— Както обикновено. Разлив на гориво върху горещия двигател е предизвикал ударна вълна към резервоара и взрив. Колата е била заредена с безоловен бензин, който е далеч по-запалителен.

Тя бе озадачена.

— Значи главната експлозия е била в задната част?

— Да, в резервоара, защо?

Патоложката сви рамене.

— Няма значение.

Излъга. Щом експлозията бе станала в задната половина на колата, защо разлетелите се частици се бяха врязали отпред в тялото на Саймън? Имайки това предвид, смени тактиката.

— При вас ли е все още бутилката от уиски, която са открили на местопроизшествието?

— Не за съжаление. В лабораторията е. Мога да ви дам номера, ако желаете.

— Няма нужда, зная къде се намира. — Сам въздъхна дълбоко.
— Значи не сте попаднали на нищо необичайно?

Уилямс отново поклати глава.

— Не, а би ли трябвало?

— Може би, не съм сигурна.

— Не е зле да поговорите с Ребека Уебър.

— Коя е тя?

— Един от специалистите по разследване на пожари. Беше на местопроизшествието и внимателно огледа колата.

— Защо?

— Такава е политиката. Изпращат човек при всеки фатален пожар, независимо къде е възникнал.

— Как мога да се свържа с нея?

— Потърсете я в Противопожарната служба.

Сам се усмихна.

— Благодаря, ще разменя няколко думи с нея.

Тя се отправи към пътнотранспортния отдел, но спря за миг.

— Последен въпрос.

Погледът му издаде нетърпение.

— Знаете ли къде е открит велосипедът на Саймън Викърс?

— Пред къщата на собственика на колата.

Сам се замисли за миг.

— Лесно ли е да се открадне такъв модел?

— Обикновено да, но тази е имала сложна компютърна система за заключване, така че съм изненадан.

— А ако крадецът е бил специалист по компютърни програми?

Уилямс сви рамене.

— Възможно е, но със сигурност е знаел какво върши.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Мисля, че си имаме работа с хладнокръвен убиец.

Въпреки ентусиазма си, Сам знаеше, че не би могла да събере всички необходими доказателства сама. Може би имаше шанс да убеди Том Адамс, че теорията ѝ е вярна, но се нуждаеше от помощ. При тези обстоятелства можеше да се обърне към един-единствен човек: Марша Евънс. Отдавна не се бяха виждали. Два пъти бе разговаряла с нея по телефона и дори бяха решили да излязат заедно, но бе принудена да отложи срещата в последния момент заради професионални ангажименти. Може би ако сега се появиеше при нея, би изглеждало малко цинично, но нямаше друг избор. Надяваше се това да не се отрази на приятелството им. Напоследък бе прекъснала връзка с доста приятели и те вече ѝ липсваха.

Няколко минути след единайсет часа караше по булеварда към съдебномедицинските лаборатории в „Скривингдън“. Въпреки безспорната красота на зимния пейзаж, Сам мечтаеше за по-топло време. Би се радвала снегът да се стопи, макар и да ѝ допаднаше мисълта за бяла Коледа. За съжаление, студът бе донесъл допълнително напрежение, но ако настъпеха по-приятни дни, част от него щеше да намалее. Преди седмица бе извършила аутопсия на дете, починало от хипотермия, а жертвите на злополуки и самоубийците ставаха все повече, както винаги през сезона на радостта. За жалост прогнозата бе, че времето ще остане мразовито още няколко дни.

Сам мина през портала, паркира пред лабораторията и влезе. Обичаше да посещава „Скривингдън“. Тук се чувстваше като дете, пуснато на воля в магазин за играчки. Навсякъде виждаше учени с бели престилки и плътно прилепнали латексови ръкавици, които изследваха множество предмети, от якета до бельо, и търсеха частици с надеждата да попаднат на неоспоримо доказателство за нечия вина или невинност. Дълги години „Скривингдън“ бе главната лаборатория на Министерството на вътрешните работи, пряко подчинена на полицията и властите. През последните няколко години бе станала полунезависима и работеше за страната, която предложи по-високо възнаграждение, а съдебномедицинските изследвания не бяха никак евтини.

Скоро Сам откри кабинета на Марша. Почука на вратата и влезе. Стопанката на офиса стоеше в далечния му край и поставяше етикет на чифт камуфлажни панталони. Новодошлата любезно я поздрави.

— Добро утро, Марша. Отдавна не сме се виждали.

Тя се обърна.

— Мили боже, виж ти кого довя снежната виелица. Проблем ли имате, доктор Райън?

Винаги, когато ѝ бе сърдита, Марша се държеше студено и я наричаше „доктор Райън“.

— Всъщност не, отбих се да видя как я караш.

Марша не прекъсна работата си.

— Живееш и работиш в другия край на областта. Сигурно просто си минавала край сградата.

— Трябваше да свърша нещо тук и се възползвах от възможността да се видя с теб.

— При кого?

— Моля?

— При кого имаше работа?

Сам се предаде.

— Добре, добре, дойдох при теб. Нуждая се от помощ. Сега доволна ли си?

Марша кимна.

— Да. Е, ще ми кажеш ли какво искаш?

— Само ако приемеш покана за обяд.

— Не се подмазвай, Сам. Не съм те виждала от седмици, а когато най-сетне благоволи да наминеш, го правиш, защото искаш нещо, а не просто да си побъбрим.

— Извинявай. Опитах се да намеря време, но не успях.

Марша я изгледа гневно и въздъхна.

— Нека те почерпя. Ще наваксаме пропуснатото.

Жената прекрати заниманието си и втренчи поглед в приятелката си.

— Първо ми кажи какво трябва да сторя в замяна.

— Разследвам смъртта на младеж на име Саймън Викърс.

— Момчето, което загина на Хърдън Хил? — Сам кимна. — Прочетох за случая във вестниците. Стори ми се, че всичко е ясно.

— Не се оказа толкова просто, но не успявам да убедя полицията.

— Мислех, че въртиш Том Адамс на малкия си пръст.

— Аз също. Явно чарът ми отслабва.

— Какво искаш от мен?

— Не мога да се справя без помощ, а не познавам друг човек, на когото бих могла да се доверя.

Марша продължи работата си.

— Трябва да помисля.

— Е, ако можеш да се освободиш за малко, да се видим в един часа в „Дог енд Дък“?

Марша вдигна глава.

— Не е ли малко далеч?

— Струва ми се подходящо място за разговор на четири очи.

Марша изведнъж издърпа два дълги снопа косми от панталоните, които изследваше.

— Това е достатъчно. Едва ли ще се измъкне със сладки приказки.

Сам се приближи.

— Какво откри?

— С малко късмет, косми, идентични с тези на крадеца. Собственикът на този страхотен марков костюм и две негови приятелчета са ограбили над петдесет къщи за две седмици. Досега, следвайки съвета на собствените си адвокати, не са обелили дума. Ако ДНК съвпадне с пробата от последното местопроизшествие, негодникът ще загази.

— Спомена, че са били трима. А другите?

— Трябва да се съобразяваме с бюджета, Сам. Откакто работим на пазарен принцип и ни се отпускат все по-малко средства, полицията може да си позволи изследване само на една дреха.

— А двамата съучастници?

— Как мислиш? — Марша се засмя ехидно. — Ще се отърват безнаказано.

— Това е нелепо.

— Не, такъв е законът. Преди да кажеш нещо, да, съдебната система е в ръцете на счетоводители и алчни мазни адвокати, а никой не дава пет пари.

Сам застана още по-близо до приятелката си.

— Има още нещо дребно, с което би могла да помогнеш, ако не възразяваш.

— Какво е то? — попита Марша, без да я погледне.

— На мястото на инцидента е открита бутилка от уиски. Питам се дали е възможно да установиш каква марка е било. Може би ще попаднеш и на нещо друго, което би било от полза.

Марша се замисли върху молбата ѝ.

— Не мога да ти отговоря веднага.

Сам смутено кимна.

— Ще се видим в един часа в кръчмата, нали?

— Може би.

Доктор Райън се обърна и излезе.

Доминик Пар знаеше, че трябва да действа бързо. Въпреки че неочакваното посещение на патоложката го бе разтревожило, информацията, че вероятно Саймън е убит, можеше да се окаже ценна. „Преструвай се на пасивен — помисли си той — и ще бъдеш изненадан колко неща ще ти разкрият хората.“ Изведнъж пред него се бяха разкрили възможности, за които по-рано само бе мечтал. Може би най-голямата услуга, която му бе направил приятелят му, бе, че е убит, а не загинал при нелепа катастрофа. Най-сетне щеше да се измъкне от тази мрачна къща, да се отърве от натякванията на слабоумната си майка и да заживее така, както желае. Парите, с които щеше да се сдобие сега, биха му осигурили охотен живот. С тях би могъл да отиде където поиска, да направи всичко, което му хрумне, и да се радва на разкош. Саймън се бе страхувал от Паяка, но не и той. Време бе да го накара да си плати. Най-сетне плановете, които бяха кроили заедно, щяха да бъдат осъществени. Саймън нямаше да участва в това лично, но духът му винаги щеше да бъде с Доминик. Все още го закриляше, дори от гроба. Струваше му се малко страховито, но Саймън неведнъж бе казвал, че са приятели завинаги.

Единствената реална заплаха идваше от Рики и любопитната му леля. Но Рики щеше да държи езика си зад зъбите, защото бе затънал почти колкото него. Засега трябваше само да състави план, да предвиди всичко до най-малката подробност, без грешки, неточности и

заблуди. Макар и да знаеше, че не е умен колкото Саймън, бе запомнил един-два урока от приятеля си и се чувстваше уверен, че може да ги приложи. Първо, щеше да посети родителите на Саймън, за да се сдобие с копие от файловете, за които бе споменала доктор Райън. Нямахше да бъде трудно. Достатъчно бе да намери претекст и щяха да го пуснат в дома си; особено ако изглежда дълбоко скърбящ. После щеше да изпрати копията чрез Мрежата на Паяка, естествено, придружени с коментар. Би трябвало да го накарат да затрепери. Следващият му ход щеше да бъде да поиска скромна сума и най-сетне да уреди живота си. Нямахше да прояви алчност, бяха му нужни само достатъчно пари, за да прекара живота си в охолство. Тихо се засмя, когато си представи обещаващото бъдеще. Взе якето си от облегалката на стола и го облече. Преди да излезе от стаята, хвърли поглед към снимката на Саймън, която държеше върху компютъра си.

— Благодаря ти, Саймън, благодаря ти, че беше мой приятел и че се погрижи за мен.

Прокара ръка по рамката, преди да се отправи към бараката в двора, където държеше колелото си, и да потегли към дома на семейство Викърс. Никога в живота си не се бе чувствал така преливащ от енергия.

Сам пристигна в „Дог енд Дък“ с леко закъснение, но все още нямаше и следа от Марша. Реши да поръча питие и ако приятелката ѝ не дойде, докато го изпие, да се върне в „Парк“ и отново да помисли. Миг след като седна, Марша изведнъж се появи до нея с тънка кафява папка в ръце.

— Мисля, че ще ми бъдеш два пъти по-задължена, когато узнаеш какво открих.

Патоложката я потупа по рамото в знак на благодарност.

— Ще ти поръчам тройно. Искаш ли да хапнеш нещо?

Марша неспокойно погледна часовника си.

— Съжалявам, нямам време. Чака ме куп работа.

Сам взе питието си и се обърна към приятелката си, която отвори папката и ѝ подаде първия лист. Бързо го прегледа. Бе заключение на експерта по отпечатъци, който бе потвърдил, че пръстовите следи по

бутилката са на Саймън Викърс. Погледна Марша, която отпи голяма глътка.

— Как е установил, че са на Саймън? Доколкото си спомням, от пръстите му не бе останало нищо.

Марша остави чашата си.

— Снел е отпечатыци от стаята му и по пътя на сравнението и елиминиранието е стигнал до двайсет и една точки на съвпадение. Негови са.

Сам се почувства като глупачка, защото не бе видяла очевидното. Марша ѝ подаде две снимки на бутилката, посипана с прах за дактилоскопски изследвания.

— Какво мислиш?

Патоложката внимателно ги разглежда.

— Отпечатыци на Саймън Викърс върху шише от уиски?

Събеседницата ѝ се усмихна.

— Точно така. Но кое е странното? — Сам сви рамене и поклати глава. — Само едни са и са свършено ясни. Когато човек пие от бутилка до забрава, движи ръката си, а не я държи безкрайно дълго в едно положение. Би трябвало цялото шише да е покрито с отпечатыци, повечето от които размазани.

Сам знаеше, че приятелката ѝ има право.

— Защо това не е направило впечатление на полицаия, който е снел дактилоскопската проба?

— Гари Портънт. Той е некадърник. Мисли единствено за пенсията си, а и доколкото разбирам, от него се е изисквало само да провери дали следите от пръсти върху бутилката наистина са на Саймън. По-нататъшното разследване не го засяга. Има и още нещо. — Марша извади няколко снимки на отпечатыците в едър план и ги подаде на събеседницата си. — Погледни как са разположени линиите. Има нещо необичайно. — Сам се съсредоточи, но не можа да разбере какъв е проблемът. — Когато човек вдига тежък предмет, например пълно шише с уиски, трябва здраво да го стисне. Колкото по-силен е натискът, толкова повече линиите на отпечатыка се сплескват и той се разширява. — Марша духна силно върху повърхността на чашата си, докато стъклото се замъгли, притисна силно пръсти и я показа на Сам. — Погледни колко плоски и размазани са следите. Гледай сега. — Повтори действието от другата страна на чашата. Този път едва я

докосна. — А виж сега. Притискането беше съвсем леко и отпечатъкът е по-продълговат и по-тесен. Точно като тези върху бутилката. Може би са на Саймън, но някой друг му е помогнал да ги остави по шишето. — Сам я погледна и се усмихна, а тя продължи: — Върху въпросната бутилка има и още няколко неидентифицирани отпечатъка.

— На убиеца?

Марша сви рамене.

— Може би, но по-вероятно е да са на човека, продал бутилката. Не мисля, че злодеят, когото търсим, е толкова глупав, та да остави отпечатъци, след като така майсторски е изпипал убийството, нали?

— Всички допускаме грешки.

— Да, може би си права. Необичайна е и марката на уискито. Знаеш ли каква е? — Сам поклати глава. — „Лейгавълин“. Много стара и скъпа. Защо едно хлапе, което просто иска да се напие, би купило от най-скъпото уиски? Със сигурност би потърсило по-евтино. Освен ако е грабнало първата бутилка, която му е попаднала подръка от домашното барче? А защо е била намерена съвсем здрава до колата?

Сам се усмихна с възхищение, поклати глава и лицето на Марша засия. Вдигна чашата си.

— Толкова си приличаме. Просто не можеш да спреш до тук, нали? Открила си някакво противоречие и сега трябва да продължиш с изследването. И аз се чудя, че бутилката е била до колата, а, изглежда, по нея няма следи от обгаряне или други белези, които биха се получили при катастрофата. Имаш ли някакво обяснение? Освен това родителите на момчето са въздържатели, така че не е взел уискито от дома си.

— Права си, Сам. Имаме си работа с убиец и ще се радвам да помогна с каквото мога.

Сам сърдечно се усмихна на приятелката си. Почувства, че е открила у нея сродна душа.

През годините бяха прекарвали много часове в задълбочено обсъждане на доказателствата по случаите, върху които работеха. Имаха сходни интереси и общителната и открита натура на Марша отлично балансираше сдържаността и хладната недостъпност на Сам.

Марша допи питието си и я погледна.

— Е, какво те накара да заподозреш, че има нещо гнило?

— Когато извърших повторната експертиза на тялото на Саймън, открих, че подезичната му кост е счупена.

— Смяташ, че е бил удушен и катастрофата е била инсценирана, за да прикрие престъплението?

— Не се случва за първи път. Помниш ли онзи негодник, който беше удушил жена си, а после сложил тялото ѝ върху релсите, за да изглежда като самоубийство?

— Той се отърва, нали?

— Да, но само заради някаква формалност.

— Защо Тревър не е забелязал тази подробност?

Сам сви рамене.

— Случва се. Тялото бе станало на пихтия след пожара, нищо чудно, че я е пропуснал. Проблемът при този случай е, че всички го разследваха с предубеждение и се съсредоточаваха върху очевидното, а отхвърляха всяка улика, която би доказала нещо по-различно.

— Какво мисли сега?

— Не ми говори.

— Лошо, а?

Сам кимна.

— Много лошо.

— Аз не бих се притеснявала толкова. Мъжкото му достойнство е било засегнато, това е. Скоро ще му мине.

— Не съм толкова сигурна.

— А аз съм. Въпреки всички приказки за равноправие мъжете все още се дразнят, когато жените демонстрират превъзходството си, но просто ще трябва да свикнат с мисълта, че няма да отстъпим и ще ставаме все по-добри.

Сам се усмихна на приятелката си, доволна, че тя споделя убежденията ѝ.

— Сигурна ли си, че костта не е счупена при катастрофата? — продължи Марша.

— Напълно.

Марша се отпусна на стола си.

— Каквото и да се случи, „не казвай нито «никога», нито «винаги»“.

— Всяко правило има изключение и случаят е точно такъв.

Марша добре познаваше приятелката си и не би дръзнала да спори с нея по въпросите на патологията.

— Какво казва полицията?

— Искат повече доказателства, преди „да бъдат отпуснати средства“. Мисля, че това е дежурна фраза.

— Е, какво мога да направя аз?

— Първо бих искала да посетиш мястото на катастрофата и да потърсиш нещо, което може би е пропуснато.

— Не го ли направиха вече момчетата от „Пътна полиция“?

— Да, но не така щателно, както би трябвало, защото са мислели, че се касае за катастрофа, а не за убийство.

Марша кимна.

— Добре, имам няколко неизползвани свободни дни. Ще видя какво мога да направя. Без обещания обаче. Може би не е останало нищо, особено след този сняг.

Сам се усмихна на старата си приятелка.

— Още нещо. Когато отидеш, оглеждай се за един възрастен бракониер.

Марша повдигна вежди.

— Когато бях там, той се появи изневиделица.

— Също като шефа ми.

— Бил е свидетел на катастрофата, но няма да съдейства, поне не официално. Мисля, че знае нещо важно, и трябва само да намерим начин да го накараме да ни каже какво е видял. Още по-важно е да го каже на полицията.

— Ще трябва да използвам чара си.

— На твоє място бих почакала първо да го видя, преди да кроя такива планове.

— Толкова ли е страшен?

Сам кимна, а Марша сви рамене.

— Виждала съм и по-страшни.

Сам я погледна.

Марша направи гримаса на ужас и двете избухнаха в смях.

Най-сетне Сам успя да намери подходящо място за паркиране пред главната сграда на Противопожарната служба, където се

намираха специалистите по разследване на пожари. Докато вървеше към отдалечения край на зданието, следвайки табелите по паркинга, погледът ѝ бе привлечен от ново червено БМВ Z3 спортен модел. Необяснимо защо, бе убедена, че принадлежи на Уебър. Колата бе прекалено бърза и екстравагантна за собствения ѝ вкус, но подходеше на човек, който обича да живее на висока скорост.

Сам се изкачи по дългото стълбище към офиса на следователския екип, доволна, че в кръчмата бе пила само безалкохолно. Марша имаше навик да я напива дори когато се виждаха за „по чашка набързо“, а тя знаеше, че трябва да бъде с бистър ум, ако иска да извлече полза от следобедната среща. За щастие, Ребека Уебър се бе съгласила да я приеме веднага. Сам бе сигурна, че на нейно място не би била толкова отзивчива. Почука леко на вратата, на която имаше табела: „Старши следовател“.

— Влез!

Сам отвори вратата. Посрещна я висока привлекателна жена на около трийсет години, с дълги кестеняви коси, които бе прихванала високо над тила си, за да открие красивото си лице. Усмихна се и ѝ подаде ръка.

— Вероятно вие сте доктор Райън. Приятно ми е да се запознаем, въпреки че толкова съм слушала за вас, че ви чувствам като стара приятелка.

— Поласкана съм.

— Заповядайте, седнете.

Посочи ѝ стол, седна срещу нея и заговори по същество.

— Разбрах, че имате друга версия за катастрофата на Хърдън Хил.

Сам кимна.

— Как мина срещата с Брайън?

— Беше много услужлив.

— Да, такъв е.

Посетителката отново се върна на темата.

— Обичайна практика ли е следователите от пожарната служба да ходят на местопроизшествието на автомобилни катастрофи, последвани от пожар?

— Различно. Обикновено изследваме всички фатални пожари, от каквото и да са предизвикани.

— Както знаете, не съм напълно убедена, че смъртта на Саймън Викърс е настъпила вследствие на катастрофата, и се чудя дали...

— Дали мога да ви помогна да докажете, че сте права?

Сам кимна.

— Нещо подобно.

— Съжалявам, но не мога. Щателно огледах района, но не открих нищо необичайно.

Патоложката въздъхна дълбоко.

— Така и предполагам.

Уебър й се усмихна със съчувствие.

— Понякога си заслужава човек да опита всичко.

— Том знае ли какво сте открили?

Начинът, по който произнесе името на Том, не допадна особено на Сам, но за момента отхвърли тази мисъл.

— Имате предвид Том Адамс? — Ребека кимна. — Да, но все още не е убеден. Исква повече доказателства.

— Мъжете винаги са такива. Особено Том.

Ласкавият тон, с който изрече името му, този път още повече подразни Сам.

— Явно добре познавате главен инспектор Адамс.

— Доста добре. Работили сме заедно по няколко случая. Винаги съм го намирала за отзивчив. Достатъчно е човек да го убеди в това, което мисли.

Сам едва забележимо се усмихна.

— Наистина го познавате добре. Съпругът ви пожарникар ли е?

— Беше.

— Разделени ли сте?

В разговора настъпи нелеп обрат, но Сам не можа да сдържи любопитството си.

— Разделени? В известен смисъл, да. Той загина преди две години на път към един пожар.

Доктор Райън се почувства неловко.

— Съжалявам.

— Мина време, вече съм се примирила. А вие?

— Не съм омъжена. Не съм срещнала човек, който би приел начина ми на живот.

— Том каза, че сте дейна жена. Мисля, че думата, която употреби, беше „динамична“. Забавно, нали? Съществува мнение, че ако мъжът е динамична личност, тогава добре, но ако жената е такава, като че ли нещо не е наред.

Сам нямаше желание да обсъждат характера ѝ. Освен това не се смяташе за динамична, а просто за професионалист.

— Е, ако това е всичко, имам да върша още куп неща.

— Извинете, разбира се. Вече ви отнех доста време. Благодаря, че ме приехте. Ако ви хрумне още нещо...

— Ще ви се обадя. И не отстъпвайте пред Том. Както ви казах, човек трябва дълго да го убеждава, но аз винаги получавам каквото искам.

Сам направи усилие да се усмихне. Докато отваряше вратата, Ребека извика:

— Все пак имаше нещо странно.

Патоложката се обърна с лице към нея.

— Експлозията. Убедена съм, че е станала в предната част на колата, а не в задната, където е резервоарът. Не че е изключено, но е необичайно. Не знам дали това би помогнало.

Сам кимна.

— Благодаря, може би.

Въпреки че бе уморена, Сам не се прибра направо у дома. Реши да направи малък експеримент. Първо отиде с джипа си до дома на семейство Викърс в Импингтън и от там се отправи по краткия път към къщата на мистър Енрайт, собственика на откраднатата кола, в отдалечения край на Чери Хингтън. Отне ѝ около четирийсет минути. Предполагаше, че дори ако движението не е било много натоварено, на Саймън му е било необходимо поне два пъти по-дълго време. Ако бе излязъл в дванайсет часа, би могъл да стигне до къщата на Енрайт най-рано около един. После би трябвало да е отключил колата, преди да се отправи към Хърдън Хил. Поне още час и четвърт, което означаваше около два и петнайсет. Междувременно бе нужно време, за да спре да купи бутилка уиски, да се напие и после да катастрофира. Дори да се е снабдил предварително с шишето и да се бе напил, преди да открадне старото метро, просто времето не би стигнало.

Имаше и още един факт, макар и ненатрапчив, но също толкова важен. Защо, ако момчето наистина е било толкова пияно, не бе катастрофирало, преди да стигне до Хърдън Хил? Пътят, особено между Чери Хинтън и Хърдън Хил, бе опасен, с множество остри завои. Защо Саймън не бе загубил контрол на един от тях, като се имаше предвид какво бе състоянието на пътищата в онази нощ? Как бе стигнал толкова далеч невредим? Може би най-сетне имаше довод, който би впечатлил Том Адамс.

Сам се прибра у дома с противоречиви чувства. Бе и разтревожена, и доволна. Тревогата ѝ произтичаше от подозренията за евентуална връзка между Ребека Уебър и Том, а задоволството — от това, че имаше вероятност разследването да се придвижи напред. Не само бе успяла да получи подкрепата на двамата родители, но което бе по-важно, и тази на Марша, въпреки че от месеци бе пренебрегвала приятелката си.

Докато се движеше по алеята, забеляза големия син ровър на Том, паркиран на мястото, където обикновено тя оставяше джипа си — под специално поставена лампа. Колата му бе почти нова и той особено се гордееше с нея. Докато слизаше, Сам се запита защо ли е дошъл. Бе твърде рано, дори за Том, да е узнал за тайното ѝ разследване по случая със Саймън Викърс. Влезе и бързо се отправи към всекидневната. Нямаше за какво да се тревожи.

Том и Уин стояха до висока коледна елха, закрепена в стара метална кофа, и бяха заети с украсяването ѝ. Уин я погледна, взе голяма чаша с червено вино от полицата върху камината и я повдигна към нея.

— Весела Коледа, Сам.

Том последва примера ѝ.

— Да, весела Коледа.

Сам остави куфарчето си и се приближи към тях.

— Прекрасна елха.

Сестра ѝ посочи към Адамс.

— Том я е купил, каза ми, че украсяването на живо дръвче е традиция в тази къща. Донесе и няколко подаръка.

— Не трябва да се отварят до Коледа — каза той и хвърли строг поглед към Сам.

Тя се спря, възхищавайки се на елхата.

— От къде я взе?

— От пазара на горското стопанство в Телфорд, помниш ли?

Помнеше. Нима наистина бе изминала цяла година, откакто заедно бяха отишли да купят предишната елха? Бе ясна свежа утрин и те се бяха смесили с останалите хора, които се надпреварваха да изберат най-хубавото дръвче. Наистина бе забавно, имаше дузини елхи и въпреки това, като че ли всички искаха една и съща, сякаш обхванати от някаква лудост. Докато местният духов оркестър свиреше весели коледни песни, а представителки на Доброволната женска кралска организация сервираха топло кафе и банички с месо, Том намери дръвче, което хареса и на двамата. Бе наблизко, но когато го видяха, друг човек го държеше в ръце и те бяха принудени да се навъртат наоколо с надеждата, че ще се откаже от него. За жалост още няколко души бяха хвърлили око на същата елха и когато най-сетне непознатият я остави, Том трябваше да действа бързо, за да изпревари една доста нервна дама.

— Притеснявах се, че може би вече си купила.

Гласът на Том я върна към реалността.

— Не, нямах време.

— Сигурно си твърде заета със случая „Саймън Викърс“.

Сам разбра, че това е опит да изкопчи от нея някаква информация.

— Все някой трябваше да се заеме с него. Между другото, ти ли каза на Тревър, че съм се съгласила да извърша втора експертиза, след като изрично те бях помолила да не го правиш?

Том поклати глава.

— Бил е Чоки. Съжалявам. Разговарях с него и няма да се повтори.

— Какво не му харесва, аз или теорията ми?

— Мисля, че и двете. Малко е старомоден.

— Старомоден! Прави се на мъжкар. Наистина ми създаде проблеми.

Том кимна.

— Сигурен съм, че е така, не е от най-тактичните, но е добро ченге.

Том бе лоялен понякога до фанатизъм, но въпреки това Сам му се възхищаваше.

Изведнъж Уин се намеси:

— Искате ли по чаша вино?

Адамс я погледна и се усмихна.

— Да, благодаря.

Тя кимна и хвърли поглед към сестра си.

— Господ ще ми прости, ако отворя още една бутилка от най-хубавото.

След тези думи ги остави насаме и Сам насочи вниманието си към Том, който отпиваше от чашата си.

— Пием по време на дежурство, а, господин полицай, какво ще последва?

Шефът на криминалния отдел остави чашата.

— Имам свободен ден. И ние се нуждаем от почивка от време на време.

Сам смени темата.

— Днес разговарях с една твоя приятелка.

Том изглеждаше заинтригуван. Тя допълни:

— Ребека Уебър.

С пламнали страни той отвърна:

— О, да, следователката от Противопожарната служба. Работихме върху няколко случая преди време. Чудесна жена.

— Да, наистина изглежда чудесно. Каза хубави неща за теб.

— Наистина ли?

— Според нея с повече усилие човек би могъл да те убеди да сториш всичко.

Том остана мълчалив, но все още се чувстваше неловко.

— Ако между вас има нещо, би трябвало да знае, не мислиш ли?

Той решително поклати глава.

— Отношенията ми с нея са чисто професионални, както и с много други.

Погледна Сам и повдигна вежди.

— Бих казала, че е доста привлекателна.

— Да, предполагам, че е така.

Той бързо смени темата.

— Липсваше ми днес, не беше същото, когато купувах елхата сам. Твърде много спомени.

Не успя да я заблуди.

— Изненадана съм, че си бил сам.
Том вече не бе толкова нерешителен.
— Важи ли уговорката за събота?
Сам се показва иззад елхата.
— Да, все още важи.
— Добре тогава, ще те взема в осем.
— Ще чакам с нетърпение.

Изгаряше от желание да му каже какво е открила, но се въздържа. Знаеше, че няма да ѝ се удадат много възможности да го убеди, че е права за случая, и искаше да се въоръжи с колкото е възможно повече доказателства преди решителната атака.

Уин влезе в стаята с нова бутилка вино и напълни чашите. Вдигна своята и погледна към двамата.

— За нас, весела Коледа.

Том и Сам бързо се спогледаха и едновременно вдигнаха чашите си в отговор.

— Весела Коледа.

Лабораторията не бе затрупана с работа и случаите, с които се занимаваше в момента, не бяха от особен интерес, така че Марша реши да си вземе почивка до края на седмицата. Изчака да мине уличното задръстване, преди да потегли към Хърдън Хил, за да огледа мястото на катастрофата. Автомобилът ѝ — стар и не особено добре поддържан „Форд Ескорт“ комби, с усилие достигна до върха на хълма, след което изпъхтя като изтощен бегач. Тя бързо позна мястото на произшествието по овъглената кора на дървото и скромния цветен мемориал. Спря на малък паркинг с чакълена настилка, ограден с дървен парапет, и заобиколи колата. Въпреки че за миг слънцето се показва, вятърът все още бе леден и пронизващ и проникваше през няколкото ката дрехи, с които се бе навлякла. Надяваше се студът да не повлияе много на форда ѝ. Нямаше желание да върви пеша обратно по дългия и стръмен път, а тъй като едва ли би се намерил друг безумец, който да се изкачи на хълма в такова време, шансовете някой шофьор да я вземе на автостоп бяха нищожни. Все пак винаги би могла да се спусне по инерция до главния път. Тази мисъл я ободри. Отвори багажника, смени елегантните си градски обувки с чифт обикновени

високи гумени ботуши, извади чантата за събиране на веществени доказателства и специалната дълга пръчка с шип на върха, която бе „взела назаем“ от служител в отдела за специални операции, и се отпрати към мястото на катастрофата.

Мемориалът бе трогателен. Имаше цветя от семейството на момчето, от негови приятели и няколко анонимни букетчета от диви и купени цветя. Повечето от тях бяха увехнали, дори тези от родителите. Навярно намираха за трудно и дори за опасно изкачването на хълма в такова време и бяха идвали само веднъж. Изключение правеше малко букетче от африкански теменужки, явно оставени наскоро, защото бяха съвсем свежи.

Марша приклепна и се полюбува на ярките им цветове.

Изпита странното чувство, че нещо или някой се движи в храстите зад нея. Бързо се обърна, но не забеляза нищо. Сви рамене. Предположи, че е животно. Извади от чантата малък, но висококачествен фотоапарат и започна да снима мястото на катастрофата и района около него. Направи кадри на пътя, на дървото и на всичко друго, което привлече вниманието ѝ и за което предполагаше, че би представлявало интерес по-късно. Накрая смени филма и направи панорамна снимка от върха на хълма, мина покрай мястото, където се бе блъснала колата, и проследи пътя, който се губеше надолу между дърветата. Това ѝ даде възможност да добие цялостна представа за района на местопроизшествието. Би могла внимателно да разгледа следите от спирачките, но такива нямаше. Не бе изненадана, че не откри нищо. Дори ако в началото бе имало някакви следи, лошото време напоследък бе заличило почти всичко. Приклепна, за да разгледа по-добре, но отново не забеляза нищо, което да покаже, че колата на младежа се е подхлъзнала и той е натиснал спирачка, преди да се отклони от пътя и да се разбие в дървото.

Отново огледа пътя. Беше стръмен, с остър десен завой. Шофьорът би трябвало да го види дори през нощта. „Все пак бил е пиян — помисли си тя. — Може би точно така е станало: не го е забелязал до последния момент и се е блъснал.“ Върна се до страничната линия на шосето и започна да рови с пръчката в нападалата шума с надеждата да открие отломки, които може би са били пропуснати при предишните претърсвания. Въпреки че попадна на парченца от строшеното предно стъкло, които внимателно сложи в

прозрачен найлонов плик за веществени доказателства, не бе останало почти нищо друго. Когато се приближи до дървото, усети странна миризма на химикали. Стори ѝ се позната, но не можа да я определи. Приблужи носа си до обгорялата и опушена кора и пое дълбоко дъх. Сега усети миризмата по-силно, но колкото и да се опитваше, не можа да открие източника. Извади скалпел и найлоново пликче и взе проба от кората. После, за да бъде по-сигурна, изряза голямо парче и също го сложи в чантата. Марша бе леко разочарована, че откри толкова малко, и се ядоса на себе си, че не можа да разбере откъде идва миризмата. Докато закопчаваше чантата си, нещо привлече вниманието ѝ. Не бе нищо особено, само леко проблясване на светлина, което долови с крайчеца на окото си миг преди да изчезне. Спря и бавно разгледа кората на дървото. След миг слънцето отново огря предмета и тя най-сетне успя да види къде се намира. Нещо се бе забило високо в дънера, близо до най-ниските клони. Потърси с поглед наоколо има ли нещо, на което да се покатери, но не откри.

— Искаш ли помощ, малката?

Дълбокият призрак глас на Джак Фолкхънър накара Марша да подскочи. Бързо се обърна и насочи пръчката като копие, за да се защити. Човекът, едър на ръст, с омърляни дрехи, втренчено я наблюдаваше. Не знаеше какво да прави; бе сама в това затънтено кътче с един огромен, страховит мъж, който всеки момент би могъл да се нахвърли върху нея. Не бе сторил нищо на Сам, но това не означаваше, че не е опасен. Марша забеляза, че стиска в ръка букет диви цветя, което я успокои. Не мислеше, че един насилник, колкото и странен да е, би донесъл цветя на жертвата си, преди да ѝ причини зло. Погледна го и се опита да изглежда спокойна.

— За мен ли са?

Явно незабелязан комичната ѝ реакция, той поклати глава и кимна към дървото.

— Не, за младежа. Аз се грижа за това, докато времето се оправи и родителите му дойдат да сменят цветята.

Мина покрай нея и спокойно постави букета на земята. Сам не бе преувеличила. Наистина бе висок, грозен и вонеше. Марша бе изненадана, че не долови миризмата му, преди да го забележи.

— Имаш ли нещо общо с онази докторка, която беше тук преди?

— Доктор Райън?

— Да, мисля, че така се казваше. Интересуваше се от катастрофата.

— Да, помагам ѝ. Тя ми каза, че сте видели произшествието.

Той се изправи и застана с лице към нея.

— Наистина я видях. Не мисля обаче, че беше злополука. Казах ѝ това.

— Какво мислите, че се е случило тогава?

Сви рамене.

— Не съм сигурен, но не беше катастрофа.

— Уведомихте ли полицията?

Поклати глава.

— Както казах и на приятелката ти, те не ме притесняват, и аз тях също. Предпочитам да е така.

Марша ставаше все по-любопитна.

— Е, какво ви кара да мислите, че не е било катастрофа?

— Той не се движеше, приличаше на заек, хипнотизиран от светлината на фарове. Живите същества винаги се движат: дървета, трева, хора. Дори когато човек е заспал, все пак се движи, а той бе застинал. Очите му бяха отворени, но не виждаше нищо, сигурен съм в това.

— Може би е бил пиан или нещо подобно?

— Не. Виждал съм много мъртви животни, а той не изглеждаше по-добре от тях.

Въпреки че му вярваше, Марша се запита какво още биха могли да изкопчат от него Том Адамс и следователят, който се занимаваше със смъртните случаи. Не много, ако питаха нея. Въпреки предубежденията си, тя реши да направи опит да го придума.

— Вижте, разбирам, че не се погаждате много с полицията, но наистина мисля...

— Нямах шанс, госпожичке. Не искам да имам нищо общо с тях. — Той смени темата. — Какво търсеше, докато те наблюдавах?

Марша се запита от колко ли време е тук.

— Има нещо забито в дървото и исках да го измъкна. Може би е важно, но не мога да го достигна. — Тя посочи към предмета.

— Виждам го, искаш ли да те повдигна?

Фолкхънър се наведе, подложи дланите си като стъпало и Марша се качи върху тях. След това се изправи и се провря между долните

клони на дървото. Протегна ръце и най-сетне успя да достигне това, което бе привлякло вниманието ѝ, и да го измъкне, преди мъжът внимателно да я спусне долу. Щом стъпи на земята, внимателно прокара пръсти по предмета, опитвайки се да разбере какво е. Беше някакъв вид метал, доста нащърбен, най-вероятно отломка от колата. Фолкхънър погледна през рамото ѝ.

— Какво смяташ, че е?

— Парче от метрото, предполагам, че е полетяло към дървото при експлозията. Ще го взема за изследване и скоро ще узнаем.

Изведнъж нещо изшумоля в храстите отвъд шосето и накара Джак рязко да се изправи и здраво да сграбчи ловджийската си пушка. Лицето му доби тревожен израз, а очите му се напрегнаха да прозрат през гъстия шубрак между дърветата. Марша предположи, че се страхува от нещо.

— Добре ли сте?

Хвърли поглед към нея, но не отговори. Отдалечи се, въртейки глава ту на една, ту на друга страна, сякаш търсеше някого или нещо. Тя проследи погледа му, но не забеляза нищо. Изведнъж той се обърна и хукна между дърветата, чупейки клонки от шубраците, тичаше като човек, изпаднал в паника.

— Спрете, почакайте. Не съм свършила, къде мога да ви намеря, къде... — извика Марша след него.

Преди да довърши думите си, той се изгуби от погледа ѝ. Надникна сред храстите и дърветата, за да открие какво го е изплашило, но там нямаше нищо. Всичко бе така спокойно и естествено, както при пристигането ѝ. Накрая приклезна, отвори чантата за веществени доказателства, сложи вътре кората и сивото опушено парче метал, бързо я закопча и се върна до колата си.

Сам бе решила да приеме съвета на Фред и да посети мадам Уонг в Лондон въпреки скептицизма си. Макар че намираше алтернативното лечение за интересно, все пак то трябваше да докаже предимствата си пред традиционната медицина. Доктор Райън не вярваше в чудотворната сила на лосиони и мехлеми, но бе отчаяна, а отчаяните хора се хващат за сламка.

Щом пристигна в Сохо, намери свободно място за паркиране на Дийн стрийт и остави колата си. Мина покрай клубовете „Блекс“ и „Граучо“, навлезе в „Чайна таун“ и забеляза лечебния център на мадам Уонг. Не бе трудно да го открие и да го разпознае по дългата опашка от хора, която се бе извила пред вратата. Поколеба се, питайки се дали си струва да чака, но реши, че щом вече е тук, би било глупаво да се откаже и застана на края на опашката. След около час от чакащите отпред останаха само двама. Жената, която бе зад нея в редицата, изведнъж заговори.

— Идвали ли сте някога тук?

Сам се обърна с лице към дребна, скромно облечена жена между шейсет и пет и седемдесет години. Поклати глава и с неохота отвърна:

— Не, за първи път съм.

— Много е добра. Мадам Уонг, имам предвид. По правило не се доверявам на чужденци, но тя е сваятна. Занимава се само с носове. Ако не се оплаквате от това, трябва да отидете другаде.

Сам кимна утвърдително.

— Само носът ми не е в ред.

— Е, значи би трябвало да сте спокойна. Знаете ли, не съм чакала на такава опашка от войната насам. Тогава обичах да се редя, запознавах се с хора. Хората намираха време един за друг, а сега вече нямат. Миналия ден заговорих една жена в метрото, а тя ме погледна, като че ли съм крадла. Аз крадла, на моята възраст? Отдавна сте загубили обонянието си, нали?

— Не съвсем...

Възрастната жена отново я прекъсна и не я остави да довърши.

— Моето бе изчезнало от двадесет години. Работех с химикали. Мисля, че това е причината. Ходих при моя доктор, но нямаше полза, така че дойдох тук. Тя ме излекува.

— Възвърнахте обонянието си?

— Около три четвърти, все пак е по-добре, отколкото нищо. Тя смяташе, че увреждането е твърде голямо за пълно възстановяване. Всички тези химикали, нали разбирате. В онези дни дори нямаше застраховки.

Сам най-сетне стигна до входа и насочи вниманието си към китайката, застанала на вратата.

— Двадесет и пет лири, ако обичате.

Думите ѝ бяха кратки и ясни. Таксата бе двадесет и пет лири. Не се приемаха чекове и разбира се, кредитни карти. Сам плати и жената пусна парите в едно от чекмеджетата на бюрото.

— Име?

— Саманта Райън.

Тя го вписа в голям регистър, който заемаше почти половината бюро.

— Откъде сте?

— Кеймбридж.

След като приключи със записването, подаде на Сам нещо подобно на стар билет за томбола, на който старателно бяха записани името и номерът ѝ. След това я поведе навътре.

Антрето бе мрачно и изпълнено с остра непозната миризма. След няколко минути се появи друга китайка и посочи една от вратите. Контрастът бе очевиден. Стаята бе просторна и светла, с големи прозорци и варосани стени. Около тях бяха разположени множество полици, отрупани с дузини разноцветни бурканчета с различна големина. В средата имаше два плетени стола, а подът бе застлан с пъстра черга. Мадам Уонг седеше в отдалечения край на стаята зад масивно дъбово бюро, покрито с множество документи, книги и бурканчета, което напомни на Сам за нейната работна маса. Но това, което наистина ѝ направи впечатление, бе липсата на компютър. Не си спомняше в последно време да е виждала офис или лекарски кабинет без компютър.

Щом посетителката влезе, мадам Уонг стана, приближи се към нея с усмихнато лице и ѝ подаде ръка.

— Саманта, много ми е приятно да се запозная с вас. Моля, седнете.

Отведе я до един от плетените столове и седна срещу нея. Излъчваше топлина и сърдечност, която накара Сам да се отпусне и да се почувства по-спокойна. Повдигна внимателно дясната ѝ ръка и старателно я разгледа, а след това направи същото и с лявата.

— Вие сте лечителка, а виждам смърт навсякъде около вас — каза тя и я изгледа озадачено.

— Аз съм патолог.

Китайката бавно кимна. После плъзна ръцете си нагоре по врата и главата ѝ, опипвайки всяка издатина и грапавина по скалпа ѝ,

продължи към очите, носа, устата и езика, като непрекъснато кимаше и си водеше бележки. Сам се протегна да види какво си записва, но текстът бе на китайски. Когато свърши, мадам Уонг отново седна на стола си.

— Бих искала да си направите изследвания на урината, кръвта и слюнката. Имате ли възражения?

Сам не виждаше с какво прегледът и изследванията биха подобрили състоянието ѝ, но реши да не разпитва толкова подробно и да изчака резултатите. Поклати глава.

— Не, нямам, но бих предпочела да взема кръвна проба със свои инструменти.

Мадам Уонг не изглеждаше обидена. След като увери пациентката си, че инструментите ѝ са от най-високо качество, доставени от водещи фирми, а иглите и спринцовките са за еднократна употреба, Сам се съгласи пробата да ѝ бъде взета тук.

Лечителката натисна малък метален звънец и китайката, която я бе въвела, се появи отново и я отведе в друго помещение, където се извършваха различни изследвания. Когато бе готова, Сам бе помолена да дойде отново в четири часа за резултатите и бе придружена до страничната врата.

Марша не се отказваше лесно и твърдо реши да получи доста повече информация от Джак, отколкото той бе склонен да даде. Искаше и обяснение за странното му поведение на Хърдън Хил. Разгърна картата си и загради няколко близки села. Ако бе местен браконьер, сигурно не живееше далеч от мястото, където ловуваше. Веднъж да го спипа в убежището му, и този път нямаше да се отърве така лесно. Във всяко село провери на едни и същи места: в пощата, в местната кръчма, в павилиона за вестници и в полицейския участък, ако имаше такъв. С първите две села нямаше особен успех и започна да се колебае дали е избрала правилна тактика. Накрая пристигна в пощата в Маркет Дейтън, където бе посрещната от приятна и общителна началничка, която веднага разпозна браконьера по описанието ѝ.

— Сигурно търсите Джак Фолкхънър. В какво се е забъркал пак? Този човек може да създаде неприятности дори в село, пълно с ангели.

— Поклати глава. — Не е лош човек, нали разбирате, но всеки си е имал вземане-даване с него в миналото. — Многозначително намигна на Марша. — Като че ли просто не може да живее без неприятности. — Засмя се и ѝ даде знак да я последва навън. Когато излязоха на улицата, я упъти към другия край на селото. — Ще откриете къщичката му на десетина километра извън селото. На горния край на черния път, от лявата страна. Няма начин да не я намерите.

Марша благодари и се впусна в преследване на „плячката си“.

Забеляза дима веднага щом излезе от селото и отначало не можа да разбере откъде идва, но като че ли бе от другата страна на шосето, по което пътуваше. Докато се отклоняваше по неравния селски път, установи, че се движи право към него. На около километър откри къщата на Джак Фолкхър. Бе обхваната от пламъци и от сламения покрив и прозорците се виеше дим на талази. Марша изскочи от колата, мина през портата и се втурна към постройката, без да знае какво би могла да стори, но бе длъжна да предприеме нещо. Нямаше представа дали Джак Фолкхър е вътре. Извика:

— Мистър Фолкхър, чувате ли ме? Мистър Фолкхър!

Затича се към задната част на къщата, като пазеше лицето си от усиливащата се горещина. Цялата къща бе обхваната от пламъци и тя бе сигурна, че ако има някой вътре, със сигурност вече е мъртъв. Отчаян вик от горящия ад я убеди в обратното. Наметна якето върху главата си, за да се предпази от горещината, спусна се към задната врата и започна да я рита с все сила и да вика невидимия човек вътре:

— Мистър Фолкхър, насам, насам!

Не бе съвсем сигурна кое последва първо, дали експлозията или усещането, че се носи във въздуха. Запомни единствено че вратата рязко се отвори и навън изригнаха огнени езици и кълба дим. Изтръгната от пантите, вратата я повлече назад и я повали бездиханна в занемарената градина.

Сам се върна в лечебния център точно в четири и направо бе отведена в стаята за консултации на мадам Уонг. Седна на плетения стол и лечителката заговори направо:

— Нервът, водещ до обонятелната луковица, е увреден, особено в участъка, където са рецепторите, улавящи миризмата. За да се

опитахме да отстраним това увреждане, трябва да възвърнем баланса във вашето тяло. А за да го постигнем, се налага да възстановим няколко елемента. Първото нещо, което открихме, е липсата на магнезий и цинк във вашия организъм, което нарушава естествените енергийни потоци.

Сам слушаше съсредоточено, с известна доза скептицизъм, когато мадам Уонг продължи:

— За да възстановим тези потоци, ще трябва да набавите на тялото си някои микроеlementи в комбинация с билки и хомеопатични вещества. — Извади четири разноцветни флакончета от чекмеджето на бюрото си. — Трябва да вземате по една от тези таблетки на ден.

Сам ги пое и кимна.

— Първите, в червеното шишенце, съдържат магнезий, а в синьото — цинк. Другите, в двете зелени шишенца, трябва да се вземат два пъти дневно и са комбинации от билки, специално приготвени за вашето тяло и състояние. Ще трябва да мине известно време, преди да има резултат, така че бъдете търпелива.

Сам разгледа последните две флакончета и в съзнанието ѝ се прокрадна неприятната мисъл: „Това, че са китайски, не означава, че не могат да те убият“.

— Колко дълго ще трае това „известно време“?

— Няколко седмици, може би месец.

— Ще стигнат ли таблетките за толкова дълго?

— О, да, сложила съм ви достатъчно.

Патоложката все още бе недоверчива.

— Колко ви дължа допълнително за тях?

Мадам Уонг поклати глава.

— Нищо, всичко е включено в таксата за консултация.

— А ако не помогнат?

— Тогава ще ви помоля да се върнете и ще опитахме отново, без допълнително заплащане, но мисля, че ще се задоволите с това, което имате.

Сам се изправи и ѝ подаде ръка.

— Благодаря, че ми отделихте време, и извинете, ако съм ви създавала неприятности.

— Ще ми бъде неприятно единствено ако не вземате лекарствата, които ви дадох. Няма да ви убият, бъдете сигурна.

Пациентката бе смутена. Сякаш мадам Уонг бе прочела мислите й.

— Ще ги вземам, обещавам, нямам друг избор.

— Всички имаме избор, предлагат ни се различни пътища. Трябва да се опитаме да изберем правилния, което невинаги е лесно.

Сам хвърли последен поглед към мадам Уонг, чието лице бе усмихнато и пълно с увереност. Това едновременно я успокои и разтревожи. Може би защото бе надникнала през тленното й тяло и бе достигнала до душата й. Сам бързо се обърна и напусна кабинета, решително затваряйки вратата след себе си.

Прибра се у дома след няколко часа, изтощена и напрегната. Свали обувките си, качи се направо на горния етаж, отпусна се на леглото и веднага заспа. Не бе сигурна колко време е минало, когато настойчивият звън на телефона я стресна и я събуди. Все още бе тъмно. Докато търсеше пипнешком слушалката, неволно събори нощната лампа на пода. Изрече проклетие. Най-сетне я намери и я придърпа под завивките. Обикновено в почивния си ден оставяше телефонния секретар да приема всички съобщения, но се бе прибрала изтощена до крайност и бе забравила да го включи. Гласът й прозвуча слабо и уморено.

— Ало, доктор Райън е на телефона.

Гласът в слушалката заговори сериозно и отчетливо и тя веднага се досети, че се обаждат от полицията.

— Извинете, че ви безпокоим, но открихме труп в Кеймбридж и се питаме дали не бихте могли да дойдете.

— Тази нощ почивам, доктор Стюърт е дежурен.

— Да, госпожо, но за съжаление той вече се е отзовал на друго повикване. Главен инспектор Адамс ви моли за извинение и казва, че ще получите компенсация.

— Къде се намира тялото?

— Срещу хангара за лодки на колежа „Тринити“. Все още е във водата, доколкото разбрах.

— Полицейският лекар беше ли вече там?

— Да, но си е отишъл.

Сам въздъхна дълбоко.

— Добре. Ще бъда там колкото е възможно по-скоро.

Почти захвърли слушалката и отметна завивките от голото си тяло. Погледна часовника, беше пет и половина сутринта. Последното, което искаше в момента, бе да види труп в замръзнала река. Залитайки се запъти към банята, с надеждата един душ да я ободри.

След около час най-сетне пристигна до хангара. На местопроизшествието не цареше суматоха, както обикновено, а имаше само няколко души. Паркира, грабна чантата си и се отправи към брега, където стоеше Том Адамс. Когато се приближи, той се обърна към нея.

— Извинявай, че те повиках, Сам.

Не обърна внимание на извиненията му и продължи към реката.

— Какво имаме?

— Удавяне, прилича на нещастен случай. Паднал е във водата малко по-нагоре и течението го е довлякло.

— А какво правя аз тук? С това трябваше да се заеме местният патолог.

— Някакъв пияница го забелязал и хората от участъка решили да ме повикат, вместо да действат на своя глава.

— И ти реши да ми съобщиш добрата новина?

Том се усмихна.

— Нещо такова.

— Предполагам, че нещастникът е бил дрогиран и е решил да провери дебелината на леда, за да се изфука. Всяка година се случва. Безразсъдните студенти мислят, че морето им е до колене, а в действителност не е така.

— А какво казва пияницата, който го е открил?

— Не може да се разчита на него като свидетел.

Вдигна яката на палтото си и се сгуши в нея.

— Къде е трупът?

Том се наведе и посочи на няколко метра надолу по течението от мястото, където бяха застанали. Сам се приближи и видя тяло на млад мъж под повърхността на замръзналата вода. Наоколо ледът бе пропукал и се бе образувал малък отвор. Сам се наведе и го огледа.

— Доколкото разбрах, паднал е малко по-нагоре по реката.

Том кимна.

— Да, така е.

— Тогава каква е тази дупка тук?

— Един полицаи се опитал да го измъкне и почти успял, но за жалост изпуснал палката си в реката.

Сам започна да разчиства парчетата натрошен лед над тялото, за да разгледа по-добре жертвата.

— Какво мога да направя, докато все още е във водата?

Адамс се наведе към нея.

— Не искахме да го местим, преди да пристигнеш.

— Нямам намерение да влизам в реката при него.

Докато разчистваше леда, имаше странното усещане, че удавникът ѝ напомня за някого. Лицето не се виждаше съвсем ясно под леда и бе трудно да се разпознае, но бе сигурна, че го е виждала някъде. Продължи да отстранява парчетата лед с премръзналите си пръсти, за да различи чертите му. Когато свърши, се надвеси над ледената вода и не вдигна глава, докато най-сетне успя да го разгледа по-добре.

— Мили боже!

Сам се отдръпна към брега, препъна се и падна. Том успя да я хване за ръка и да ѝ помогне да се изправи.

— Какво има, за бога?

Тя скръсти ръце, сякаш за да се защити, и отново погледна към реката.

— Това е Доминик Пар.

Том я изгледа с недоумение.

— Бил е най-добрият приятел на Саймън Викърс.

ШЕСТА ГЛАВА

Сам не можеше да стори нищо друго, освен да чака, докато полицейските водолази правеха опити да измъкнат побелялото и замръзнало тяло на Доминик от мразовитата река. Това съвсем не бе лесна работа. На повърхността ледът бе дебел и твърд, но температурата отдолу бе по-висока и бе започнал да се топи. Естествено бе течението да се стреми да повлече тялото надолу по коритото, докато ледът, с който бе обградено, да го задържа на мястото му. Тя дълго се визира в тленните останки на Доминик. Вкочаненият му труп приличаше на жалка парцалена кукла, захвърлена от някое дете.

Сам се запита дали с действията си не е косвено отговорна за смъртта му. Не бе изключено да е било просто трагичен инцидент. А може би бе упражнила твърде силен натиск върху него, беше го обезпокоила и подтикнала към самоубийство. Но ако показанията на свидетеля бяха достоверни и собствените ѝ инстинкти не я подвеждаха, вероятно той също бе убит. В едно бе сигурна: че трябва да бъде обективна и да се ръководи от разума си.

Налагаше се да се направят допълнителни дупки в леда, за да има достатъчно пространство около водолазите при освобождаването на тялото. Духаше смразяващ вятър и трябваше да работят на смени по десет минути, за да се предпазят от премръзване. Докато вършеха това, Сам използва възможността да премери температурата на водата и въздуха и да запише данните в бележника си. Накрая, след около час, безжизненото тяло на Доминик бе извадено от водата. Водолазите бързо го отнесоха до мястото, където на земята бе поставен черен полиетиленов плик. Тя се приближи към него, приклепна и се вгледа в лицето му. Бе смъртнобледо и около устата се открояваше тъмносин кръг. Очите му бяха полуотворени и изцъклени.

Сам включи диктофона и заговори:

— Кеймбридж, до брега на реката срещу хангара за лодки на колежа „Тринити“, шест и петнайсет сутринта, деветнайсети декември хиляда деветстотин деветдесет и седма година. Извършвам оглед на

труп, изваден от реката. Пол: мъжки, цвят на кожата: бял. Видима възраст: около осемнайсет. Предполага се, че е на Доминик Пар. — Леко докосна врата му и прибра ръцете. — Наблюдават се ранни признаци на разложение, вероятно забавено от минусовата температура на водата.

Вдигна поглед към Том Адамс, който се приближи.

— По кое време е паднал във водата според показанията на очевидеца?

След миг той отвърна:

— Около единайсет. Каза също, че е бил хвърлен от тайнствено създание, според описанията му приличащо на Франкенщайн. Както виждаш, не можем да разчитаме на него като на надежден свидетел.

— Но ако към това добавим и факта, че Доминик е най-добрият приятел на Саймън Викърс, нима има място за съмнение? Или мислиш, че е просто съвпадение?

— Все още не сме установили дали Саймън Викърс е убит, но дори и да е така, доколкото ми е известно, Доминик Пар не е бил свидетел на убийството, нито пък по някакъв начин е бил свързан с него. Така че липсва мотив, който да подкрепи версията ти, Сам.

— Това не е версия. Просто не вярвам в подобни съвпадения.

Том приклекна до нея.

— Кога му даде визитката си? Стискаше я в ръката си мокра и изпокъсана.

— Вчера.

— Защо?

— Стори ми се, че крие нещо. Помислих си, че ако му я дам, може да размисли и да реши да говори.

— За какво го разпита?

— Дали знае нещо за нощта, когато е загинал Саймън.

— И знаеше ли?

Тя кимна.

— Мисля, че да.

— Мислиш. А какво ти каза?

— Нищо конкретно — уклончиво отвърна Сам. — Но според мен знаеше доста.

— Значи си упражнила известен натиск?

— Не, нямаше натиск. Просто го разпитах за Саймън. Аз не съм полицаи.

— Точно така, Сам, не си и не би трябвало дори да разговаряш с него.

— Какво друго можех да направя, да се откажа? Ти искаше доказателства и се опитвах да ги намеря. Това е.

— Само събираш несвързани факти и търсиш начин да ги използваш в подкрепа на версията си.

Сам бе ядосана на Том, че все още е отрицателно настроен. Изпитваше силно желание да му каже какво е открила Марша, но не посмя, за да не ѝ създаде неприятности. Имаше нужда от нови доказателства, с които да го постави на тясно. Мили боже! Бе започнала да прилича на него.

— Звучи като лекция за начинаещи полицаи. Освен да снимам убиеца в крачка, не зная какво друго мога да сторя.

— Дай ми неопровержими доказателства. Това е единственото, което можеш да направиш.

— Може би си имаме работа със сериен убиец на свобода, а ти искаш „неопровержими доказателства“. За бога, Том. Някога...

— Сериен убиец? Откажи се от тази идея, Сам. Намираме се в Кеймбридж, а не в проклетия Ню Йорк.

— Как можеш да твърдиш подобно нещо, когато наскоро си напуснал Отдела за разследване на серийни престъпления?

— Мога да го кажа, защото в отдела научих, че съществуват малко такива убийци и не се появяват особено често в Кеймбридж.

— О, добре тогава. Значи тук не може да се случи нищо лошо?

— Не ставай глупава.

— А ти не бъди сляп. Какво стана с теб, Том? Къде изчезна предишната ти интуиция?

— Каква е причината за смъртта според теб?

Сам го изгледа гневно.

— Убийство, ето каква мисля, че е. Убийство.

— Явно си падаш по сензациите. А не ти ли се струва възможно да е самоубийство? Току-що е загубил най-добрия си, а може би и единствен приятел, изпаднал е в депресия и се е хвърлил във водата. Всеки ден се случват подобни неща. А не чувстваш ли поне малка вина, че вероятно разговорът ти с него го е подтикнал към това?

Сам се обърна с лице към него.

— Не!

Възражението ѝ бе категорично, но не можа да скрие от Том опасенията си, че до известна степен е допринесла за смъртта на нещастното момче. Дали наистина по някакъв начин бе подтикнала Доминик към тази постъпка, като му бе разкрила истинската причина за смъртта на приятеля му? В интерес на истината, не можеше да бъде сигурна, но чувството за вина започваше силно да я измъчва. Замълча и остави полицаия да продължи.

— Както вече казах, Сам, представи ми достатъчно доказателства и ще видя какво мога да направя. В противен случай, доколкото ми е известно, засега разполагаме само с данни за смърт, настъпила вследствие на нещастен случай. Знаеш не по-зле от мен, че в болшинството от случаите най-очевидното и просто обяснение се оказва вярното.

Тя възмутено извърна глава и продължи с огледа. Първо се зае с горната част на тялото, търсейки следи от насилие. После разгледа ръцете за предсмъртни конвулсии. Обикновено неволно се свиваха, когато удавникът потъва. Често между стиснатите пръсти на жертвите се намираха улики, попаднали там при отчаяната им борба за живот. Но в този случай ръцете бяха чисти. Погледна към един от водолазите, които се бяха скупчили около нея и тялото, което с толкова усилия бяха успели да освободят от леда.

— Бихте ли го обърнали, ако обичате?

Мъжът изпълни молбата ѝ и Сам бързо огледа задната част на врата на Доминик и гърба му. Отново не откри следи от насилие. Испита странно разочарование от този факт. Беше се надявала, че ще види рана от нож или други следи, които биха потвърдили версията ѝ. Щом свърши, кимна на водолаза, който отново обърна тялото по гръб. Патоложката продължи да диктува:

— Няма очевидни следи от насилие и на сегашния етап изглежда, че се касае за удавяне, въпреки че това трябва да бъде потвърдено при аутопсията.

Прибра диктофона и се изправи. Един от гмуркачите се обърна към нея.

— Да го опаковаме ли, доктор Райън?

Сам мразеше този странен начин на изразяване на полицаите, но кимна мълчаливо.

Водолазът коленичи и започна да нахлузва черния полиетиленов плик върху тялото на Доминик. Плътено затвори ципа и помогна да бъде отнесено до погребалната кола, която бе пристигнала преди половин час и чакаше жертвата като гладен лешояд. Когато някой бъде обявен за мъртъв, обикновено не пристигаеше линейка, а до моргата го откарваше катафалка. Сам винаги се изненадваше от факта колко пари се печелят от погребални услуги.

След като тленните останки на Доминик бяха изпратени в моргата, тя отново се върна до реката. Въпреки ранния час, на отсрещния бряг вече се бе събрала тълпа зяпачи. Докато ги наблюдаваше, тя забеляза нисък чернокос мъж, който стоеше там с видеокамера в ръка, плътено прилепена до дясното му око. Видя го как я свали от лицето си и веднага го позна. Беше Едмънд Муър. Щом я зърна, кимна вяло, обърна се и изчезна сред насъбралата се тълпа. Сам се запита какво прави тук с камера толкова рано сутринта. Не можеше да си обясни защо чуждото нещастие буди толкова голям интерес. За миг отклони мислите си от Муър, взе дълга пръчка, която намери на брега, и започна да удря с нея по замръзналата река.

Адамс я наблюдава известно време и се приближи.

— Успокояваш нервите си, а?

Най-сетне, останала без дъх от усилието, Сам хвърли пръчката и се обърна към него.

— Прекалено е дебел.

Том изглеждаше озадачен, явно не разбрал за какво става дума.

— Ледът, имам предвид. Не би могъл да го разбие. Освен ако някой му е помогнал.

Той хвърли поглед към замръзналата река.

— Дебелината на леда в различните участъци е различна. Вероятно нагоре по течението, където е паднал, е по-тънък. Може би просто е имал лош късмет. Стъпил е върху него и е пропаднал.

— Дори да е така, той беше здрав, пълен с енергия младеж и би трябвало поне да е напрегнал сили да се измъкне.

— Откажи се от това, Сам. Дори нашите водолази не биха издържали дълго във водата, без да замръзнат. Такива неща се случват всеки ден. Ти знаеш това най-добре.

— Водолазите стояха неподвижно, а той би се борил със сетни сили да се измъкне.

Том поклати глава.

— Няма смисъл да се хващаш за сламка.

Сам не му обърна внимание.

— Къде мислиш, че е паднал?

— Ако нашият пияница не греши, около половин километър нагоре по течението. Има дупка на няколко стъпки от брега.

— Успя ли да я фотографираш?

— Не, не предполагах, че представлява интерес, но ако мислиш, че е важно...

— Да, мисля.

— Тогава ще бъде направено.

Сам отвори чантата си и извади малко стъклено шишенце за вземане на проби. Отстрани капачката, приклепна до водата и го напълни. После го затвори, подсуши го и му залепи етикет. Том внимателно я наблюдаваше.

— Какво правиш?

— Ще проверя съдържанието на диатомеи.

— Какво?

— Малки организми, които живеят във водата. Броят им варира на различните места, така че с малко късмет, ако наистина се е удавил, като изследвам наличието им във водата, попаднала в белите му дробове, бих могла да определя точно къде е паднал. Ако ми покажеш мястото, където мислиш, че е станало, бих искала да взема проби и от там, в случай че не възразяваш.

— Разбира се, че не възразявам. Следвай брега, няма начин да не го откриеш. Един от хората ми трябва да е там.

Докато Сам се отправяше нагоре по брега, Том извика след нея:

— Ако наистина откриеш нещо съмнително при експертизата, не забравяй да ми се обадиш и да ми изпратиш копие от доклада.

— Щом попадна на нещо „съмнително“, ти ще бъдеш първият, който ще научи.

Сам пристигна няколко минути след като тялото на Доминик Пар бе докарано в моргата. Нямаше търпение да започне и бе изпълнена с

надежда, че ще открие нещо, което ще ѝ помогне да убеди Том Адамс в правотата на версията си. Фред вече бе тук, беше се преоблякъл и приготвяше моргата за поредния случай. По тона на доктор Райън, когато му се бе обадила, за да му даде инструкции, бе разбрал, че не се касае за обикновено удавяне. Гласът ѝ звучеше така, сякаш става въпрос за убийство, въпреки че не би могло да бъде, защото липсваха обичайните при такива случаи съпътстващи полицейски и научни екипи.

Когато Сам влезе, черният полиетиленов плик с тялото лежеше на дисекционната маса. Фред я погледна.

— Да отворя ли плика, доктор Райън?

— Почакай секунда.

Сам взе фотоапарат от малкия офис в съседство и го зареди с филм. Когато бе готова, се обърна към асистента си:

— Добре, Фред, можеш да започваш.

Той я погледна за миг, без да помръдне, докато Сам проверяваше фокуса.

— Проблем ли има, Фред?

— Да, доктор Райън. Имам усещането, че премълчавате нещо. И като ваш асистент мисля, че трябва да зная какво е то, преди да започнете аутопсията.

Сам за миг се замисли.

— По всяка вероятност си имаме работа с още едно убийство и предполагам, че Доминик Пар, младежът, който се намира в черния полиетиленов плик, може би е жертва на същия злодей, който е убил Саймън Викърс.

Фред бе поразен от разкритието на Сам.

— А къде са полицаите и останалите екипи?

Сам сви рамене.

— Все още не са убедени и сега сме длъжни да открием доказателство, за да ги накараме да повярват. Що се отнася до мен и теб, Фред, ние ще считаме смъртта на Доминик за убийство.

— Както желаете, доктор Райън. Надявам се, че знаете какво вършите.

Сам му се усмихна.

— Довери ми се. Да започваме ли?

Фред кимна и разтвори ципа, а Сам направи необходимите снимки. Веднага щом тялото бе освободено от плика, замениха ролите си и докато тя сваляше дрехите на Доминик, той снимаше. След като бе извадено от водата, разложението бързо бе започнало да се разпространява по цялото тяло и това затрудняваше действията ѝ. Когато и последната дреха бе отстранена, патоложката претърси облеклото на мъртвия, извади всичко от джобовете и подаде вещите на Фред, който ги постави в специален прозрачен плик. Дрехите трябваше да бъдат изсушени и запечатани. Тази процедура спираше свиването им и така не се допускаше поява на несъответствие между положението на всяка рана по тялото и разкъсванията по дрехите. Бяха останали само чорапите. Фред събу десния, а когато започна да сваля левия от побелелия и сгърчен крак на Доминик, някакъв предмет, скрит вътре, издрънча върху стерилния под зад масата. Сам се наведе и го вдигна. Бе пластмасов флопидиск. Фред надникна над рамото ѝ.

— Странно място за съхранение на компютърна дискета.

Сам кимна.

— Да, наистина. Сигурно се е боял, че някой друг ще се добере до нея.

Повъртя известно време малката квадратна дискета в ръце, опитвайки се да прочете информацията на предната страна, но мастилото се бе размазало и разчитането бе невъзможно. Фред ѝ подаде малко полиетиленово пликче и Сам я пусна вътре.

— Да се надяваме, че може да се изсуши.

— С малко повече късмет.

Фред се отправи към другите веществени доказателства и Сам извика след него:

— Не я оставяй там, пъхни я в бюрото ми. Бих искала да проверя дали мога да открия нещо, когато изсъхне.

Фред кимна с разбиране и остави дискетата настрана. Голото тяло на Доминик лежеше върху мраморната маса. Вече бе достатъчно изсъхнало и той започна методично да почиства кожата. Сам проследи движенията му.

— Би могъл да станеш първокласен специалист по събиране на улики, Фред.

— Какво, и да работя навън, на влажно и студено? Не, благодаря, доктор Райън. Добре съм си тук.

След като тялото бе щателно претърсено, Сам прокара ситен гребен през косите, за да изпаднат частици, които биха могли да се окажат ценни улики. Взе проби от кръв, урина и цереброспинална течност, както и секрет от устата, носа, половия орган и ануса. Забеляза разкъсване във външната анална област. При по-внимателно вглеждане откри още рани.

— Изглежда, преди да настъпи смъртта, е имал сексуален контакт с неизвестно лице. Нараняванията на ануса ме навеждат на мисълта, че не е било доброволно, а Доминик е бил изнасилен, преди да попадне във водата. — Фред й подаде скалпела. — Ще направя разрез, за да установя дълбочината на раните. — Този вид дисекция винаги бе трудна за изпълнение и Сам не биваше да бърза. — Разкъсванията достигат до 10–12 сантиметра навътре. Ще взема проби за изследване от тази област.

Сам знаеше, че е много важно пробите да бъдат взети правилно. Бе необходимо да установи дали Доминик е имал други анални полови контакти, с което би могла да докаже дали е било налице изнасилване. Предишни белези, ако откриеше такива, биха спомогнали за това. Кръвните проби също биха могли да се окажат важни за установяване на това дали е бил хомосексуалист и трябваше да бъдат извършени много прецизно. Сам отново взе секрет. Тъй като тялото бе прекарало известно време във водата, шансът да попадне на материал за анализ на ДНК бе малък, но при предишни случаи бе имала успех, затова тази процедура бе изключително важна.

След като бе свършена предварителната работа, патоложката започна със същинската част на аутопсията.

— Аутопсия на Доминик Пар, осем и четирийсет и пет сутринта, деветнайсети декември хиляда деветстотин деветдесет и седма година. Цвят на кожата: бял. Възраст: деветнайсет години, тегло: шейсет и два килограма, ръст: един и седемдесет. Физически здрав, без видими следи от външни наранявания. В устата и ноздрите се наблюдава рядка бяла пяна, вероятно смесица от въздух, вода и слуз. Фред, би ли взел проби?

Сам се отдръпна назад, докато той се наведе над тялото и взе проби от устата и носа. Такова образуване на пяна бе характерно при удавяния и вземането на проби бе важно, ако се налагаха изследвания за отравяне. Когато Фред свърши, Сам отново се приближи към тялото.

— Кожата на ръцете и долната част на ходилата е побеляла и набръчкана поради продължителен престой във вода. Видът на пръстите и ноктите е нормален, без следи от наранявания.

Обикновено по пръстите и ноктите имаше драскотини, получени при опитите на жертвата да се измъкне от водата. Сам се обърна към Фред и му показа ръцете на Доминик.

— Какво ще кажеш за това, Фред?

Той бързо ги разглежда.

— Никакви белези.

Сам кимна в знак на съгласие.

— Да, наистина. Именно това е необичайно. Очаквах да открия рани, счупени нокти, разкъсвания по ръцете, получени, докато е полагал усилия да се измъкне, но няма нищо подобно. Ръцете му са гладки, без наранявания, ноктите са непокътнати. Странно, не мислиш ли?

Фред кимна.

— Много странно.

След това Сам внимателно разглежда ушите, търсейки кръвоизливи, причинени от разликата в налягането, които бяха едно от класическите доказателства за удавяне. Хвърли поглед към Фред, който вече държеше скалпел в ръка. Подаде ѝ го и тя започна задълбочено изследване на тялото на Доминик.

Когато направи дълбок разрез и отвори гръдния кош и коремната кухина, белите дробове се издуха като огромна гъба, напоена с вода. Тя ги разглежда и забеляза, че са покрити с познатите виолетови петна. Разширяването на белите дробове и тези петна бяха типични при случаите на удавяне, което потвърждаваше, че именно това е причината за смъртта на Доминик, а не спиране на сърдечната дейност. Често шокът, на който бе подложено тялото при влизането във водата, особено ако е много студена, предизвикваше сърдечен удар и смъртта на жертвата настъпваше, преди да потъне.

Фред взе проби от водата, намираща се в стомаха, хранопровода и в отоците по белите дробове. Обикновено в нея се съдържаха остатъци от дребни водорасли, други водни растения, а също и микроскопични диатомеи, характерни за мястото, където тялото е потънало. Разпространението на диатомеите из тялото също бе един от показателите за причината за настъпване на смъртта. Ако водата бе

навлязла, когато кръвта все още е циркулирала, те биха се разпространили във всички вътрешни органи и в костния мозък и по този начин категорично би могло да се докаже, че смъртта е настъпила вследствие на удавянето, а не миг по-рано. Диатомеите можеха да се извлекат от органите, отстранени по време на аутопсията, чрез разтваряне на тъканта в силна неорганична киселина. По този начин устойчивите кремъчни черупки оставаха и можеха да бъдат наблюдавани под микроскоп. При наличието на над петнадесет хиляди вида диатомеи, в определени случаи бе възможно с изключителна точност да се определи мястото и времето на попадане във водата. Веднага щом Фред свърши с вземането на пробите, Сам даде инструкциите си.

— Изпрати ги за анализ колкото е възможно по-бързо, моля те, Фред. Искам да ги проверя веднага. — След като той кимна и постави пробите върху лабораторна табла, Сам продължи: — Има малки язви в стомаха, което показва, че покойният е получил хипотермия при настъпването на смъртта, почти със сигурност причинена от ледената вода.

Асистентът я погледна, докато изследваше тялото сантиметър по сантиметър. Знаеше, че тази сутрин ще им се стори безкрайно дълга.

Веднага щом експертизата свърши, Фред изпрати пробите за анализ, а после се зае със задачата да зашие тялото на Доминик Пар. Сам се затвори в кабинета си, за да довърши записките си. Въпреки че ги прегледа бавно и много внимателно, не можа да открие нищо, което да потвърждава, че се касае за убийство. Фактът, че може би Доминик е изнасилен, би могъл да помогне, но тя бе виждала подобни наранявания и при доброволен секс. Знаеше, че трябва да бъде сигурна, преди да поиска от Том Адамс да предприеме някакви действия. Нямаше външни и вътрешни наранявания, които не биха могли да бъдат обяснени с обстоятелствата около удавянето на Доминик. По тялото нямаше следи от удушаване, удари по главата или друг вид физическо насилие. Ако и лабораторните изследвания не покажеха нищо, би ударила на камък.

Все пак странно бе, че приятелят на Саймън Викърс, който бе потенциален свидетел, бе загинал толкова скоро след него и след посещението на Сам.

Почукване на вратата прекъсна заниманието ѝ. Когато се обърна, Фред подаде глава през отворената врата.

— Направих ви кафе, мисля, че имате нужда.

Подаде ѝ чаша и тя я прие с благодарност.

— Свърши ли вече със зашиването?

— Почти. Предполагам, че няма да избяга, докато си направя малка почивка. — Той седна срещу нея. — Ако съдя по израза на лицето ви, явно не сте напреднали много по случая.

Сам поклати глава.

— Не, изглежда, в края на краищата, става въпрос за съвпадение.

— Въпреки това вие мислите, че е бил изнасилен?

Тя сви рамене.

— Но дали наистина е така? Може просто да е имал бурен сексуален акт, не е задължително да е бил насилствен.

— Странно все пак.

— Това, че е странно, няма да накара Том Адамс да започне разследване.

Фред внимателно отпи глътка от чашата си и замислено погледна към екрана на компютъра.

— Имаше нещо, което малко ме озадачи, докато правехте аутопсията.

Той никога не бе имал дар слово, въпреки че винаги бе получавал високи оценки на изпитите си по професионална подготовка.

— Е, какво беше то?

— Помните ли нараняванията по мускулите над лопатката?

Сам кимна.

— Почти сигурно е, че са се получили, когато е полагал усилия да се измъкне от водата.

Фред ѝ се усмихна многозначително.

— Щом е така, защо тогава ръцете и ноктите му не са наранени, както казахте? Ако наистина се бе борил с всички сили, със сигурност щяха да бъдат, нали? — Тя остана неподвижна за миг и Фред продължи: — Помните ли онзи смъртен случай в ареста за временно задържане на полицейския участък, с който се занимавахме миналата година? Жертвата, която откриха в килията, имаше подобни наранявания по китките и раменете, защото ръцете му са били завързани на гърба. Извинявам се, ако звучи малко пресилено, но ако

ръцете на Доминик са били вързани отзад, а главата му е била пъхната под водата, не би могъл да окаже съпротива при изнасилване. Сигурно не се е наложило извършителят да го връзва, като се има предвид, че не е бил особено силен и би било достатъчно да го хване здраво. Прав ли съм?

Сам се замисли върху това, което Фред току-що бе казал. Изведнъж се изправи на крака, сграбчи лицето му и силно го целуна по бузата.

— Как не забелязах това, по дяволите?

— Бяхте твърде пристрастна към случая, понякога стават такива неща.

Тя широко му се усмихна.

— Задължена съм ти, Фред.

След това излезе от моргата и се втурна към асансьора. Асистентът ѝ я проследи с очи, докато се отдалечаваше, после хвърли поглед към все още пълната с димящо кафе чаша.

„Пак ще се наложи да поема твърде много кофеин“, помисли си той.

Леко се усмихна и отиде да довърши работата си.

* * *

Преди екипът на пожарната да пристигне, старият дъб бе експлодирал. На всички страни се бяха разлетели клони и сърцевината бе обхваната от пламъци. Малкият мемориал, разположен в основата на дънера, бързо бе превърнат в черна пепел, която огнената стихия разнасяше по склоновете на Хърдън Хил. Другите дървета около дъба вече бяха пламнали и имаше опасност огънят да унищожи горите, покриващи целия хълм. Въпреки силата на пожара, когато най-сетне пожарникарите пристигнаха, бързо овладяха пламъците и след няколко часа щяха да успеят да ги потушат. Огънят бе силен, но не се бе разпространил и гората скоро щеше да се възстанови. Но дъбът бе почти изгорял.

Главният пожарник — Стан Джонсън, вдигна останките от голяма туба бензин и я разгледа, след което се обърна към овъгления и все още тлеещ ствол на дъба. Наистина бе жалко, че след като това

величествено дърво бе живяло петстотин години, няколко хулигани с кутия кибрит и туба бензин го бяха унищожили.

* * *

Сам не бе принудена да чака дълго, докато Том Адамс се отзове на поканата ѝ. Преднамерено му бе изпратила съобщение, което звучеше двусмислено, за да го накара да се появи бързо, и планът ѝ явно бе успял.

Джийн съобщи, че е пристигнал.

— Главен инспектор Адамс.

Гласът на секретарката ѝ винаги звучеше многозначително и лицето ѝ добиваше дяволит израз, когато представяше Том, което бе започнало да дразни Сам. Неведнъж бе правила забележки на Джийн за това, но тя продължаваше да се държи по същия начин. Накрая Сам се бе примирила.

Полицейският началник прекоси стаята и седна на един стол срещу бюрото ѝ.

— Получих съобщението ти. Е, и този ли има счупен врат?

Сам веднага долови саркастичната нотка, но не издаде раздразнението си и широко му се усмихна.

— Не съвсем, но има някои несъответствия.

— „Несъответствия“, ето, това е интересна дума. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не се е удавил?

Сам поклати глава.

— Разбира се, че се е удавил, в това няма съмнение. Налице са всички класически доказателства, но не е било нещастен случай, нито самоубийство. Бил е държан под водата с ръце на гърба, докато се удави, и мисля, че е бил изнасилен, преди да го убият.

Том я погледна с недоверие.

— А какви са доказателствата ти?

— Има сериозни разкъсвания и натъртвания в аналната област и увреждания на мускулите над лопатките.

— Както самата ти каза на местопроизшествието, вероятно се е опитвал да се измъкне от водата, така че не виждам какво доказва това.

Сам продължи:

— Имайки предвид обстоятелствата, очаквах, че по ръцете и ноктите му ще има наранявания, но следи от такива няма. Нещата не се връзват.

За миг Том остана замислен.

— Сигурно е получил тези разтягания на мускулите друг път. Не е задължително да е станало по време на усилията му да се измъкне. Кой знае какво му се е случило. Може би е паднал от колелото си, спортна травма...

— Не мисля, че се е занимавал усилено със спорт.

— Няма значение, Сам, искам да кажа, че има сто и една вероятни причини да получи тези наранявания.

— А защо няма следи по ръцете му?

— Може би не е било нещастен случай, а е извършил самоубийство. Просто не е искал да се спасява.

— А нараняванията по ануса?

— Добре, ще направя разследване за това, но може да се окаже, че просто е бил гей.

Тя въздъхна с раздразнение.

— Какво стана с теб, Том?

— Ранг, отговорност, ето това е отговорът.

Внезапната поява на Джийн разведри атмосферата, която бе започнала да става все по-напрегната. Тя погледна Сам и Том Адамс.

— Извинявам се, че ви безпокоя, доктор Райън, но доктор Стюърт е тук.

Сам погледна секретарката си.

— Не може ли да почака? В момента съм доста заета.

— Не търси вас, а главен инспектор Адамс.

Преди Джийн да успее да каже още нещо, Тревър Стюърт влезе в кабинета.

— Извинете, че се натрапвам, но ми се струва уместно да разговарям едновременно с двама ви.

Сам даде знак на Джийн да излезе. Тревър Стюърт прекоси стаята и седна до Том. Сам смутено го погледна в очакване на сурова критика.

— Има две неща. — Той се обърна към Адамс. — Възрастният мъж, когото намери в изгорялата къща вчера, със сигурност е убит. Бил

е удушен, вероятно с въже. Мисля, че пожарът е бил предизвикан впоследствие, за да прикрие престъплението.

Том го погледна изненадано.

— Сигурен ли си?

— Това е любимият му въпрос — намеси се Сам.

— Да, напълно сигурен съм. Подезичната му кост е счупена. — Тревър се обърна към колежката си. — Дълга ти извинение. Ако не беше забелязала счупената подезична кост на Саймън Викърс, и този път щях да пропусна това. Понякога отказвам да призная, че не съм прав. Гордостта ми бе засегната и постъпих като последния глупак. Съжалявам.

За миг Сам остана безмълвна. После му се усмихна, довольна, че спорът им най-сетне приключи.

— Както казах, всички правим грешки. Би могло да се случи на всеки.

Тревър отново се обърна към Том.

— В светлината на това откритие не ми остава нищо друго, освен да се съглася с гледната точка на доктор Райън и мнението ми сега е, че Саймън Викърс е убит, а не е загинал случайно при катастрофата, както съм посочил в оригиналния си доклад.

Сам никога досега на бе чувала партньора си да се изразява толкова официално. Разбра колко му е било трудно да се реши на тази стъпка, но все пак го бе направил.

Том Адамс погледна към двамата.

— Вие сте най-доброто актьорско дуо след Лоурел и Харди, знаете ли това?

Продължиха да го гледат мълчаливо.

— Добре, добре. Ще се запозная по-подробно с обстоятелствата. Ще пусна Чоки и още някой инспектор по следите за няколко дни и ако попаднат на нещо, ще започна разследване по случаите със Саймън и Доминик. Доволни ли сте?

— А средства?

— Засега ще ги обявя за свързани с убийството на браконiera.

Думата „браконьер“ сепна Сам.

— За какъв браконьер става дума?

— Един старец на име Джак Фолкнър, който живееше близо до Мидъл Фен, на гърба на Хърдън Хил. Създаваше неприятности от

години. Бе един от първите, които арестувах като млад полицаи. Изглежда, този път самият той се е хванал в нечий капан.

— Джак Фолкхърн? Познавам го, бил е свидетел на катастрофата. Той ми го каза.

— Не знаех, че е имало свидетел — учудено отбеляза Том и широко отвори очи.

— Нямаше да свидетелства, поне не официално.

— Но ти се надяваше да го придумаш?

— Не, просто не се страхувах от мен. — Полицаят я погледна навъсено, но тя продължи: — Открих го, по-скоро той ме откри, когато оглеждах местопроизшествието. Каза ми, че според него не е било нещастен случай.

— Е, и каква беше версията му?

Сам предполагаше, че няма да вземе думите ѝ на сериозно, но рискува.

— Твърдеше, че е усетил присъствието на самия Дявол.

Том втренчи поглед в нея и кимна с насмешка.

— Още един надежден свидетел!

— А не е ли странно обстоятелството, че единственият свидетел на смъртта на Саймън също е убит?

— Защо не докладва за това по-рано?

— За да го подплашиш още повече? Той искаше да ми каже нещо, но се боеше.

— От Дявола ли?

— Явно, имало е от какво да се страхува — намеси се Тревър.

Том го прониза с поглед, след което отново насочи вниманието си към Сам.

— Значи е криел нещо? Това обяснява какво е правила Марша в къщата му. Ходи ли вече да я видиш?

Сам бе озадачена и плахо попита:

— Защо би трябвало да ходя?

Том хвърли поглед към Тревър Стюърт.

— Нима все още не са ти казали?

Сам почувства, че я обзема паника.

— Кажете ми какво се е случило.

— Марша отишла до къщата на Фолкхърн и видяла пожара. Направила опит да го спаси, но буквално била пометена от силната

експлозия. В момента е в „Парк“, в отделението за изгаряния.

— Какво е състоянието ѝ?

Том поклати глава.

— Не зная, но екипът на „Бърза помощ“ спешно я откарал там, след като я открили да лежи в градината на Фолкхънър, затисната под вратата.

Сам сграбчи чантата си и се втурна навън, преди Адамс да довърши. Лицето ѝ пребледня от ужас.

— Вината е моя, по дяволите.

Несъмнено бе съгласен с нея, но не го каза на глас. Вместо това предложи помощта си.

— Не си в състояние да отидеш сама. Ще те откарам. — Обърна се към Тревър Стюърт: — По-късно ще говорим, Тревър.

— Обади се, щом разбереш как е тя.

Том кимна и излезе от стаята, плътно обвил ръка около раменете на Сам.

Бързо стигнаха до „Парк“ и Том спря пред главния вход.

— Искаш ли да вляза с теб?

Тя поклати глава.

— По-добре да отида сама.

— Щом така предпочиташ...

— Да! Благодаря, че ме докара.

— Ако мога да направя нещо друго, знаеш къде да ме намериш.

Сам кимна, слезе от колата и бързо се отправи към болницата. Прекося дългите коридори, които ѝ се сториха безкрайни, и най-сетне стигна до отделението за изгаряния. Мина през рецепцията и се представи.

— Доктор Райън. Бих желала свиждане с Марша Евънс, ако е възможно.

Медицинската сестра я изгледа подозрително.

— Нейният личен лекар ли сте?

Сам поклати глава.

— Не, просто приятелка.

— Трябва да проверя.

Отдалечи се по коридора и размени няколко думи със старшата сестра на отделениято.

Докато чакаше, Сам огледа бюрото, търсейки данни за приятелката си. След няколко секунди дежурната се приближи към нея. Бе дребничка на ръст и закръглена, със строг изпитателен поглед.

— С какво мога да ви помогна?

Сам отново се представи:

— Здравейте, аз съм доктор Райън. Идвам при Марша Евънс, която е ваша пациентка.

Сестрата надменно се усмихна.

— Много съжалявам, но засега са разрешени свиждания само с близки роднини.

— Цялото й семейство живее в другия край на Англия.

— Да, разбирам, но са уведомени и ще пристигнат възможно най-скоро.

— Сигурна съм, че междувременно тя би искала да види приятелско лице.

Жената срещу нея бе непреклонна.

— Както ви казах, само най-близките.

Сам загуби самообладание, погледна я решително в лицето и даде воля на емоциите си.

— Чуите ме сега и престанете да важничите. Аз съм старши член на медицинската колегия в тази болница и ако не искате да си навлечете неприятности, най-добре е да ми кажете къде лежи мис Евънс!

Знаеше, че постъпва непочтено и безотговорно и че сестрата просто изпълнява професионалните си задължения, но не бе на себе си. Лицето й почервения от гняв и жената отстъпи крачка назад, изплашена, че посетителката всеки момент ще я нападне. Преглътна гордостта си и с леко разтреперан глас се обърна към колежката си, която обезпокоена се суетеше около нея.

— Покажи на доктор Райън къде се намира стаята на Марша Евънс. Моля посещениято да бъде кратко, тя се нуждае от почивка.

Сам все още не бе настроена за компромиси, но се усмихна, макар и насила.

— Много благодаря.

Последва сестрата до малка странична стая и влезе вътре.

Марша стоеше до гардероба напълно облечена. Двете ѝ ръце бяха бинтовани до китките. По-голяма част от косата от дясната страна на главата ѝ бе опърлена, а кожата бе покрита с мехури. Щом усети, че някой влиза, тя се обърна с лице към вратата и потръпна от болка.

— Благодаря, че дойде. А къде са плодовете?

— Помислих си, че ще ти бъде трудно да ги изядеш.

Сам изпита огромно облекчение, че заварва Марша на крака и очевидно без сериозни наранявания. Двете прикриваха силните си чувства, показвайки привидна смелост, но през закачливите им подмятания прозираше емоционално напрежение.

— Би могла да ми обелиш няколко.

— Следващия път ще го направя.

Марша я погледна учудено.

— Следващия път?! Пази боже!

— Толкова съжалявам, Марша. Нямах представа какво се е случило.

— Вината не е твоя, а моя. Не трябваше да си пъхам носа където не ми е работа.

— Какво се случи?

— Честно казано, не съм сигурна. Всеки път, когато си помисля за това, виждам всичко като на забавен кадър. Единственото, което си спомням, е, че пристигнах до къщата и я видях обхваната в огън. Хукнах към нея, въпреки че адски ме беше страх, но не можах да се приближа много заради пламъците и ужасната жегата. Реших, че ако има някой вътре, няма шанс да оцелее. После чух вик и си помислих: „Господи, все още има някой жив вътре“. Метнах якето на главата си, за да се предпазя, и се опитах да ритна вратата навътре. После се разнесе оглушителен тътен и не помня нищо друго освен как се събудих тук бинтована.

— Много ли си пострадала?

— Всъщност само повърхностни наранявания, предимно по ръцете и дясната страна на главата. Имала съм късмет. Вратата, която се опитах да разбия с ритник, ме е запазила от силните пламъци, иначе щях да се озова в някой от твоите фризери.

— Не говори така, Марша. Никога няма да си простя, че те изложих на такава опасност. Каза, че си чула вик. Сигурна ли си?

— Да, мога да различа вик, щом го чуя.

— Не може ли да е било някое животно — котка, куче?

— Не, не мисля. Напълно съм убедена, че беше човек.

— Между другото, какво правеше до къщата?

— Срегнах стария браконьер на хълма, беше доста услужлив, но не искаше и да чуе за полицията. Хрумна ми, че ако открия къде живее, бих могла да използвам изключителния си чар и да го накарам да даде свидетелски показания. Впрочем, какво е причинило експлозията?

Сам поклати глава.

— Нямам представа, все още правят разследване.

— Ако не беше тоя взрив, щях да го измъкна. Аз нося отговорност за смъртта на горкия старец.

— Всъщност, тя е настъпила преди пожара.

Марша я изгледа с недоумение.

— Какво?

— Бил е удушен. Вероятно пожарът е предизвикан в опит за прикриване на престъплението.

— Както в случая със Саймън Викърс. Дано този път твоят приятел Том обърне малко повече внимание. — Ранената леко поклати глава. — Но кой изкрещя тогава?

Сам сви рамене.

— Може би убиецът е пострадал от причинения от самия него пожар, кой знае? Какво ще правиш сега?

— Тръгвам си.

— Сигурна ли си, че е добра идея?

Марша направи гримаса.

— Може би не е, но трябва да отида до лабораторията.

— Защо?

— Открих няколко неща на дървото, които могат да бъдат полезни.

— Марша, непоправима си. Какви неща?

— Взех проби от кората. Имаше особена миризма.

— Миризма?

— Да, на химикали. Първоначално не можах да я определя. Мисля, че експлозията ме подсети. Амониев нитрат. — Сам се намръщи, като че ли не схващаше какво иска да каже Марша. —

Употребява се като съставка в някои изкуствени торове и което е по-важно — при взривоопасни смеси.

Сам широко отвори очи.

— Какво?

— ИРА го използваше често преди години. Беше главният елемент, предизвикал взрива в Оклахома.

— Господи, казала ли си на някого?

Марша поклати глава.

— Все още не съм, нека първо да се уверя. Не искам да говоря празни приказки, може би греша. Успях да измъкна доста голямо парче метал от дървото. Ако колата е била взривена, това би трябвало да прикрие следите. Между другото, искам да направя анализите колкото е възможно по-скоро. Мисля, че ще открия точно това, което търсим.

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Само ако ми направиш една услуга.

— Каквото поискаш.

— Колата ми все още се намира в близост до къщата. Би ли я докарала пред апартамента ми? Мисля, че сега не съм в състояние да шофирам. — Повдигна бинтованите си ръце, за да потвърди думите си.

Сам кимна.

— Да, разбира се. Ще ти повикам такси.

— Има още нещо.

Приятелката ѝ вдигна поглед.

— Всички проби, които взех от мястото на катастрофата, са в чантата за веществени доказателства. — Сам все още не разбираше, но Марша продължи: — За съжаление тя остана в колата и не мога да направя нищо без нея.

Патоложката се усмихна. Сега ѝ се удаваше възможност да изкупи вината пред приятелката си.

— Ще я взема днес следобед. Къде искаш да я донеса, в лабораторията или в апартамента ти?

— У дома. Ще помоля някого от помощния персонал да ме откара.

— Аз ще хвана такси.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Сам отиде с такси до къщата на Джек Фолкнър. Имаше смътна представа къде се намира, но шофьорът само трябваше да следва множеството полицейски коли и микробуси, които бързо се отправяха към района. Остави я до първия полицейски кордон.

Въпреки че колата на Марша бе паркирана встрани от местопроизшествието, Сам реши все пак да го огледа. Представи се на полицаия на входа и той я пусна да мине.

Малката къща бе напълно унищожена. При всеки порив на вятъра към гората, която я заобикаляше, се разнасяше ситна пепел, подобно на дим в студения декемврийски въздух. Бе запазена само част от едната стена, но която минаваше коминът, и единствено тя издаваше, че някога тук е имало къща. По земята лежаха разпилени почернели останки, които се открояваха върху белия сняг наоколо. Облечените в бяло експерти от специалния екип ги преравяха внимателно и слагаха в пликове всичко, което би събудило и най-малък интерес.

— Не знаех, че това е един от случаите ти, Сам.

Тя се обърна и видя хилавия силует на Колин Фланъри, който я наблюдаваше отвисоко.

— Не съвсем, поне не съм пряко свързана. Тревър Стюърт се занимава с него.

Фланъри проследи погледа ѝ до къщата.

— Ама че гадост, а? Не знам какво очакват от нас след толкова време. Досега са заличени доста улики. Все пак човек никога не знае, може да извадим късмет.

— Известно ли е вече как е възникнал пожарът?

— Не може да се каже със сигурност, докато не пристигне пожарникарският следователски екип, но прилича на умишлен палеж.

Колин Фланъри бе склонен да употребява дежурни фрази.

— Палеж?

Той кимна и продължи:

— Ако се съди по останките на тубата от бензин, намерена сред развалините.

— Нещо друго?

Фланъри поклати глава.

— Не, все още не, но има време. Между другото, как е Марша?

— Малко е пострадала, но е запазила чувството си за хумор.

Том Адамс внезапно се появи и застана до нея.

— На какво дължим присъствието ти тук? Малко си закъсняла, тялото вече го няма.

Сам не бе в настроение за саркастичния му хумор.

— Дойдох да прибера колата на Марша, останала е тук.

— Разбирам. Нали няма да имаш нищо против, ако надникна вътре, преди да тръгнеш? Не че ти нямам доверие, просто процедура.

Фланъри усети напрегнатата атмосфера и реши, че е време да се оттегли.

— Ще се видим по-късно.

Махна с ръка и тръгна.

— Доколкото разбрах, става дума за палеж.

Том проследи с поглед Фланъри.

— Трябва да си поговоря с Колин. Не ми харесва това, че не умее да държи езика си зад зъбите. Може би трябва да изчакаме пожарникарския следователски екип, за по-сигурно.

— Навярно ще ти бъде приятно отново да се видиш с Ребека.

Том не ѝ обърна внимание.

— По всичко личи, че някой се е опитал да заличи следите си.

— Но Тревър откри, че старецът е бил удушен.

— Убиецът не е толкова хитър, колкото си мисли. Може би това ще улесни работата ми.

— Или вярва, че щом веднъж се е отървал, като е изгорил тялото, отново ще му се размине?

— Може би, но все пак трябва да се докаже. Ще ти бъде приятно да чуеш, че успях да издействам Чоки и още две момчета да работят по случая.

Сам застана неподвижно и погледна Адамс.

— Кажи им да помислят върху следното: Саймън Викърс е излязъл от къщи около полунощ, за да отиде в дома на Доминик Пар. Но така и не е пристигнал. Вместо това е отишъл с велосипеда си до Чери Хинтън, което би трябвало да му е отнело около час. После е откраднал колата, напил се е, шофирал е петдесет минути до Хърдън Хил, катастрофирал е и е загинал. Сметката не излиза, Том, просто не излиза.

Изпитваше силно желание да му съобщи това, което ѝ бе казала Марша за амониевия нитрат, но знаеше, че тя няма да ѝ бъде

благодарна.

Полицаят замислено я погледна.

— Ще им предам. Да проверим ли колата?

Беше отключена и ключовете все още висяха на арматурното табло. Том ги извади и ги подаде на Сам.

— Изненадан съм, че все още е тук.

Тя ги пое от ръката му.

— Мисля, че умът ѝ е бил зает с други неща, като например спасяването на човешки живот.

В погледа му се долови разкаяние.

— Извинявай, репликата бе неуместна.

Без да каже дума повече, той се отправи към задната част на колата и отвори багажника. Вътре цареше хаос. Бе пълно с хартийки от бонбони, билети за платена такса за паркинг и непотребни дрехи, но нямаше нищо ценно. Погледна набързо и затвори капака. После надникна под задната седалка и в жабката, но без особен резултат.

Докато той претърсваше колата, Сам стоеше отвън и безпомощно наблюдаваше.

Накрая Том провря ръката си под предната седалка и извади чантата на Марша.

— Какво ли има вътре?

Погледна към Сам и тя сви рамене в отчаян опит да изглежда невинна. Той отново насочи вниманието си към чантата. Отвори я и започна да проверява съдържанието. Намери не само пробите от кората, които Марша бе взела от мястото на катастрофата, а и парчето метал, извадено от дървото. За пореден път се обърна към Сам.

— Знаеш ли нещо за тези неща?

Тя сви рамене и поклати глава.

— Не, не зная. Може би нещо, над което Марша работи.

Адамс ги пусна обратно в чантата и я закопча.

— Мисля, че засега ще се задоволя с това, поне докато имам възможност да разговарям с нея. Все още ли е в болницата?

Сам поклати глава.

— Не. Подписа декларация и напусна.

— Тогава ще си бъде у дома?

— Или в лабораторията.

— Добре, ще се опитам да я намеря там. Колата е на твое разположение. Предай ѝ моите поздрави, когато я видиш.

Сам се досети, че той играе някаква игра, и бе почти убедена, че мисията му до къщата е била да се добере до съдържанието на чантата на Марша. Нямаше намерение да му доставя удоволствието да я изобличи. Докато се качваше в колата, презрително погледна самодоволно усмихнатото му лице. Включи на първа скорост, забуксува по тясната кална пътека и пое към главния път, чудейки се какво да прави от тук нататък.

Вместо да откара колата на Марша направо пред апартамента ѝ, Сам заобиколи по Хънтингтън и спря пред лабораторията. Когато надникна в кабинета ѝ, Марша работеше на бюрото, въпреки раните си. Почука тихо и влезе. Приятелката ѝ се обърна с лице към нея и я изгледа изпитателно, щом видя празните ѝ ръце.

— Къде е чантата?

Погледът на Сам издаде отчаяние.

— Том Адамс я взе.

— И ти му позволи?

— Нямах избор.

Марша въздъхна дълбоко.

— Извинявай, Сам. Не се съмнявам, че си сторила всичко възможно.

— Докъде ни отвежда това, пак до изходната позиция?

— Точно така, освен ако можеш да вземеш проби от кората.

— Трудна работа. Веднъж вече бях там и не вярвам да ми позволят. Ти би могла да вземеш други проби от дървото.

Марша унило поклати глава.

— Изгоряло е, напълно.

— Какво?

— Днес сутринта. Съобщиха в новините.

— Отново прикрива следите си с пожар.

— Така изглежда — съгласи се Марша.

— Наистина се надявах този път да разкрием тайната.

— Аз също.

Настъпи неловко мълчание, като че ли Марша обмисляше нещо. После с неочакван изблик на ентусиазъм каза:

— Предполагам, че си извадила от тялото на Саймън частици, забити в него.

Сам кимна.

— Да, доста.

— Къде са сега?

— Чакат ред да бъдат изследвани.

— Можеш ли да вземеш няколко?

— Надявам се. Мислиш, че по тях има някакви следи?

— Струва си да опитаме, няма какво да губим.

Сам кимна.

— А ако срещнем затруднение...

— Би могла да извадиш още, нали?

— Разбира се.

— Е, защо стоим още тук?

Сам се наведе, целуна приятелката си и си тръгна от лабораторията така бързо, както бе пристигнала.

Остави колата на Марша пред дома ѝ, после хвана такси до болницата. Пробите все още чакаха за анализ, така че нямаше да се наложи да прекара Коледа в изваждане на метални остатъци от овъгленото и бавно разлагащо се тяло на Саймън Викърс. Въпреки протестите на старшия лаборант, нареди половината от пробите да бъдат изпратени в лабораторията на Марша по специален куриер и дори сама заплати разноските по доставката. След това взе дискетата, която бе намерила скрита в чорапа на Доминик Пар, и я разгледа. Въпреки че бе изсъхнала, бе доста повредена и Сам не бе сигурна дали ще послужи за нещо, след като е стояла часове наред потопена в мътната студена вода.

Неочаквано в кабинета влезе Фред.

— Вие ли сте, доктор Райън? Изплаших се, че може би е неканен гост или на някого от клиентите ни му е писнало.

— Решил си да работиш до късно, а?

— Не, забравих якето си. Успяхте ли да убедите полицията да предприеме нещо?

— Все още не, но работя по въпроса.

— Мисля, че доктор Стюърт вече е на ваша страна.

— Това все пак е някакъв напредък. Ти ли асистира за Джак Фолкхър?

— Така ли се казваше? Никой не беше сигурен, докато извършвахме аутопсията. Доктор Стюърт внимателно провери гърлото и откри, че подезичната му кост е счупена. Не съм сигурен дали щеше да забележи това, ако не бе случаят със Саймън Викърс, и той също го знае.

Сам смени темата.

— Впрочем, благодаря за съвета да посетя мадам Уонг.

— Бяхте ли вече при нея?

Тя кимна.

— Преди няколко дни.

— Има ли подобрение?

— Все още е рано. Ще изчакам няколко седмици и ще видя. Ти след колко време почувства разликата?

— Не след дълго, но едва месец-два по-късно отново усетих вкуса на бирата. Надникна ли в душата ви?

Сам го погледна, но не забеляза закачливата усмивка, която обикновено съпътстваше такива реплики.

— Да. А в своята?

Фред кимна.

— Странно, нали?

— Да, поне малко.

Той смени темата. Мразеше да се задълбочава в подобни разговори.

— Е, сигурен съм, че докато дойде пролетта, носът ви ще бъде изпълнен с различни аромати.

— Искрено се надявам, Фред.

— Разбира се, че ще има подобрение. Тази загадъчна мадам Уонг върши чудеса. Сега трябва да тръгвам. Остават няколко дни до Коледа, налага се да направя някои покупки в последния момент. Ще се видим утре.

Щом Фред излезе, Сам погледна датата на часовника си и въздъхна. Колко бързо отлиташе времето!

Въпреки че температурите не се бяха повишили значително, снегът бавно се топеше. Буйни струи вода изпълваха улуците и се стичаха по водосточните тръби, образувайки големи локви от двете страни на пътя. Сам бе доволна, защото сега пътуването до дома ѝ бе по-лесно и безопасно. Виждаше новопоявилите се дупки по пътя, който водеше до къщата ѝ.

Когато най-сетне се прибра, Уин я нямаше. Помисли си, че вероятно е отишла да прави коледни покупки. Запъти се към кухнята и сложи чайника на печката. Не помнеше да е имала по-лош месец в живота си. Толкова обичаше Коледа, как бе възможно всичко да се обърка така?

Направи си набързо чаша чай и включи компютъра. Бяха ѝ необходими няколко минути, докато успее да пхне във флопидисковото устройство дискетата, която бе намерила в чорапа на Доминик Пар. Въпреки че редакторът се опита да я разчете, явно имаше проблеми. Накрая на екрана се появи съобщение: „Разчитането на дискетата — невъзможно. Отмени командата или опитай отново“. Сам пробва още веднъж. Запримигва същото съобщение. Накрая извади дискетата, защото се страхуваше да не повреди системата. Дори ако на нея бе останала някаква информация, с ограничените си технически познания тя не би могла да я извлече. Отново я пусна в защитния плик и я заключи в чекмеджето на бюрото си. Всъщност не знаеше какво я накара да го стори. Обикновено не заключваше чекмеджето, но, изглежда, този предмет съдържаше нещо изключително важно, което е трябвало на всяка цена да бъде съхранено.

СЕДМА ГЛАВА

Когато бе видяла Едмънд Муър да снима с камера на брега на реката, Сам бе изпитала тревога. Беше ѝ хрумнало да го попита направо защо е там, но се бе отказала. В края на краищата, не бе сторил нищо нередно, така че тя предпочете да се срещне с Питър Андрюс и да види дали не би могъл да хвърли светлина върху странното поведение на Муър.

Почука на вратата на викария и не след дълго зърна усмихнатото му лице.

— Сам, каква приятна изненада. Влизай, влизай. Сигурно идваш заради коледния концерт. Мисля, че въпреки всичко можем да разчитаме на участието ти?

— Да, не се притеснявайте, но не за това съм дошла.

Той я изгледа любопитно и любезно я покани в просторното антре.

— Ще пийнеш ли един чай?

Сам поклати глава.

— Не, благодаря, не мога да остана дълго. Само исках да поговорим набързо.

— За какво?

— За Едмънд Муър.

Усмивката изчезна от лицето му и изведнъж я погледна доста сериозно.

— Да отидем ли в кабинета ми?

Тя кимна и го последва в малка тъмна стая. Изглежда, от години стените ѝ не бяха боядисвани, което я правеше още по-мрачна. Тази обстановка ярко контрастираше с големия модерен компютър и принтера, които се намираха върху викторианското бюро на централно място в стаята. Андрюс посочи стол на Сам и седна зад бюрото.

— Е, кажи сега, какво е направил Едмънд?

Въпросът му я накара да се почувства малко неловко, като ученичка, която разказва измислици на учителя си.

— Всъщност не е сторил нищо нередно, просто го видях да ме снима онзи ден, когато правех оглед на трупа в реката. Стори ми се доста странно. Бих се учудила, ако има нещо общо с филма, който правите заедно.

Андрюс поклати глава.

— Със сигурност няма нищо общо с нашия малък филм. Бих дал следното обяснение за това: мисля, че Едмънд се е възползвал от възможността да заснеме нещо необикновено.

Сам не бе убедена.

— Къде работи?

— Някъде в научния център. Компютърен програмист е или нещо подобно.

— Предполагам, че има кола.

Свещеникът кимна.

— Бяло волво.

— Следователно не е имало причина да бъде на брега на реката в онзи ранен час.

— Не знам, може би е имало. Ще го попитам, ако желаш.

— Но дискретно.

— Разбира се.

— Благодаря. Какво знаете за него?

Андрюс сви рамене.

— Не много. Пристигна в селото от Лондон преди малко повече от шест месеца заради работата си. Изглежда, компютрите и джудото са му хоби. Понякога помага в клуба...

— Рики ми каза.

— Изглежда, се надява да открие клуб по джудо в селото.

— Мисля, че учениците се страхуват от него.

— Твърде силно казано — намръщи се викарият. — Вярно, че е малко особен и че не е най-симпатичният човек, с когото съм се запознавал, но това е всичко. Понякога тийнейджърите са твърде жестоки съдници.

Сам се облегна на стола си.

— Честно казано, Питър, аз също се чувствам неловко в негово присъствие. Женен ли е?

Андрюс поклати глава.

— Не е.

— Има ли приятелка?

Отново безмълвно отрече.

— Знам за какво намекваш, Сам, и мисля, че грешиш, но дори и да не е така, личният му живот не ни засяга.

— Освен ако не използва клуба, за да има достъп до млади момчета.

Настроението на духовника внезапно помръкна.

— Не мога да се съглася с това. Имаш ли някакво доказателство?

Тези думи ѝ напомниха за Том. Тя поклати глава.

— Не, все още нямам, но да се надяваме, че когато се добера до такова, няма да бъде твърде късно.

Андрюс въздъхна дълбоко.

— Слушай, Сам, ако наистина си загрижена, аз ще се опитам да следя нещата отблизо, но наистина смятам, че насочваш усилията си в погрешна посока. Той просто се чувства неловко в компания, това е всичко.

Тя все още не бе убедена и знаеше, че би трябвало да накара Том да провери дали Муър няма досие. Засега реши да не говори повече по този въпрос.

На следващата сутрин Сам стана рано. Бе прекарала неспокойна нощ, обмисляйки версия след версия. Бе трудно да заличи от съзнанието си постъпката на Муър.

Когато най-сетне слезе клатушкайки се по стълбите и влезе в кухнята, Шоу гальовно се отърка в краката ѝ. Тя го вдигна и нежно го погали зад ушите. Имаше навик да го оставя навън и да го прибира, след като се върне от работа, но напоследък, когато температурата бе под нулата, му бе дала възможност да се възползва от топлината в кухнята и той охотно бе приел.

Разгърна вестника, който лежеше на кухненската маса, и прочете на първа страница: „Замръзнал труп намерен във водите на Кем“.

По-нататък в статията се описваше в общи линии откриването на тялото на Пар и се споменаваха, че ще бъде извършена медицинска експертиза, за да бъде установена причината за смъртта. Тези думи бяха последвани от предупреждение да не се пресича замръзналата река.

„Скоро ще се появят безброй подобни заглавия“, помисли си Сам.

— Добро утро!

Жизнерадостният глас на Рики я изтръгна от мислите ѝ.

— Искаш ли чай?

— Не, току-що пих.

— Какво ще правиш днес?

— Ще опаковам багажа си. Изпитанието при леля Мод, не помниш ли?

Сам кимна и се усмихна.

— Мисля, че ще прекарате чудесно.

Рики се намръщи. Сам затвори вестника и се приближи към него.

— Не знаех, че си работил със Саймън Викърс в „Макдоналдс“.

Племенникът ѝ напълни чайника и го сложи на котлона.

— Всъщност не съм. Той работеше почасово. Когато беше на работа, аз обикновено не бях.

— А в компютърния клуб вършехте ли много неща заедно?

Рики сви рамене.

— Не. Той прекарваше по-голямата част от времето си с Доминик...

— Доминик Пар?

— Да, същият. Наистина нямаше време за останалите.

— Разбираше ли от компютри?

— Беше много надарен, поне според твоя приятел Ерик.

— Защо не ми каза, че познаваш Саймън?

— А би ли трябвало? — намръщи се момчето.

— Знаеше, че се занимавам с неговия случай.

— Е, и какво ме засяга това?

Сам взе вестника и му го подаде.

— Видя ли сутрешния вестник?

Рики го взе и прегледа първата страница, като клатеше глава ту на една, ту на друга страна.

— По дяволите, кой би помислил?

Той върна вестника на леля си и продължи да приготвя чая, преструвайки се на безразличен към новината, но поведението и настроението му се промениха.

— Това ли е всичко, което ще кажеш?

Племенникът ѝ я погледна.

— Не го познавах толкова добре. Жалко е, но няма да се поболея от мъка заради това.

— Той каза, че си свястно момче.

— Наистина ли? Не знам защо, но не се погаждахме много.

— Как беше Доминик с компютрите?

— Беше добър, но не колкото Саймън.

— А използваха ли много Мрежата?

— През цялото време. Всъщност клубът бе създаден за това, а и беше безплатно.

— Имаш ли си име в компютърната мрежа, Рики?

Той допълни чайника.

— Мравка. Само не се смей.

Сам бе доволна, че поне това не скри.

— Няма на какво да се смея. А знаеш ли какви бяха имената на Доминик и Саймън?

Момчето сви рамене.

— Нямам представа, но би трябвало да е нещо, свързано с животни или насекоми.

Сега вече лъжеше, но Сам не знаеше защо.

— Защо насекоми?

— Защото Ерик искаше да използваме такива имена. Не ме питай защо. Той плащаше сметките, така че ние трябваше да се съгласяваме. Идваше и един странен човек, който също имаше необичайно име.

Той се замисли за миг и Сам се намеси:

— Паяка?

Рики се поколеба, преди да отговори, което бе явен знак, че въпросът го е притеснил.

— Не, не беше това. Беше Скакалец или нещо подобно.

— Знаеш ли кой е Паяка?

Племенникът ѝ отмести поглед.

— Никога не съм чувал за него.

— Питам, защото в стаята на Саймън имаше различни рисунки на насекоми — продължи да го притиска Сам. — Една от тях бе на огромен паяк. Изглежда, се е страхувал от него по някаква причина.

Рики отново смутено сви рамене.

— Нямам представа.

Докато той пълнеше чашата си, Сам се приближи към него, обхвана с ръце главата му, накара го да се обърне към нея и прикова поглед в очите му.

— Чуй ме, Рики, ако знаеш нещо, трябва да го споделиш с мен. Наистина нямах намерение да ти казвам, но мисля, че Саймън и Доминик са били убити, и предполагам, че онзи Паяк има пръст в това. — Той се изтръгна от ръцете ѝ и извърна глава, но тя продължи: — Трябва да попречиш някой друг да пострада, дори самият ти.

— Казах ти, нищо не зная.

Прекъсна я звънът на телефона. Сам отиде във всекидневната и вдигна слушалката. Чу непознат глас.

— Доктор Райън?

— Да.

— Съжалявам, че ви притеснявам. Името ми е Гари Мичъл. Марша каза, че мога да ви се обадя, аз съм неин колега.

— С какво мога да ви помогна?

— Тя ме помоли да проверя нещо за една бутилка уиски и да ви уведомя какво съм открил.

— Е, какво открихте?

— Нищо особено. Само на две места в района се продава такава марка уиски. Едното е близо до центъра, а другото е в Хардуик, на около два километра от града.

— Би трябвало да се проверят — прекъсна го Сам.

— Вече го направих. Надявам се, че нямате нищо против.

Патоложката бе едновременно доволна и изненадана, че е проявил такова старание.

— Не, разбира се, че не възразявам. Какво установихте?

— В магазина в центъра не са продали нито една бутилка от три седмици, а в Хардуик са пласирали три за същия период.

— Това наистина е интересно, но как можем да бъдем сигурни, че въпросната бутилка е купена именно от Хардуик?

— Сравних отпечатъците на съдържателя на магазина с тези от бутилката и открих, че съвпадат. Мисля, че можем да бъдем сигурни, че е купена именно от там.

— Малко съм разочарована.

— Защо?

— Надявах се да са на убиеца.

— О, разбирам.

— Спомни ли си на кого я е продал?

— Не, за съжаление, но е сигурен, че не е било младо момче. Както изглежда, стриктно спазва правилата. Каза ми, че това е питие за познавачи. Годишно продава около двадесет бутилки.

— И няма представа на кого ги продава?

— Не, за съжаление.

— Е, наистина ви благодаря. Много любезно от ваша страна, че сте си направили труда.

— Няма защо, за Марша съм готов на всичко. Как е тя впрочем?

— Добре е. Скоро напълно ще се оправи.

— Радвам се, защото ми дължи почерпка.

— Аз също.

Сам затвори телефона и се върна в кухнята. На масата все още стоеше чашата с горещия чай на Рики, но от него нямаше и следа. Опитва се да го извика, но знаеше, че е напразно. Беше излязъл.

Бе късен следобед, когато Том Адамс се върна до къщата на Джак Фолкхър. По-голямата част от напрегнатата работа, която кипеше предния ден, бе приключила и сега мястото изглеждаше пусто. Докато се движеше с колата по пътеката, която водеше до портата, на няколко метра пред себе си забеляза паркирано ново БМВ Z3, спортен модел. Огледа се наоколо, но не долови признаци на живот. Взе в ръка радиостанцията си и се обади.

— Главен инспектор Адамс до управлението, край.

— Главен инспектор Адамс, приемаме, край.

— Проверка в Националния полицейски компютър, моля.

— Почакайте един момент. — Последва кратка пауза, през която телефонистът се подготви да въведе данните. — Говорете, край.

— Червено БМВ Z3, спортен модел, регистрационен номер Папа, седемстотин трийсет и пет, Браво, Танго, Делта. Бих желал проверка за изчезване или кражба и данни за собственика, край.

Чу се прашене и гласът отговори.

— Почакайте.

Последва нова пауза, докато проверяваха номера.

— Потвърждение за червено БМВ Z3. Няма сигнал за кражба или изчезване. Регистрирана на името на Ребека Уебър, „Адбълтън драйв“ номер седемдесет и три, Епъл Хил, Кеймбридж. Искате ли разпечатка? Край.

— Не, не е необходимо.

Том прибра радиостанцията и излезе от колата. Бързо се придвижи до градинската порта, промъкна се под лентата, с която бе ограден районът, и се отправи към останките на изгорялата сграда.

Ребека Уебър стоеше в средата на развалините и ровеше с дълга пръчка. От време на време прекъсваше, за да се наведе да вземе нещо, привлякло вниманието ѝ, или да направи снимка.

Адамс застана на известно разстояние и извика:

— Добър ден, Ребека. — Кимна към беемвето. — Имаш нова кола, много е хубава.

Тя изтърси саждите от белия си работен костюм.

— Както знаеш, всяка жена търси начини да се бори с кризата на средната възраст.

Адамс ѝ се усмихна.

— Аз не мога да си позволя такава „криза“.

Дори със защитен костюм и високи гумени ботуши, тя изглеждаше привлекателна. Висока и стройна, с ведро младежко лице и буйни катраненочерни коси, които, щом се измъкнеха от качулката, се разпиляваха по раменете ѝ. Том ѝ се усмихна, докато тя се приближаваше към мястото, където бе застанал.

— Откри ли нещо интересно?

Ребека кимна.

— Всъщност доста неща.

Без да каже нищо повече, тя се запъти към колата с няколко плика с веществени доказателства, които здраво стискаше в ръка. Адамс нетърпеливо я последва.

— Е, какво откри?

Сложи пликовете до колата и започна да сваля защитния костюм.

— Дори не даваш възможност на момичето да се съблече. Не си ли чувал за прелюдия?

Въпреки че познаваше Ребека Уебър от известно време и я харесваше, отношенията му с нея бяха строго професионални и не бе готов да отвърне на флирта ѝ. Отстъпи крачка назад и се извини.

— Съжалявам.

Щом свали костюма, тя се изправи и го погледна право в очите.

— Добре, какво искаш да знаеш?

Том се почувства малко неловко, преди да отговори.

— За палеж ли става дума, или за случаен пожар?

— Палеж.

— Сигурна ли си?

— Напълно, но, изглежда, ще се наложи да те убеждавам.

— Опитай.

— Въпреки че нямах възможност да проверя всички вероятни източници на огън — камината, електрическите контакти — мисля, че пожарът е тръгнал от дивана.

— Където е било намерено тялото?

— Да. Пораженията върху дъските на дюшемето около дивана и на тавана над него са най-големи. Ще бъде интересно да установя каква е бързината на горене на различните видове дървесина.

— Какво би променило това?

— Различните видове дървен материал горят при различна температура и с различна скорост. Щом установим това, можем да стигнем до най-различни заключения: кога е възникнал пожарът, видът му, причините. Сред развалините намерих и останките на стара газова бутилка. По всяка вероятност тя е причинила експлозията. Мисля, че е бил използван бензин, за да я възпламени.

— Какво те кара да мислиш така?

— Навсякъде има следи от него. Изгарянията на килима са съвместими с теорията за бензин. Макар и да забелязах, че килимите са от изкуствена материя.

— Какво значение има това?

— За съжаление следите от изгаряне по изкуствените килими приличат на тези, получени от разливане на бензин. Така че лаборантите ще трябва да проверят, но аз съм почти убедена. Останалите от екипа ще дойдат по-късно и можем да направим по-обстойно претърсване на останките. Трябва да сведем грешката до минимум. Едно мога да ти кажа със сигурност: че онзи, който е причинил пожара, е влязъл през задния прозорец на кухнята.

Адамс погледна към почернелите руини на къщата.

— Как успя да стигнеш до това заключение, по дяволите?

— Когато избухне пожар, димът опушва всички стъкла. Така че, независимо дали все още са на местата си, или лежат потрошени по пода, те ще стават черни от пушека. Но ако стъклото вече е било счупено, отломките, които падат върху него, го запазват от опушване, така че то остава прозрачно, както е в случая с прозореца в кухнята. Освен това стъклото бе вътре в къщата, където вероятно е било паднало...

— Значи мислиш, че е убит?

Тя поклати глава.

— Не казвам това. Работа на патолога е да го установи. Аз съм само обикновен пожарникар.

— Колко време ще ти отнеме да напишеш доклада?

— Мога да ти дам частичен доклад тази седмица, но за подробния ще ми е необходимо повече време.

Том кимна.

— Миналия ден ме посети една твоя приятелка. Разбрах, че сте били близки, въпреки че тя не искаше да го признае.

— Сам Райън.

Жената наклони глава утвърдително.

— Да, тя беше. Много е привлекателна за годините си.

— Предполагам. Много време мина оттогава.

Ребека се усмихна озадачено.

— Наистина ли?

Адамс кимна.

— Да, наистина.

Обърна се и започна да оглежда овъглените останки от къщата, мърморейки под носа си.

— Прикриване на следите чрез предизвикване на пожар.

Сега версията на Сам не му се струваше толкова нереална.

Уебър леко се наведе напред, озадачена от думите му.

— Моля?

Той се обърна към нея.

— Бил е убит. Удушен.

Ребека поклати глава.

— Занимавам се с тази работа от пет години и често съм си задавала въпроса колко ли убийци са успели да се измъкнат, прикривайки доказателствата с пожар.

Адамс кимна.

— Мисля, че съм на път да разбера.

— Дано успееш преди мен. До скоро.

Той каза любезно:

— Какво ще кажеш за един обяд?

Тя се усмихна.

— Може би все пак умееш да флиртуваш.

С половината от пробите, които бе взела от болничната лаборатория, Сам се отправи към съдебномедицинските изследователски лаборатории в Хънтингтън. Бе решила да ги занесе лично. Марша я очакваше и веднага се зае с анализите, като я остави да си тръгне сама, без да я изпраща.

На път към Кингс Лин, където щеше да се състои коледният концерт, Сам реши да не се прибира след него. Този следобед Уин и Рики бяха заминали за Харъгейт и идеята да се върне сама в празната къща не я привличаше особено. Освен това бе твърдо решена да приключи с обработването на документите, преди да си позволи да се оттегли на неколкодневна почивка. Да прекара коледните празници сама, не бе особено приятна перспектива, но би могла да се потопи в работата си и времето щеше да мине бързо.

Болницата бе почти празна, защото хората си бяха тръгнали по-рано, за да се заемат с приготовленията за празника. Дори Джийн, която оставаше последна, я нямаше.

Сам влезе в офиса, запали лампата и се отправи към бюрото си. Вместо да завари очакваната купчина писма и книжа, видя два красиво опаковани коледни подаръка, сложени един върху друг. Разгледа ги един по един. Първият беше от Джийн и към него бе прикрепено писмо. Отвори плика и го прочете: „Скрила съм всичката ви поща, така че не си правете труда да я търсите. Няма нищо толкова важно, че да не може да почака до след празниците. Ще се видим през Новата година. Весела Коледа! Джийн“.

Сам се усмихна и пхна бележката в чантата си. Повдигна подаръка на секретарката си и внимателно го разклати, но не чу

никакъв звук. Понечи да го отвори, но реши да почака до сутринта след Бъдни вечер. Вторият пакет бе от Фред. Погледна картичката.

„Приятно прекарване.“

Кратко и ясно. Напълно в негов стил.

Изпита угризение, че все още не бе успяла да купи нито един подарък, и би трябвало да поиска прошка от всички, когато празникът свърши. Може би едно пролетно събиране е най-подходящото изкупление. Можеше да сложи коледна украса и да раздаде подаръци. Щеше да бъде забавно.

Тъй като всички писма и доклади бяха скрити, нямаше повече работа тук. Реши да заключи и да се прибере у дома. Замисли се за миг дали в „Теско“ не продават пакетирани единични порции с коледна вечеря, нещо, което би могла да пъхне в микровълновата фурна и да приготи за минути. Силно почукване на вратата прекъсна мислите ѝ. Все пак не бе сама.

— Влез!

Вратата се отвори и в кабинета ѝ надникна Тревър.

— Видях колата ти отвън. — Протегна ръце, в които държеше голям коледен подарък. — Весела Коледа!

Сам се почувства неловко.

— Благодаря, Тревър. Съжалявам, но не успях да купя подаръци за теб и за останалите.

Той ѝ се усмихна.

— Няма проблем, по-вълнуващо е да даваш подаръци, отколкото да ги получаваш.

— Така казват, но дали е истина?

Колегата ѝ прекоси стаята, сложи пакета на бюрото, хвана я нежно за ръце и я целуна по бузата.

— Разбира се, че е истина. — Той погледна към другите подаръци върху работната ѝ маса. — И очевидно не съм единственият, който мисли така.

Сам се наклони към бюрото.

— Съжалявам за всички спорове във връзка с експертизата на Саймън Викърс.

Тревър я погледна.

— Няма за какво да се извиняваш. Грешката беше моя. Боя се, че отново егото ми попречи да бъда обективен.

Тя изпита съчувствие.

— Професионален навик. Всички го правим.

— Вероятно е така, но напоследък доста често ми се случва, затова реших да напусна.

Откровението на Тревър за миг я шокира. Погледна го втренчено, без да знае какво да каже. Сякаш прочел мислите ѝ, той ѝ се усмихна.

— Преди да кажеш каквото и да било, случаят със Саймън Викърс само ми помогна да взема решение. От дълго време мислех за това. А сега, когато Емили очаква дете...

— Дете?

Отново бе изумена.

— Не ти ли казах? Предполагам, че не съм. До началото на тази седмица и ние не знаехме. Още е на няколко седмици и се надявам, че няма да ѝ личи, когато върви към олтара.

— Мислех, че нямаш намерение да имаш други деца.

— Наистина нямах, но сега свикнах с тази мисъл и много се вълнувам. Дори съм доволен, че все още ме бива.

Хиляди въпроси нахлуха в главата на Сам.

— Как ще издържаш новото си семейство?

— За всичко съм се погрижил. Поемам длъжността на Джон Озбърн през март.

От пет години Озбърн бе ръководител на факултет. Работата изискваше професорска титла. Професор Тревър Стюърт. Тя не бе убедена, че някога ще свикне с това.

— Така че, нали разбираш, Сам, няма да се отървеш от мен напълно.

Сам тайно му завидя, но същевременно се зарадва за него. Беше се надявала един ден тя да заеме тази длъжност. Досега нито една жена не бе успяла да се издигне до този висок академичен пост и тя се надяваше да бъде първата.

— Ще трябва ли да те наричам „сър“?

— Непременно.

— Е, тогава, поздравления. Нова съпруга, ново дете, нова работа. Ще се справиш с кризата на средната възраст.

— Не знам, но би могло да ме успокои за година-две. Какво ще правиш по Коледа?

Сам сви рамене.

— Както обикновено. Много ядене, пиене и сигурно ще заспя по време на речта на кралицата.

— Уин и Рики с теб ли ще бъдат?

— Вече заминаха при леля Мод в Харъгейт.

— Тогава ще бъдеш сама?

Тя кимна.

— Така изглежда.

— Защо не дойдеш да прекараш Коледа с нас? Всичко сме приготвили. Ще ти се отрази добре.

Не бе убедена в това. Ако видеше Тревър и новата му любов заедно, вероятно би се почувствала още по-потисната.

— Не, благодаря, Тревър, това е единствената Коледа, която бих предпочела да прекарам сама. Благодаря за поканата, наистина съм ти задължена.

Той кимна с разбиране.

— Добре, ако промениш решението си, просто се отбий, ще се радваме да те видим.

— Благодаря.

Тревър смени темата.

— Джак Фолкхър. — Най-сетне пристъпи към истинската причина за посещението си. Сам изглеждаше заинтригувана. — Бих те помолил да се заемеш със случая, ако нямаш нищо против. — Погледна го леко изненадано и той продължи: — Мисля, че има връзка между двете убийства, и не ми се струва уместно да разделяме работата по случая помежду си. Това не означава, че губя интерес. Ще те подкрепям в търсенията ти. Ако някой може да се справи с този заплетен случай, това си ти. Аз бих могъл само да гледам отстрани и да се възхищавам.

— Благодаря за високата оценка, Тревър.

— Ако има нещо друго, с което мога да помогна, знаеш къде да ме намериш.

— В твоята кула на мечтите?

— Точно така.

Тревър се отправи към вратата на офиса и преди да излезе, Сам извика след него:

— Познаваш ли някой компютърен специалист?

Той се обърна.

— Защо?

— Намерих дискета, скрита в чорапа на Доминик Пар. Ако си спомняш, той беше най-добрият приятел на Саймън Викърс. Опитвах се да я прегледам на компютъра си, но е силно повредена от престоя във водата. Мисля, че имам нужда от специалист.

— Казала ли си на Том Адамс какво си открила?

— Не, все още не съм. Първо искам да видя какво има на нея. Ако се окаже, че е нещо глупаво, няма много да ми помогне по случая, нали?

Тревър кимна в знак на съгласие.

— Познавам един. Работи в компютърната лаборатория на „Фицуилям“. Истински гений. Никога през живота си не е взел изпит. Някои хора просто се раждат такива, предполагам. Ако някой би могъл да извлече информация от тази дискета, то единствено той е в състояние да го направи.

— Как се казва?

— Ръсел Кларк. И по всяка вероятност ще го откриеш в лабораторията. Прекарва по-голямата част от времето си в нея. В случай че не го намериш там, вероятно има стая в колежа. Портиерът ще те упъти.

— Дали не е заминал някъде за празниците?

Тревър поклати глава.

— Не и той. Представата му за приятно прекарване на Коледа е да работи на спокойствие в празна лаборатория и точно такава възможност му се удава. Ще се видим скоро.

— Благодаря, Тревър.

Той леко кимна, махна с ръка, излезе и енергично затвори вратата след себе си. Сам погледна часовника си. Бе шест и половина. Нямаше много време, но тя взе дискетата и се втурна към вратата, като се надяваше с повече късмет да заvari Кларк в колежа и след това все пак да успее да пристигне за среднощната служба, в която бе обещала да пее.

„Фицуилям“ бе един от най-модерните колежи в Кеймбридж, наричан от някои студенти и от местните жители малко

пренебрежително „червените тухли“. Не бе оценяван по достойнство поради снобските предпочитания към по-стари и утвърдени учебни заведения. С модерния вид на фасадата си, носеща отпечатъка на архитектурата от шейсетте, не приличаше много на древно средище на науката. Въпреки това колежът имаше завидна репутация в академичните среди.

Сам успя да измине разстоянието от около дванайсет километра между болницата и колежа за половин час, защото улиците бяха задръстени от закъснели купувачи на коледни подаръци, които буквално помитаха всичко останало по магазините.

Остави колата на паркинга и бързо успя да открие кабината на портиера. Докато слаб и дребен на ръст човечец ѝ обясняваше как да се ориентира, неочаквано от портиерската будка излезе мистър Енрайт, чиято кола бе открадната от Саймън Викърс, както се твърдеше. Традиционната сива униформа на служител на колежа издаде, че работи тук. Очевидно я позна, но не каза нищо и бързо се прибра. Въпреки че бе изненадана, Сам не издаде притеснението си.

Информационният блок се намираше на гърба на колежа и тя бързо го откри. Погледна през стъклото и различи самотен силует пред единия компютър. Предположи, че е Ръсел Кларк. Бе приведен над клавиатурата, погълнат от работата си. Сам леко почука и влезе, без да дочака покана. Бързаше и нямаше време за любезности. Щом влезе, той се завъртя на стола и се обърна с лице към нея. В погледа му се долови изненада и едва забележимо раздразнение. Тя не се смути.

— Ръсел Кларк?

— Кой се интересува?

Изглеждаше доста различно от предварително изградената ѝ представа. Висок, строен, около двацет и пет годишен, с буйни гарвановочерни коси, леко мургав. Ръцете и цялото му тяло издаваха сила, а кристалносините му очи заблестяха, докато говореше. Приличаше по-скоро на рокзвезда, отколкото на анемичен, очилат научен работник, какъвто бе очаквала да види. Въпреки изненадата си, Сам продължи:

— Аз съм доктор Саманта Райън. Доктор Тревър Стюърт ме посъветва да се срещна с вас. Нуждая се от помощ.

Щом чу името на Тревър, той широко се усмихна.

— Да, познавам Тревър. Предполагам, че не сте една от приятелките му, нали?

Сам бе поразена, но бързо се овладя.

— Работим заедно.

— Вие сте патолог?

Тя кимна.

— Какво чудно има в това?

Кларк сви рамене.

— Просто нямате вид на човек с такава професия.

Сам не отговори на забележката му. По деликатен начин показва, че не страда от предразсъдъци.

— Не говорите с английски акцент.

— Австралиец съм. Тук съм по програма за културен обмен в рамките на Британската общност.

— Харесва ли ви тук?

— Да, но е ужасно студено.

Гостенката седна до него и извади дискетата от чантата си.

— Тревър каза, че бихте могли да се справите с това.

Той внимателно я взе от ръцете ѝ и я разгледа.

— Изглежда повредена. Какво сте направили, да не би да сте я изпуснали във ваната?

— Не, открих я у един мъртвец. Била е потопена заедно с него във водите на Кем в продължение на няколко часа. Предполагам, че съдържа информация, която би била полезна при разследването на убийство.

Той я погледна с учудване.

— Наистина ли?

Сам кимна.

— Ако е толкова важно, защо не дойдоха от полицията, а идвате вие?

— Все още не са убедени, че става дума за престъпление. Вие бихте могли да помогнете.

— Няма да си навлека неприятности, нали?

Тя го успокои.

— Напротив, ще ви бъдат благодарни.

Излъга, но чувстваше, че в случая целта оправдава средствата.

Ръсел повъртя колебливо дискетата в ръце, после взе решение, обърна се към компютъра и я постави в устройството. Пръстите му започнаха бързо да се движат по клавиатурата, но въпреки усилията му на екрана няколко пъти се появи едно и също съобщение: „Разчитането на дискетата — невъзможно. Вероятна повреда. Отмени командата или опитай отново“.

Накрая се отказа и се обърна към Сам.

— Проблемите са по-сериозни, отколкото предполагах.

Тя го погледна разтревожено.

— Означава ли това, че информацията е унищожена?

Той извади дискетата и я разгледа отблизо.

— Трудно ми е да кажа на този етап. Първо трябва да я обработя. Мога ли да я задържа за известно време?

Патоложката кимна.

— Кога да очаквам резултат?

— Възможно най-скоро. Утре ще се заема сериозно с нея. Обадете се след няколко дни.

— Къде да ви намеря?

— Тук, винаги съм тук. Обадете се на портиера, той ще ви свърже.

— Имате намерение да работите по Коледа?

— За мен е ден като всички останали — усмихна се той. — В интерес на истината, не съм много религиозен.

— Да, разбирам. Благодаря ви. — Преди отново да се обърне към компютъра, Сам му зададе последен въпрос: — Само още нещо. — Ръсел я погледна с любопитство. — Познавате ли портиер на име Енрайт?

— Дебелака. Всички го познават.

— Що за човек е?

— Честно казано, голям досадник. Няколко пъти го заварвах тук.

— Не ми прилича на човек, запален по компютрите.

Ръсел се засмя.

— И аз мисля така, но предполагам, че се интересува от порнография, а чрез Мрежата може да получи достъп до нея, старият мазник.

Сам кимна.

— Благодаря.

— Беше ми приятно. Ще се видим скоро.

Махна ѝ с ръка, обърна се към компютъра и отново се съсредоточи върху работата си.

След като напусна „Фицуилям“, Сам отново трябваше да се надбягва с времето, за да успее да стигне до Кингс Лин за коледната служба. Докато се приближаваше към града, движението ставаше все по-натоварено, а това още повече я забави. Въпреки късния час улиците все още бяха пълни с хора. „Вероятно в очакване на коледното тържество“, помисли си тя.

По Коледа патолозите винаги бяха затрупани с работа — катастрофи, преяждане и най-вече скръб, причинена от самота. Настроението на самия сезон събуждаше у някои хора чувство на меланхолия и самотност. Това лесно би могло да доведе до депресия, която да подтикне към самоубийство. Телата на самоубийците често бяха заобиколени от стари снимки и вещи, свързани с един свят, в който са обичали и са били обичани, но който вече не съществува.

Най-после Сам успя да стигне до малкото градче и след като попита за пътя, бързо откри църквата „Сейнт Никълъс“, която се намираше в близост до стар и атрактивен пазар.

Бе красива и доста внушителна за толкова малък град. Източна Англия бе известна с големите си храмове, много от които построени на необичайни места от богати търговци на памук, които смятали, че по този начин си осигуряват място в рая.

След като загуби още двадесет минути в търсене на място за паркиране, най-сетне се втурна към църквата. Ерик Чембърс и преподобният Андрюс нетърпеливо я очакваха. Ерик укорително потупа с пръст по циферблата на часовника си.

— Хайде, Сам, ти си последна. Започваме след десет минути.

— Много съжалявам. Имах проблеми с придвижването и паркирането.

Свали палтото си, подаде го на Чембърс и зае мястото си в хора. Другите хористи я погледнаха със съчувствие и някои ѝ намигнаха окуражително, докато смутено им отправяше извиненията си. Ан Ламбърт, една от дългогодишните хористки, се наведе и ѝ прошепна:

— Не се безпокой, аз също пристигнах току-що.

Сам се обърна и ѝ се усмихна с благодарност. След като се поуспокои, тя се огледа наоколо.

Интериорът наистина бе внушителен. Както всяка година за коледната служба, църквата бе претъпкана с хора. Задната част и трите пътеки между пейките бяха изпълнени с правостоящи. Навсякъде горяха свещи, чиито пламъчета блещукаха и танцуваха, разнасяйки специфичния си аромат и хвърляйки причудливи отблясъци по тъмните каменни стени. Стори ѝ се невероятно, че всички тези хора чакат само хорът да подеме първите тонове на песента и да запригласят. Огледа лицата на вярващите, търсейки с очи Едмънд Муър и любопитната му камера, но не го зърна и изпита облекчение.

Изведнъж Ерик Чембърс застана пред тях с вдигната диригентска палка. Сякаш всички едновременно си поеха дъх. Той вдигна глава и обходи лицата им с поглед, опитвайки се да окуражи всеки поотделно. Замахна с палката и след миг църквата се изпълни със звуци.

Богослужението свърши малко преди един часа, след което епископът и църковното настоятелство благодариха на богомолците и им пожелаха весела Коледа. Накрая епископът насочи вниманието си към хора и погледът му засия.

— Беше наистина великолепно. Нямам думи, с които да ви благодаря. Надявам се, сега осъзнавате, че трудът си заслужаваше.

Сам и останалите хористи се усмигнаха и кимнаха в знак на съгласие. Може би просто бе проявил любезност, но все пак комплиментите ги зарадваха.

— А сега съм организиран малка почерпка с топъл пунш, преди да бъда принуден да ви изпратя в студената коледна нощ.

Двама от църковните служители донесоха дузина чаши, пълни с димяща червена течност, и започнаха да ги раздават на гостите, които с охота ги поемаха.

— Питиетата са безалкохолни, не бих желал да създам грижи на местната полиция, така че можете да пиете колкото пожелаете.

Сам отпи глътка от чашата си. Ерик и преподобният Андрюс се приближиха към нея. Ерик заговори пръв.

— Не е в стила ти да закъсняваш.

— Съжалявам — въздъхна тя, — но напоследък съм доста заета. Не се е случвало скоро да имаме три убийства за толкова кратко време.

Двамата я погледнаха изненадано и в един глас възкликнаха:

— Убийства?

Ерик поклати глава.

— Не съм прочел за това във вестниците.

— Ще прочетеш.

Питър Андрюс започна да шепне, като че ли разговорът звучеше еретично.

— Смеем ли да попитаме кои са убитите?

— Все още не, но мисля, че няма да се наложи да чакате дълго.

Андрюс настоя:

— Не можеш ли поне да загатнеш?

Сам поклати глава.

— Съжалявам. Ако се разчуе, ще си изпатя.

Той се отдръпна разочарован, но Ерик не се предаде толкова лесно.

— Не става въпрос за младия Саймън Викърс, нали?

Тя поклати глава и отказа да отговори на въпроса.

— Уважавам почтеността ти, Сам, но се обзалагам, че става въпрос за него. Винаги съм си мислил, че има нещо подозрително в тази катастрофа.

Вниманието на Сам изведнъж бе привлечено от леко бръмчене, което се чу зад гърба ѝ. Извърна глава и видя Едмънд Муър с камера в ръка да снима нея и останалите хористи. Все пак той беше тук. Почувства леко раздразнение от това, че нахълтва неканен в личния ѝ живот, но запази спокойствие. Погледна Питър Андрюс, който изглеждаше смутен и объркан.

— Как напредва филмът? — попита тя.

— Много добре, наистина. След няколко дни ще започнем с монтажа и озвучаването. Ще бъде много забавно. Няма повече да ви притесняваме.

Това извинение ѝ се стори малко неуместно, но все пак бе добре дошло.

Андрюс продължи:

— Очаквам с нетърпение да видя как старият Тед Ландсън е бил нападат от оси по време на панаира миналото лято. Това ще бъде достатъчно да ме развесели.

Сам се усмихна при мисълта, че викарият би изпитал удоволствие да види как рояк свирепи насекоми жият бедния стар Тед Ландсън. Най-сетне тя сложи чашата си на подноса.

— Е, трябва да тръгвам, иначе, както изглежда, тази нощ няма да успея да си легна. Весела Коледа на всички.

Въодушевено разговарящите хористи отвърнаха на поздрава ѝ. Щом излезе навън, тя погледна към нощното небе. Бе прекрасна ясна и мразовита нощ. Вдигна високо яката на палтото си, пхна ръце в джобовете и се отправи към колата си.

Сам не бързаше да се прибере у дома. Докато караше по тъмните улици на Норфолк, мислите ѝ непрекъснато се въртяха около разследването. Би трябвало да изчака завръщането на Рики, за да поговори отново с него. Може би тогава щеше да бъде по-словоохотлив. „Господи — помисли си, — дано не е замесен.“

Пътищата вече не бяха толкова натоварени и въпреки че караше бавно, за кратко време успя да се прибере у дома. Мина по алеята, паркира на обичайното си място и влезе в къщата. Бе възнамерявала да постои будна известно време, но започна да я наляга умора и реши веднага да си легне. Докато минаваше през антрето, забеляза, че малката нощна лампа във всекидневната свети. Това я изненада, защото бе сигурна, че я е загасила сутринта, преди да излезе. „Да не би Уин да се е върнала?“, помисли си тя озадачена. Когато влезе в стаята, Том Адамс вдигна глава и я поздрави.

— Добър вечер, Сам.

В първия момент бе изненадана, после ядосана и накрая доволна, че го вижда.

— Как влезе?

— Все още пазя ключа. Надявах се, че не си сменила ключалките. Мога да ти го върна, ако желаеш.

Той хвана ключа с два пръста и ѝ го подаде. Сам прекоси стаята и го грабна от ръката му.

— Мога ли да бъда сигурна, че нямаш друг?

— Не можеш.

— Как си дошъл, не видях колата ти отвън.

— Дойдох с такси.

Тя попита ядосано:

— Нали не си пиан?

— Не, но се надявам да се напия.

Наведе се и вдигна бутилка шампанско. Сам предизвикателно скръсти ръце.

— Все пак си пил, нали?

Том кимна, а тя продължи да го гледа гневно.

— Защо си тук?

— Бях сам. Уин каза, че ти също ще бъдеш сама, така че си помислих, че би било чудесно да си правим компания известно време. Празник е все пак.

— Интересно хрумване.

Отново кимна.

— Бях самотен и открих, че ми липсваш. Така че дойдох.

— Тогава... — Тя замълча за миг, после смени тона. — ... най-добре да донеса чаши.

Отиде до домашното барче и извади две гравирани чаши за шампанско, докато Том отваряше бутилката. Върна се при него и той внимателно ги напълни.

— Впрочем къщата на Джек Фолкнър е била запалена.

— А Саймън Викърс и Доминик Пар са били убити.

— Това трябва да се докаже.

— И междувременно няма да предприемеш нищо?

— Е, не съвсем. Възложих на Чоки да събере екип за работа по случая.

— Какво, ще го накараш да работи по Коледа?

— Нека му бъде за урок, след като каза на Тревър за резултатите от експертизата, помниш ли?

— Да, как е той сега?

— Може да се каже, че не е така скептично настроен, както беше преди. Но заслугата за това е твоя, ти ни посочи нишката.

— Умееш да ласкаеш.

— И така, докато се върна след Коледа, съм оставил всичко в опитните му ръце.

— А дотогава?

— Дотогава целият съм твой, ако ме желаеш.

Сам се наведе, остави чашата и бавно го целуна по устните.

— Желая те.

Том я притегли в скута си и продължи да я целува. Щом престана, тя го погледна в очите.

— Няма да ме караш да се качвам по стълбите, нали? Бих те разбрала, ако признаеш, че не можеш да ме носиш на ръце. Все пак мина доста време, а оттогава не си станал по-млад.

Том пхна бутилката шампанско под мишница, а чашите в джоба на самото си, повдигна я и без да каже дума повече, я понесе по стълбите към спалнята ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Прекараха по-голямата част от следващия ден в леглото. Сам бе спокойна и щастлива, както не се бе чувствала от месеци. Сексът с Том бе по-вълнуващ, отколкото с който и да било мъж преди него. Не бе имала много други връзки, но знаеше, че двамата просто си пасват. Проблемът бе в това, че тя винаги поставяше условия в любовта, а не бе сигурна дали той би я приел при тези обстоятелства. Поне засега цялата страст на предишната им връзка се бе върнала, без излишно напрежение и настоявания за обвързване, които да я помрачават. Този път никой не говореше за брак или съжителство. Просто се наслаждаваха на мига. Ако и преди бе така, може би досега още щяха да бъдат заедно. Ако успееш да постигнат съгласие и да се задоволят с това положение, имаше надежда този път да потръгне.

Спокойствието им все пак бе нарушено в ранния следобед, когато Тревър се обади да я попита как се чувства и да ѝ напомни за поканата. Успокои го, като излъга, че в дома ѝ са пристигнали неочаквани гости, и прекарва приятно с тях; което донякъде бе истина.

След това се зае с подаръците, грижливо подредени под елхата. Един по един ги разклати и долепи ухо до опаковките, опитвайки се да отгатне какво има вътре, преди да ги отвори. Това бе семейна традиция, която помнеше още от дете. Започна да ги разопакова и старателно да сгъва и да подрежда празните пакети един върху друг отстрани до елхата. Том я наблюдаваше със смесено чувство на недоумение и раздразнение, учуден, че обръща такова внимание на куп непотребни хартии. Знаеше, че Сам има навик да оползотворява всичко. Тя обичаше да казва: „Ако всеки даде малък принос, би могло да се постигне много“, а точно сега не му се слушаха лекции. Вместо това си даде вид, че проявява интерес към подаръците, които тя му показваше.

Тревър ѝ бе подарил чифт вечерни ръкавици, придружени с бележка, на която пишеше, че може би качеството им не е като на латексовите, но изглеждат доста по-добре. Фред ѝ бе купил книга за

ароматерапията, а Джийн — великолепен ефирен шал. Най-сетне стигна до подаръците на Том. Първият бе в продълговата кутия, която Сам побърза да отвори. Представляваше игра, наречена „Операция“. Трябваше от вътрешността на картонена фигура да се изваждат пластмасови органи, като при всяко докосване до стените ѝ звънваше звънче и играчът губеше. Том предложи по-късно да поиграят на нея като на стрип-покер. Но облеклото им бе оскъдно и решиха, че играта няма да продължи дълго. Вторият подарък бе по-ценен: красива златна огърлица.

Сам бе смутена от щедростта му, но осъзна, че би било обидно да не приеме подаръка, макар и дълбоко в себе си да изпита желание да му я върне. Въпреки това застана пред огледалото и я сложи на врата си. Макар и да имаше лошо предчувствие, каза:

— Красива е. Благодаря ти, Том, искрено ти благодаря.

Той се приближи и обви ръце около талията ѝ.

— Доволен съм, много ти отива.

Тя се обърна, жадно впи устни в неговите и двамата бавно се свлякоха на пода.

В късния следобед, докато си почиваха след поредния изблик на страст, чуха почукване на входната врата — първо леко, после по-силно. Сам леко отблъсна Том, приближи се на пръсти до прозореца и надникна през тюлените завеси. Беше Ерик Чембърс. Стори ѝ се, че държи в ръка тавичка, пълна с млади растения, наполовина завити в хартия за опаковане на коледни подаръци. Знаеше от колко далеч идва и се почувства неловко, че не му отваря, но моментът не бе особено подходящ.

Том се промъкна зад нея и прокара ръка по гърба ѝ.

— Кой е?

— Ерик Чембърс, един съсед.

— Мислех, че нямаш съсед.

— В провинцията, скъпи мой, дори хора, живеещи на двайсет километра разстояние, се смятат за съседи.

— Изминал е двайсет километра, за да те види? Това се казва любов.

— Всъщност само десетина километра. Минава направо през полето.

— Изглежда ми малко старичък за толкова дълго ходене.

— Не се подлъгвай по външния вид. Доста е издръжлив. На младини е служил в специалните армейски части, а и поддържа добра физическа форма.

— Представям си как влиза сега в иранското посолство, едва пристъпвайки.

Сам го смушка с лакът в ребрата, докато гледаха как Ерик оставя подаръка си на стъпалото пред вратата и се отправя през градината към полето. Щом се изгуби от погледа им, Том завъртя Сам, метна я на рамо, понесе я нагоре по стълбите към спалнята и ритна с крак вратата.

На втория ден след Коледа и двамата се чувстваха изтощени и спаха до късно. Когато най-накрая се събудиха, усетиха силен глад. Докато той приготвяше традиционна английска закуска, тя реши да провери дали има съобщения в уебстраницата.

Бе получила няколко коледни честитки от приятели из страната и нищо повече. Очакваше вест от Ръсел Кларк от „Фицуилиам“. След като прегледа набързо още няколко страници, се отказа и изключи компютъра. Тъкмо се канеше да излезе, когато забеляза, че цялото ново оборудване на Рики е изчезнало. Бе изненадана, че това не ѝ е направило впечатление по-рано, имайки предвид, че техниката заемаше почти цялото ѝ бюро. Не би могъл да го вземе със себе си. Втурна се в стаята му и затършува във всички чекмеджета и шкафове, но не откри нищо. Слезе бавно и замислено по стълбите до всекидневната, където Том я чакаше.

— Том, не е имало наскоро сигнал за кражба на компютърна техника, нали?

Той поклати глава.

— Доколкото зная, не. Защо?

— Става въпрос за Рики...

— Така си и помислих. Какво е направил този път?

Сам сви рамене.

— Не мисля, че се е забъркал в нещо. Само че напоследък се снабди отнякъде с доста скъпо компютърно оборудване.

— Нали сега работи?

Тя кимна.

— В „Макдоналдс“. Не печели кой знае колко.

— Може би го е купил на старо?

— Не мисля. Изглеждаше ми в отлично състояние.

— Какво каза той за това?

— Твърди, че го е взел евтино от някакъв съученик или нещо подобно.

— Евтино? Не знаех, че се намира.

— Нито пък аз, ето кое ме тревожи.

— Говори ли с него?

— Опитах се, но не стигнах много далеч.

— Искаш ли аз да поговоря?

— Не, още не. Не искам да помисли, че леля му е доносничка. Освен това не съм сигурна дали би помогнало.

— Да го погледна ли, преди да си тръгна? Да проверя дали е маркирано?

— Бих те помолила да го сториш, но оборудването е изчезнало. Никъде не мога да го открия.

Том забеляза тревогата, изписана на лицето ѝ, и се опита да я успокои.

— Ще се отбия при местния началник на разузнавателния отдел и ще разбера дали се е случило нещо, за което не зная. Ще погледна и в компютъра. Може би от друг отдел са докладвали за нещо, свързано с подобен случай.

— Между другото, би ли проверил и няколко имена?

— Защо?

— Само няколко души, които не са ми особено приятни, това е всичко.

— Свързано ли е със Саймън Викърс?

— Да.

Той кимна.

— Кой са те?

— Едмънд Муър.

— Дата на раждане?

Сам поклати глава.

— Не зная, но е на около трийсет и пет — четирийсет години.

— Адрес?

— Някъде в Сауърби.

— Много ми помогна. А другият?

— Джордж Енрайт...

— Собственикът на откраднатата кола?

Тя кимна.

— Остави на мен. Мога да взема данните му от полицейския доклад. Ще ти се обадя утре.

— Благодаря, Том.

Той се усмихна доволен, че предложението му да ѝ помогне я бе впечатлило толкова.

— Моля.

Сам се облече и отиде да прибере подаръка на Ерик Чембърс, оставен на стълбите пред вратата. Имаше пълна кутия с луковици от прекрасните му гергини, за които бе получил награда. Бяха старателно увити във вълнен плат и вестници. Тя бе трогната от вниманието му, но изпита и известно чувство на вина, че ги бе оставила цяла нощ навън. За щастие верандата бе добре защитена и тя се надяваше, че не са пострадали от студа. Внесе табличката в кухнята.

— Виж какво ми е донесъл Ерик.

Том хвърли безразличен поглед към пакета.

В гласа му се доловиха нотки на насмешка.

— О, още растения. Точно от това имаш нужда. — Тя се намръщи. — Разбираш от градинарство колкото Шекспир от заваряване.

Сви рамене и отново се зае с приготвянето на закуската.

— Все пак много мило от негова страна — настоя Сам.

Том за последен път обърна бекона.

— Ти какво му подари?

— Каквото и на теб.

Той се усмихна.

— Щастливец.

— Знаеш ли какъв е проблемът ти?

Том извърна глава към нея.

— Че имам ограничени интереси?

— Често общите интереси помагат на една връзка. Просто си помислих, че трябва да го знаеш. — Той отново се зае със закуската и крадешком се усмихна. — Мисля, че ще се зарадва на няколко луковици от моите алстромерии, за които ме моли от доста време — замислено каза Сам.

Том кимна с досада и започна да слага масата.

— Така ли? Ще хапнеш ли от закуската?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря. Ще отида да избира луковици.

Остави го да довърши закуската си и да се облече, донесе няколко луковици от градината, подреди ги внимателно върху дървената табличка и ги зави в стара хартия от коледен подарък.

Облечени топло, за да се предпазят от студа, двамата се отправиха през полето към Сауърби. Въпреки че по-голямата част от пътя бе равна, бързо се измориха, което отчасти се дължеше и на изтощението им от предишния ден, и затова изпитаха облекчение, щом зърнаха камбанарията на църквата „Света Дева Мария“. С усилие прескочиха последната ограда и се отправиха към къщата на Ерик, която бе в другия край на селото. Когато стигнаха до портата, Адамс внезапно спря и се обърна към Сам.

— А ако го няма? Дали се намират таксите наоколо?

Сам бутна портата и тръгна по пътеката.

— Ще си бъде у дома.

Том я последва, макар и с неохота.

— Първо трябваше да позвъним, така щяхме да си спестим дългия път до тук.

Сам почука енергично на вратата.

— Вторият коледен ден е.

Спътникът ѝ сви рамене.

— Е, и какво от това?

— Това е един от двата дни през годината, в които Ерик за нищо на света не би излязъл от къщи.

— Кой е другият?

— Самата Коледа.

— Но вчера той отскочи до вас.

— Беше необичайно за него.

Том поклати глава.

— Да се надяваме, че днес също не е един от „необичайните“ му дни.

Преди да успее да довърши думите си, вратата се отвори и Ерик застана на прага. Сам победоносно се усмихна.

— Сам, каква приятна изненада. Вчера идвах до вас. Колата ти беше там, но нямаше жива душа.

Тя се почувства неловко.

— Излязохме да се поразтъпчем за разтоварване от коледната вечеря. — Изду бузи.

Ерик се усмихна.

— Да, разбирам, ето защо се отбих и след това се почувствах по-добре.

— Благодаря за гергините. Ще се състезавам с теб за наградата на следващия панаир на цветята.

— Очаквам с нетърпение предизвикателството.

— Зная, че от известно време беше хвърлил око на тези, така че ти донесох няколко луковици — каза тя и му подаде подаръка си.

— Чудесно, много ти благодаря. Но защо стоите на прага, заповядайте вътре.

Докато влизаха в антрето, Сам представи Том Адамс.

— Ерик, това е Том, мой стар приятел.

Двамата се здрависаха.

— Полицаят, ако не греша.

Адамс кимна.

— Така си и помислих. Държите се като такъв, забелязва се от километър. Е, явно Сам ви смята за свестен човек, така че сте добре дошли. Нещо за пиене?

Тя кимна.

— Един чай би ми се отразил добре.

Ерик кимна и се обърна към госта.

— А за вас? Имам отлежало уиски в шкафа, ако предпочитате.

Том поклати глава.

— Не, благодаря, и за мен чай.

— Добре, настанете се удобно, докато сложа чайника.

Полицаят огледа всекидневната, задържайки погледа си върху всичко, привлякло вниманието му. Това бе първото, което правеше, щом влезе в нечия къща. Не можеше да се въздържи. От доста време

имаше професионален навик да подозира всичко и всеки, докато не се убеди в невинността му, а това понякога бе доста трудно. Почти всичките му колеги, бивши и настоящи, се държаха така. Това бе като защитна стена, която изграждаха, за да се предпазят от емоционални и физически удари. За съжаление понякога тя ставаше толкова висока, че им пречеше да видят истинската същност на нещата.

Макар да бе тъмна и старомодно обзаведена, всекидневната на Ерик бе интересно място. Имаше множество картини, порцеланови фигурки и саксии. Голяма черно-бяла снимка, която висеше на стената, привлече вниманието му. Той я разгледа отблизо. Въпреки че бе избеляла, на нея ясно се виждаше взвод войници; трима бяха европейци, младият Ерик с намръщен поглед седеше в средата, а останалите приличаха на ориенталци. Всички носеха по няколко оръжия. От леки картечници до страховито мачете. Опитва се да познае по значките на шапките им от кой полк са, но бе трудно. Докато той продължаваше да разглежда снимката, Сам се приближи към стъклената врата на терасата и се загледа в градината.

— Бих искала да мога да създам нещо такова.

След като не успя да определи полка, Том се отдръпна от фотографията и застана до нея. Проследи блуждаещия ѝ поглед.

— Мисля, че си го постигнала.

Тя недоволно сви рамене.

— Наистина полагам усилия, но градината на Ерик е прекрасна. Има най-различни цветя, пълна е с багри и аромати, интересни кътчета и тайни. Понякога изпитвам желание да я опаковам и да си я отнеса у дома.

Домакинът се върна в стаята и донесе табла с чаши чай и бисквити. Сложи я на масичката и попита Том:

— Мляко, захар?

Той се обърна.

— Само мляко, без захар, благодаря.

Ерик наля чая, добави мляко и му го подаде.

— Благодаря.

— Ерик, къде е направена снимката, която си закачил на стената?

Той я погледна.

— В Бирма, но това бе преди много години. Бях с чиндитите. Опитвахме се да превземем позициите на врага. Бихме се на страната

на бирманците, прекрасни бойци, най-добрите, които някога съм виждал. Атли и лейбъристкото правителство ги продадоха след войната. Какъв срам! Спряхме японците почти без чужда помощ. Мисля, че бяхме изключителни. Наистина бяхме такива. Мнозината, които не се върнаха, доказват това. Смъртта им е била мъчителна. Не можете да си представите какво е да бъдеш пленник в джунглата.

Том бе впечатлен.

„Може би Ерик преувеличава“, помисли си той, но не бе уместно да оспорва правото му на гордост.

Върна се до снимката и отпи голяма глътка чай. Внезапно усети острия вкус на уиски. Бе така неочаквано, че се задави и се разкашля така силно, че бе принуден да остави чашата и да се облегне на камината. Сам бързо прекоси стаята и енергично го потупа по гърба.

— Добре ли си, Том?

Той кимна, но не можа да отговори. Ерик се усмихна.

— Сложих му нещо допълнително в чая. Мисля, че не го очакваше, съжалявам.

Сам го погледна с раздразнение.

— Да, наистина.

Ерик ги изгледа виновно.

— Ще му направя друг чай.

Том поклати глава.

— Не, наистина не е нужно, този е чудесен. Просто бях неподготвен, след миг ще се оправя.

След минута-две гърлото му се прочисти, дишането му се нормализира и той отпи малко по-внимателно от чашата.

Ерик се обърна към Сам.

— Кога се връщаш на работа?

— Утре. Предполагам, че ще бъда затрупана с обичайните случаи на преяждане. Стомашно съдържание, пълно с коледна пуйка, пудинг и вино. Понякога си мисля, че би трябвало празниците да започват с предупреждение: „Коледата може сериозно да навреди на здравето ви“.

Ерик се засмя.

— Имаш ли някакъв напредък в разследването на убийството?

Том изведнъж наостри слух.

— За какво убийство става въпрос?

— На онова момче, Викърс.

Том ѝ хвърли заплашителен поглед.

— Тук новините се разпространяват бързо, нали?

Сам не се стресна.

— Все още спорим за това, Ерик, но се надявам скоро да убедя главен инспектор Адамс да промени мнението си.

Ерик ги погледна смутено.

— Вижте, съжалявам, изглежда, казах нещо не на място. Нямах намерение да причинявам...

— Не, Ерик — прекъсна го Сам, — каквито и проблеми да е имало, ще бъдат разрешени в близките няколко дни, така че не гледай толкова уплашено.

Въпреки успокоенията ѝ той продължи да се чувства неловко. Хвърли поглед към Том, който все още навъсено мълчеше.

— Е, най-добре е да тръгваме. Благодарим за чая. Ще ни топли по пътя към къщи.

— Беше ми приятно, наистина би трябвало да се отбивате по-често.

Сам се усмихна и леко го целуна по бузата.

— Когато времето се оправи, обещавам.

— Държа да изпълниш обещанието си.

Щом се отправиха по улицата към пътеката, която водеше до дома ѝ, Том изведнъж хвана Сам за ръцете.

— Имам няколко въпроса, които бих искал да ти задам, когато се приберем.

— За какво се отнасят?

— Изтичане на информация за дейността на полицията.

— Все още по случая не се води следствие.

Особено наблегна на думите „все още“.

— Знаеш какво имам предвид, Сам.

Тя предизвикателно се усмихна.

— Ще ме накажете ли, сър?

Том я изгледа строго.

— Непременно.

— В такъв случай да побързаме. Мразя да губя време.

Ускори крачката си и забърза през скованото от лед поле.

Предположенията на Сам за първия работен ден след празниците се потвърдиха. Списъкът на хората, предали богу дух по Коледа, бе дълъг. Този сезон би трябвало да бъде изпълнен с радост, а вместо това носеше нещастия и трагедии. Самата тя бе прекарала приятна Коледа. Том не бе задавал въпроси, не бе говорил за дългосрочни планове или за брак. Отново бе започнала да се чувства спокойна с него, да се наслаждава на компанията и ласките му. Може би най-сетне щяха да изградят стабилна връзка, без непрекъснато някой от двамата да изразява съмнение в чувствата на другия.

Свърши със задачите си късно следобед. Фред все още бе в отпуск и тя трябваше да ползва сътрудничеството на друг асистент. В повечето случаи това ѝ бе неприятно, а и Сид Халпърн бе прочут като най-мудния асистент в областта. Работеше безупречно, бе педантичен, но просто бе туткав. Сякаш вършеше всичко като в забавен кадър. Това изнервяше Сам и общата им работа неминуемо завършваше с кавга. Сид имаше склонност да ѝ противоречи и да заплашва с оставка.

Реши да остави всички доклади за следващия ден и бързо се отправи към паркинга, а после към „Фицуилъм“. Въпреки че все още не бе получила вест от Кларк, смяташе, че е имал достатъчно време, за да постигне резултат.

Остави колата си на празния паркинг и бързо се запъти към залата с компютрите. Ръсел Кларк бе вече тук, приведен пред монитора както обикновено. Бе така погълнат от работата си, че не усети присъствието ѝ. Тя прекоси стаята и седна на един стол срещу него. Не помръдваше и когато му заговори, ѝ направи знак с ръка да замълчи, докато въведе последните команди. Доволен, най-сетне се обърна към нея.

— Кой подплаши мистър Енрайт миналия ден?

Сам бе объркана за миг.

— Моля?

— Порки. Дойде да говори с мен веднага щом си тръгнахте. Искаше да знае защо сте ме търсили. Какво съм казал аз, какво сте казали вие.

— Какво обяснение му дадохте?

— Че сме пробвали нова програма. Но не мисля, че ми повярва. Оттогава няколко пъти го заварвам да се навърта наоколо.

— Не се боите от него, нали?

— От Порки? Не, той не може да ме хване — предизвикателно се усмихна на Сам и се обърна към компютъра.

Сам отклони мислите си от Енрайт и се върна на причината за посещението си.

— Е, как се справихте?

— Жена като всички други. Търси ме само заради ума ми. — Стартира няколко нови команди. — Щом успях да почистя диска, доста добре. Трябваше ми доста време да заредя файловете, но най-сетне успях. Разделих ги в три сектора по петстотин и двайсет байта информация. После използвах специален туул...

Сам бе объркана от терминологията.

— Туул?

— О, извинете, помощна програма. Опитах се да я опростя. — Надменният му тон я подразни, но остана мълчалива, а Ръсел продължи: — Между другото, като използвах тази програма, успях да разчета всеки файл от дискетата и по пътя на елиминирането извлякох информацията, която ви интересува.

— Звучи доста просто.

Той се засмя.

— Изглежда така, но мога да ви уверя, че не е. Много малко хора в страната могат да работят по тази технология въпреки разработването на подобрени програми.

„Макар и да изглежда добре — помисли си Сам, — този младеж е дребна душица.“

— Е, и какво открихте?

Той се обърна към екрана.

— Ето, тук бе най-трудното. Онзи, на когото е принадлежала дискетата, наистина е искал никой да не може да свали информацията и я е закодирал.

Сам бе усетила, че обича да го ласкаят, и бързо ѝ хрумна какво да каже.

— Но вие успяхте да разкриете тайния код?

— Разбира се. Очевидно се е смятал за много умен, но не е бил чак толкова. Ще трябва да понаучи още някои неща, преди да се мери с големите.

Сам го погледна, малко отегчена от неговото високомерие.

— Не ще има тази възможност. Мъртъв е.

Самоувереността на Ръсел като че ли го напусна и той се обърна към нея.

— Съжалявам, нямах намерение да ви засегна, аз...

Бе доволна, че малко поохлади чувството му за превъзходство, и реши повече да не го засрамва.

— Всичко е наред, продължавайте.

Той отново се обърна към компютъра.

— Използвана е поредица от ASCII символи. — Сам го изгледа с леко недоумение и той поясни думите си: — Параметри с постоянна стойност.

Тя кимна, но в интерес на истината, не бе съвсем наясно с терминологията. Въпреки това не се отказа.

— Как действат?

— Може да се използва което и да е число под 256 за константно. Когато то е известно, останалото е лесна работа.

— За компютърен гений.

— Точно така.

— Е, щом веднъж сте открили кода, какво гласят съобщенията?

Ръсел сви рамене.

— Ами, в края на краищата, не много. Просто бележки между двама съученици. Приятелчето му...

— Саймън?

— Да, бил е наречен Мухата, а другият...

— Пчелата.

— Вие вече знаете.

— Вече успях да се добера до някои неща.

— Изглежда, са имали слабост към насекомите.

— Били са природозащитници.

— Ясно. Повечето съобщения бяха свързани с компютри. Някои от тях ми се сториха интересни, но повечето се отнасяха за срещи и сърфиране в Мрежата.

— Открихте ли и други имена?

— Имаше още две: Паяка и Мравката. Паяка е много подходящо име за Мрежата. Паяжината, схващате ли?

Сам впери празен поглед в него, докато с тревога си мислеше за племенника си.

Ръсел продължи:

— Между другото, изглежда, че Мравката е просто техен приятел, с когото се срещат в някой клуб, за да си разменят информация или нещо подобно. Паяка обаче е далеч по-интересен. Вероятно е търговец на компютърна техника с намалени цени. Нещата, които продава, са изключително евтини и с много добро качество, а не някакви боклуци. Как припечелва при тези цени, не знам. Предлага някои от тях по-евтино от стойността им.

— Срещали ли сте някога преди това име?

Ръсел поклати глава.

— Не, но бих искал, можех да спестя цяло състояние.

— Тогава нямате представа кой би могъл да бъде?

— Съжалявам, не мога да ви помогна. Опитах се да се свържа с него, да видя дали не бих могъл да се снабдя с някои неща, но не отговаря.

— Говорите за него в мъжки род. Защо мислите, че е мъж?

— Всъщност, само предполагам. Така стоят нещата в Мрежата. Никога не можеш да бъдеш сигурен с кого се свързваш. Страшно, а?

Сам кимна.

— Може ли и аз да погледна?

Ръсел ѝ отстъпи мястото си.

— Заповядайте, но информацията не е кой знае колко интересна.

Сам седна и започна да преглежда съобщенията. Ръсел бе прав. Повечето от тях бяха безинтересни. Откри страниците, в които Доминик Пар споменаваше за Паяка, но нямаше нищо, което да издава самоличността му. Единственото, което тя знаеше със сигурност, бе, че е търговец на компютърна техника на ниски цени. По-важни бяха датите, на които се споменаваше за него. Последното съобщение на Саймън до Доминик, изпратено в нощта на убийството му, гласеше:

„Тази вечер ще дойда късно, но може би ще имам интересни неща за теб. Паяка се е снабдил с някои нови джаджи. Ще ги погледна и ще се срещнем на обичайното място“.

Сам набързо прегледа останалите, докато откри последното съобщение на Доминик. Както подозираше, то бе за Паяка.

„Имам информацията, която искаш. Да се срещнем до вира в обичайния час.“

Сам бе сигурна, че Паяка е убиецът. Единственото нещо, което беше нужно сега, бе да разбере кой се крие под това име. Опитва се да запомни някои от нещата, които Доминик и Саймън бяха споменали. Ставаше въпрос за модеми, скенери, микрофони и всякаква съвременна компютърна техника. Според нея би трябвало да има повече информация. Ако не на тази дискета, то може би на друга или в харддискете. Трябваше да прегледа още веднъж работните файлове. Накрая, уморена от взирането в екрана и от безкрайния поток с безинтересни съобщения, отново насочи вниманието си към Ръсел.

— Можете ли да откриете кой използва името Паяка?

Той се замисли за миг.

— Искате да кажете, да извлека информация от уебстраницата му? — Сам кимна. — Само истински гений би постигнал това. Така че да. Предполагам, че бих могъл.

— Как възнамерявате да го направите?

— Първо ще пусна едно съобщение за примамка.

Сам потъна за миг в собствените си мисли.

— Опитайте се да се представите като осемнайсетгодишно момче, което обича Мрежата, желае да има добро оборудване, но не разполага с достатъчно пари. Може би номерът ще мине.

Ръсел се обърна към компютъра.

— Струва ми се добро начало. Хайде, да видим какво можем да направим.

— Дали ще бъде трудно да го проследим?

— Зависи колко е добър.

— Значи има вероятност да не успеем?

— Все пак ще го издиря. Миналата година успях да проникна в системата на НАТО и не ме разкриха. Зависи колко нишки ще ми подаде. Все пак нека първо опитае да се свържем с него. След това ще реша какво да правя.

Сам изведнъж се почувства загрижена за Ръсел. В края на краищата, той рискуваше заради нея и цялата тази операция криеше опасности.

— Ако наистина установите контакт, веднага ще ме уведомите, нали?

Ръсел се замисли върху думите ѝ.

— Ще ви се обадя и вие веднага ще дотичате. Дадено, доктор Райън.

Тя поясни:

— Но само в случай че се свържете с Паяка, разбрано?

Хакерът се засмя и кимна.

— Може да се сдобия с евтина техника.

Сам здраво го хвана за ръката.

— Но може и да умрете.

Той я погледна и дръзката усмивка веднага изчезна от лицето му.

— Съжалявам, забележката беше неуместна.

— Да. А сега, с малко късмет, ако направите точно каквото ви казах, можем да заловим убиеца.

Ръсел плахо я погледна.

— Освен ако той не ни хване пръв.

Сам остана загледана в него за миг, размишлявайки върху думите му. Като го молеше да ѝ направи тази малка услуга, може би излагаше живота му на риск. Но желанието ѝ да открие убиеца и с това да докаже правотата на версията си бе над всичко и смяташе, че си заслужава да приеме предизвикателството. Решително го погледна.

— Тогава трябва да бъдем внимателни, нали?

Ръсел кимна в знак на съгласие, опитвайки се също да изглежда уверен.

— Разбира се, че ще бъдем.

Но Сам долови тревогата в очите му.

Съобщението на Марша не бе никак ясно, но гласът ѝ звучеше развълнувано и Сам бе сигурна, че става дума за нещо спешно. Изпълнена бе с надежда, че е свързано с отломките, които бе извадила от тялото на Саймън Викърс. Паркира възможно най-близо и бързо пое по лабиринта от коридори, които оформяха вътрешното пространство

на съдебната изследователска лаборатория в Хънтингтън. Най-сетне стигна до кабинета на Марша, която я очакваше. Жадна за информация, патоложката си спести излишните любезности.

— Е, какво откри?

Марша се усмихна на развълнуваната си приятелка.

— Аз също се радвам да те видя.

Сам прекоси стаята и вълнението ѝ се поуталожи.

— Хайде, Марша, какво се оказа?

— По всички проби, които ми даде, имаше амониев нитрат. Изглежда, взривът е бил доста силен.

— Бомба, направена с амониева селитра?

Марша кимна.

— Именно двойствената ѝ природа я прави опасна. Можеш да наториш нивата си, но и да хвърлиш съседа си във въздуха.

Сам кимна замислено.

— Зная, баща ми бе убит с такава бомба.

Марша изпита желание земята да се разтвори и да я погълне.

— О, Сам, съжалявам, не исках да...

Патоложката се наведе и стисна ръката ѝ.

— Няма нищо.

— ИРА?

Сам кимна.

— Не можах да ги открият. Не беше лесно да си протестант от паравоенните формирования. Полицайте католици също не ги обичаха.

Марша кимна със съчувствие. Имаше късмет и двамата ѝ родители да са живи и потръпваше при мисълта, че може да ги загуби.

— По същия начин е била направена и бомбата в Оклахома. Правителството се опита да ги забрани след този случай, но не успя.

— Защо?

— Американците имаха доста силно лоби и успяха да ги разубедят. Демокрацията в действие, а?

— Е, който и да е нашият бомбаджия, със сигурност не е имал затруднения да си набави амониева селитра. Навсякъде в околността може да се намери.

Марша се засмя.

— Често затъвам в този вид тор.

Сам едва се усмихна. Знаеше какво точно има предвид приятелката ѝ.

— Е, поне сега Том ще се убеди и не виждам как може да се изплъзне.

Марша поклати глава и каза сериозно:

— Не мисля, че наистина се е опитвал да се изплъзне, просто е искал да бъде сигурен. Залозите са твърде много, на първо място парите.

— Целият свят се върти около тях.

За миг Марша погледна сериозно към Сам.

— Не, те го спират.

Сам усети, че атмосферата става малко напрегната, и побърза да смени темата.

— Ако успеем да проследим от къде е взета амониевата селитра, може би малко ще напреднем.

Марша скочи от стола, приближи се до работната маса, взе плик, в който имаше няколко метални парченца, и ѝ ги показа.

— Мисля, че бих могла да помогна. Чувала ли си някога за микромаркери?

Патоложката поклати глава и Марша поясни:

— Вещества, с чиято помощ се проследява произходът на експлозивите. — Сам все още я наблюдаваше мълчаливо, но с интерес. Марша продължи: — Това е химически устойчив материал, състоящ се от няколко слоя високомолекулен меламинов полимер. Всеки от пластове се характеризира със специфична последователност на цветовете, която може да се трансформира в цифров код. Едно — кафяво, две — синьо, три — червено, и така нататък.

— Нещо като отпечатък на експлозива.

— Точно така. Могат да се наблюдават с ултравиолетова светлина, после с малко късмет би могъл да се открие производителят, а след това и точно къде е била доставена съответната партида.

Познанията на Марша в областта на лабораторните изследвания и нестихващият ентусиазъм, с който вършеше работата си, никога не бяха преставали да впечатляват доктор Райън.

— Сигурна ли си, че ще можеш да откриеш това?

Тя знаеше предварително какъв ще бъде отговорът, но все пак чувстваше, че трябва да зададе този въпрос.

— Напълно.

Сам я притисна силно в прегръдката си.

— Тогава най-добре е да се залавяме за работа.

Когато Сам пристигна на следващата сутрин, забеляза оживление. Във всички посоки сновяха както униформени, така и полицаи от Централния следствен отдел. Носеха компютри, кантонерки, бюра, дори машини за напитки и всичко останало, необходимо за важно криминално разследване. Бе доволна, че Том най-сетне е приел сериозно версията ѝ.

Предния ден бе изпратила със служебна кола докладите от анализите на металните частици. Не след дълго бе поканена да посети главния полицейски щаб в Кеймбридж. Бе възнамерявала лично да връчи доклада на Том и да наблюдава израза на лицето му, докато го чете. Но не бе сигурна дали би имало полза да злорадства.

Приближи се до полицая на гишето и се легитимира.

— Доктор Райън. Идвам да се срещна с главен инспектор Адамс.

Униформеният се усмихна.

— Да, госпожо, очаква ви. Знаете ли как да стигнете?

Сам кимна. Бе идвала толкова пъти, че би намерила кабинета му дори със завързани очи.

— Да, знам пътя, благодаря.

Полицаят натисна бутона за отваряне на вратата и тя тръгна по коридора. След като извървя няколко метра, се изкачи по редица стълби. По пътя си срещна един мъж и в първия миг помисли, че е от отдела на Том. Преди да отmine, той любезно я поздрави. Едва по-късно се сети кой е. Не бе детектив, а компютърният специалист, когото бе заварил в кабинета си преди няколко седмици. Явно работеше за просперираща местна фирма. Джийн бе права в едно отношение: наистина бе доста привлекателен.

След като мина по лабиринт от коридори, най-сетне се спря пред вратата на Адамс. Преди да успее да почука, на прага се появи Чоки Уайт. Когато я видя, малко се смути.

— Добро утро, доктор Райън. Добра работа свършихте. Извинете, че не се държах добре при последната ни среща.

Бе изненадана от това неочаквано извинение, но бързо се опомни. Кимна любезно, без да каже нищо, защото нямаше желание толкова скоро да му прости за предишното отношение. Той почука на вратата.

— Доктор Райън, сър.

Отвътре се чу гласът на Том.

— Влизай, Сам.

Чоки й стори път и тихо затвори вратата на просторния офис след нея.

Адамс тъкмо се канеше да се изправи и да я поздрави, когато телефонът внезапно иззвъня и той вдигна слушалката.

— Джон, крайно време беше. Искам три оперативни групи на мястото на катастрофата. Отцепен ли е районът? Не ме интересува колко време е минало, искам да действате така, сякаш инцидентът е станал току-що. Кога ще пристигнат специалните оперативни части? Добре, гледай да побързат. Искам и другите две места да бъдат обезопасени. Не ме притеснявай с това точно сега. Ако трябва, ще платим за извънредна работа.

С трясък остави слушалката и хвърли гневен поглед към нея, като че ли се опитваше да изпрати по линията мислите си към човека, с когото бе разговарял преди малко. Най-сетне отново се обърна към Сам.

— Предполагам, че си получил доклада ми.

Том кимна и разпери ръце.

— Какво мога да кажа?

— Че съжаляваш.

— Мисля, че вече го знаеш. Носиш ли и останалите доклади?

Тя се приближи до бюрото и остави голяма зелена папка.

— Ето ти доказателствата. Надявам се да се убедиш, че са свързани не само случаите „Викърс“ и „Пар“, а и смъртта на бедния Джак Фолкхър. Както казах и по-рано, мисля, че имаме работа с извършител на множество убийства.

Том взе папката и набързо прегледа съдържанието.

— Значи не е сериен убиец?

— Не, поне не и според определението на ФБР за това понятие.

— Три убийства на три различни места на три различни дати?

— Точно така. Не мисля обаче, че в случая става въпрос за обикновен садист. В тези убийства няма нищо случайно. Те са перфектно планирани, вероятно е налице и сексуален мотив. Убиецът има и известни познания по съдебна медицина.

Адамс смръщи вежди.

— Защо „известни“? Не е ли възможно да е някой учен?

Сам поклати глава.

— Не мисля. Направил е много съществени грешки. Но е добре запознат с компютърните технологии, отлично се справя с Мрежата и може би има достъп до евтино компютърно оборудване.

— Какво те кара да мислиш така?

— Описано е в доклада.

— Сигурен съм в това, но все пак искам да ми го кажеш.

Сам се замисли за миг.

— Контактувал е със Саймън Викърс и Доминик Пар чрез Интернет. След като е установил, че са млади момчета, вероятно си е уреждал срещи с тях под предлог, че ще им продаде евтино компютърно оборудване. Мисля, че е планирал да убие Саймън, като по всяка вероятност първо го е изнасилил. Джак е бил убит от съображения за сигурност, защото убиецът е предполагал, че той е видял нещо в онази нощ, за което може да разкаже на някого. Отново е предизвикал пожар, за да прикрие доказателствата. На този етап не мога да си обясня защо е убил Доминик. Дали вече е бил набеязан, или извършителят е мислел, че представлява заплаха, не зная.

— Как разбра за Интернет?

— Открих една дискета, скрита в чорапа на Доминик. Бе повредена от престоя във водата, но успях да я почистя и да извлека информация от някои файлове...

— Кога ще престанеш да се месиш в работата на полицията, Сам? — прекъсна я Том.

Тя се обърна към него.

— Доколкото си спомням, тогава това не бе нейна работа. Ти бе зает с правене на сметки за средствата и нямаше време да обърнеш внимание на моите разкрития.

Том се отпусна на стола. Въпреки че бе ядосан от намесата ѝ, трябваше да си признае, че ако не беше тя, може би нямаше да има разследване за убийства.

— Продължавай!

— Успяхме да разшифроваме някои закодирани съобщения и открихме, че момчетата са били във връзка с потребител на Мрежата, наречен Паяка, въпреки че аз вече знаех за него преди това.

— Как научи?

— В staите и на Саймън, и на Доминик имаше неща, свързани с него.

— Претърсвала си ги, така ли?

Сам кимна.

— С разрешение.

— Не и с моето.

— На родителите.

— Кой ти помогна за дискетата?

Сам втренчи поглед в него, без да отговори.

— Добре, който и да е, няма да си има неприятности, просто може би ще се наложи да поговорим с него. Ти искаше разследване за убийство, и ето, то започна. Смятам, че поне можеш да ни сътрудничиш.

Тя обмисли за миг думите му.

— Ръсел Кларк. Ще го намериш в компютърния блок на „Фицуилиам“.

Том кимна.

— Благодаря.

— Направи ми тогава една малка услуга. Не се свързвай с него, преди да успея да му обясня.

— Давам ти време до утре сутринта. След това ще изпратя там екип. Става ли?

Сам кимна.

— Съгласна съм. Какво стана с имената, които трябваше да провериш?

— Муър и Енрайт?

— Да.

— За Муър нищо особено, но Енрайт е интересен. Има две присъди за непристойно поведение.

— Секс с малолетни?

— Не, с възрастни в обществени тоалетни. Чувала си за подобни неща. Напоследък обаче няма такива прояви.

Информацията не бе точно такава, каквато бе очаквала, но все пак представляваше интерес.

Том изведнъж изправи гръб.

— А сега мисля, че има нещо, което трябва да знаеш.

Тя се наведе напред в очакване.

— Беше ме помолила да проверя дали е имало случаи на значителни кражби на компютърна техника.

Сам кимна.

— Веднага щом компютрите бяха включени отново, аз го направих. Както предполагах, в Кеймбридж нямаше нищо, затова проведох издирване в съседните области.

— Е, и?

— Открих две. Една голяма в Нортхемптън и по-малка в Съфолк. Също толкова професионална. Успели са да изключат алармената инсталация, да откъснат по-голяма част от ценното оборудване и да офейкат, без никой да ги забележи.

— Само оборудване ли е откраднато?

Адамс потвърди:

— Да, и то само с високо качество. Оставили са компютри на стойност хиляди лири.

— Някакви улики?

— Никакви. Въмъкнали са се и са изчезнали, без да оставят следи. Обаче успяхме да открием част от оборудването.

— Къде?

— В стаите на Доминик и Саймън. Трябваше да го конфискуваме. Разстроихме родителите на Саймън. Съжалявам.

Сам можеше да си представи как мисис Викърс е понесла оскверняването на светилището на сина ѝ.

— Не сте губили време.

— Не можем да си го позволим, Сам. Положението е по-сериозно, отколкото ти самата си представяш.

Тя се отпусна на стола, все по-заинтригувана от сведенията на Том по случая.

— Между другото, успя ли да откриеш нещо от оборудването на Рики, след като си тръгнах?

Сам поклати глава.

— Щом се върне, ще трябва да поговоря с него за това, нали знаеш?

Тя кимна и мислено се помоли Рики да не е твърде замесен. Не бе сигурна как биха се развили взаимоотношенията ѝ с Том при тези обстоятелства. Отново го върна към същността на разговора им.

— Спомена, че положението е по-сериозно, отколкото предполагам.

— Когато проверявах неразрешените криминални случаи в Нортхемптън, попитах за някое неразкрито убийство или необичайна смърт, свързана с пожар...

Сам нетърпеливо се раздвижи на стола.

— Е, и?

— Имаше три такива случая...

Тя едва успя да се овладее.

— Убийства?

— Едно убийство и два, да ги наречем, случаи на смърт при съмнителни обстоятелства.

Сам се отпусна на стола.

— Господи! За какъв период?

— За последните две години.

— А убийството?

— Още не е разкрито.

— На каква възраст са били жертвите?

— Около осемнайсет-деветнайсет години.

— Причина за смъртта?

— Удушване.

— А другите два случая?

— Изгаряне. И двамата са дишали лепило. Били са в някаква барака, когато тя се изпълнила с пушек. Предполага се, че е било комбинация от лепило и цигари.

— А сега?

— Поисках заповед за эксхумация.

— Искаш ли аз да извърша медицинската експертиза? — Сам повдигна вежди.

— Не, сигурен съм, че са способни сами да се справят с проблема. Особено като знаят какво търсят. Боя се, че има още случаи.

Тя почувства, че ѝ е трудно да проумее това, което чува, и остана мълчалива.

— След като получих информацията от Нортхемптън, се обадих в Отдела за серийни убийства и помолих да проверят дали и при тях има нещо. Ето какво ми изпратиха по факса преди около час.

Подаде ѝ лист хартия, който тя грабна и нетърпеливо започна да чете.

— Шестнайсет?

— Само три разкрити убийства. Останалите са обявени за смърт при съмнителни обстоятелства или за несчастни случаи.

— Какво е общото между жертвите?

— Момчета, деветнайсет-двайсетгодишни, които са се интересували от компютри и чиито тела са били изгорени след смъртта. Случаите все още се разследват.

— Да разбирам ли, че Отдел „Серийни убийства“ ще се включи в разследването?

— Те вече се включиха. Утре сутринта изпращат екип за подкрепление. Имам чувството, че колегите ти ще бъдат доста заети през следващите няколко месеца. — Погледна я замислено за миг. — Имам нужда от една голяма услуга.

Сам остана мълчалива.

— Това полицейско разследване трябваше да е започнало отдавна. — В първия момент тя не можа да разбере за какво става въпрос. — Трябва да изглежда, че полицията е разкрила, че Саймън Викърс и Доминик Пар са жертви на убийство, а не са загинали при несчастен случай.

Би трябвало да изпита гняв, но вместо това тя се чувства поласкана, дори тържествуваща.

— В противен случай ще се размирише навсякъде, а?

— Не, само около мен.

Сам кимна.

— Добре, при условие че обещаеш следващия път да се отнесеш по-сериозно.

Том вдигна ръце.

— Обещавам и благодаря. Надявам се да няма следващ път.

— Освен това трябва да изясниш отношенията си с Марша.

— Вече го направих. Каза, че щом ти ми прощаваш, и тя ще ми прости.

„Не само аз съм ѝ длъжница“, помисли си Сам.

— Има ли нещо друго, което трябва да зная, преди да започна да харча парите на данькоплатците?

Тя поклати глава.

— Както вече казах, всичко е в папките.

— Добре, ако все пак си спомниш за нещо, ще ме уведомиш, нали?

В гласа му се доловиха саркастични нотки и Сам реши да му отвърне със същото.

— Ако си сигурен, че ще ми повярваш, да.

Преди той да успее да отвърне, на вратата се почука и влезе Чоки Уайт. Погледна към шефа си.

— Мис Уебър ви търси по телефона, сър.

— Кажи ѝ, че веднага ще ѝ позвъня.

Въпреки че това, което каза, бе съвсем невинно, Сам усети, че Том леко се изчерви. Приличаше на непослушно дете, което са хванали да бърка в кутията с бисквити. Погледна го.

— Мис Уебър?

Той все още се чувстваше неловко.

— Занимава се с разследването на пожара в къщата на Фолкхънър. Трябва заедно да прегледаме някои бележки; особено след днешните разкрития.

Сам кимна. Не бе сигурна дали му вярва, но след приятно прекараните празници с него бе станала особено чувствителна и ревнива. Реши да го изпита за всеки случай.

— Прекарах много приятна Коледа. Това бе един от най-хубавите подаръци, които някога съм получавала. Следващия път трябва да го „опаковаш“.

Адамс леко се усмихна и се опита да смени темата.

— Можеш ли да накараш Марша да ми изпрати всичко, което има?

Не бе очаквала такъв внезапен обрат. Сега наистина се почувства обезпокоена.

— Ще я помоля още днес.

— Благодаря. Е, ако това е всичко?

Той я отпращаше. Без да поговорят за Коледа или за бъдещи планове. Внезапно почувства, че я обзема паника, която премина като вълна през цялото ѝ тяло, и това не ѝ се понрави.

— Добре, до скоро.

— Разбира се.

Тя тръгна към вратата, а Том вдигна слушалката на телефона. За миг Сам изпита желание да спре и да се опита да чуе разговора. После сметна, че би било глупаво от нейна страна. Той започваше важно разследване на убийства и едва ли би имал време за срещи и празни приказки. Реши да му се обади, когато нещата се поуспокоят, и да го покани на романтична вечеря, това би било достатъчно. Дотогава щеше да го остави да си върши работата с професионализма, на който бе способен. Обърна се и излезе от сградата на полицията, не напълно убедена в собствените си аргументи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сам седеше в колата си на брега на Кем, близо до мястото, където бе открито тялото на Доминик Пар, и очакваше Марша с термос горещ чай. Щом пристигна, тя седна на предната седалка и почувства как топлината на парното отопление обгръща тялото ѝ.

— Знаеш ли, като че ли все още не съм напълно оздравяла.

Протегна бинтованите си ръце, за да потвърди казаното. Сам ѝ наля чай и ѝ го подаде.

— Пийни, ще се почувстваш по-добре.

Марша го пое и отпи с благодарност.

— Прословутото британско лекарство, което цери всичко. Какво щяхме да правим без него? Е, какъв е планът, капитане?

— Донесе ли гумените си ботуши?

— Разбира се.

— Ще се опитаме да вземем проби за диатомеи от различни места по течението на Кем и ще ги сравня с тези, които открих в тялото на Доминик.

Марша я погледна изпитателно.

— От колко места?

Сам поклати глава.

— Не съм сигурна, но от колкото е възможно повече.

— Добре тогава. Сигурно ще трябва да изминем поне около четиристотин километра по реката и притоците ѝ.

— Няма да бъде толкова страшно. Не вярвам да е бил удавен на много голямо разстояние от мястото, където бе открит трупът.

— Доколкото разбирам, диатомеите, открити в тялото, са различни от тези на мястото, където е било намерено.

— Именно. Почти сигурна съм, че е бил удавен някъде по течението на Кем, а после е бил хвърлен в друг участък на реката.

— Но защо? Защо тялото не е оставено там, където е станало удавянето?

Сам сви рамене, защото не бе стигнала до логичен отговор на въпроса на приятелката си, а имаше само предположения.

— Щом убиецът е положил това усилие, сигурно мястото, където е бил удавен Доминик, е свързано с нещо особено. Извършителят се е опитал да прикрие следите си.

Марша отпи от чая, който бързо бе изстинал.

— Доста е хитър.

— Мисли се за такъв, но ние сме по-умни от него, нали?

Марша допи чая си и подаде пластмасовата чашка на Сам.

— Да, така е.

Сам бързо нахлузи високите гумени ботуши и заедно с Марша се отправиха надолу към реката. Ограничителната лента, която ограждаше мястото, където бе намерено тялото на Доминик Пар, все още стоеше и те се провряха под нея. Марша извади първото от множеството стерилизирани шишенца и ѝ го подаде. Въпреки че все още бе доста студено, реката най-сетне се бе размразила и отново течеше свободно. Сам бавно нагази във водата, докдето позволяваха ботушите, и се наведе да вземе проба.

Марша се провикна:

— Гледай да не паднеш, иначе трябва да вадим и теб.

Тя не обърна внимание на думите ѝ и продължи да пълни шишенцето. Щом свърши, сложи капачката, приближи се до брега, а приятелката ѝ ѝ подаде ръка и я измъкна. Подсуши шишенцето и го връчи на Марша да му сложи етикет.

— Едното вече е готово, остават още триста.

Сам я погледна с укор.

— Нали нямаш намерение да се оплакваш през цялото време?

Марша кимна:

— Вероятно.

Патоложката с раздразнение издърпа ръката си и двете се отправиха обратно към колата.

Останалата част от сутринта премина във вземане на проби от различни участъци на реката. Сам ги подаваше на Марша, която им

поставяше етикети и ги подреждаше. Привършиха към обяд и бяха готови да хапнат нещо. Тъй като се намираха в близост до Гранчестър, решиха да спрат в „Рупърт Брук“. Поръчаха си нещо леко за ядене и успяха да намерят две свободни места в най-отдалечената част на заведението.

Марша замислено погледна през прозореца.

— Какви са според теб шансовете ни да открием точното място?

Сам сви рамене.

— Не зная, а и честно казано, дори ако го намерим, не съм сигурна дали ще повлияе на разследването.

— Тогава защо си правим труда?

Доктор Райън смръщи вежди.

— За всеки случай. Мисля, че именно поради тази причина спазваме стриктно повечето правила. Понякога си заслужава. А ти ще се справиш ли сама днес следобед?

Марша кимна.

— Всичко ще бъде наред, стига да ме откараш обратно да си взема колата.

— Няма проблем. Извинявай за това, но ако не свърша скоро, ще трябва да отговарям на доста неудобни въпроси. — Марша кимна със съчувствие. — Кога ще мога да получа резултатите?

— Ще започна да обработвам пробите веднага. Ако работя до късно през нощта, може би сутринта ще можеш да ги вземеш.

— Чудесно. Благодаря ти за помощта, Марша. Наистина съм ти задължена.

— За мен е удоволствие. Да се надяваме, че усилията ни ще се увенчаят с успех.

— Да, да се надяваме, преди някой друг да намери смъртта си във водите на Кем.

След като остави Марша пред лабораторията, Сам се отправи към болницата, за да се заеме с непосилната работа, която я очакваше. Още с влизането ѝ телефонът иззвъня. Реши да остави телефонния секретар да запише съобщението и да чуе дали е някой, с когото наистина би искала да разговаря.

— Ало, Сам? — Бе гласът на Том. Почака да чуе какво ще каже. — Том се обажда. Слушай, където и да се намираш, можеш ли веднага да дойдеш до къщата на Ерик Чембърс? Има проблем.

При споменаването на името на Ерик Чембърс тя потръпна и сграбчи слушалката.

— Ало, Том, Сам се обажда. Извинявай, бях в другия офис, какво става, по дяволите?

— Не мога да ти кажа по телефона. Ще научиш, когато дойдеш. Ще имаш нужда от чантата за веществени доказателства.

Сам не бе доволна.

— Нали Ерик не е мъртъв?

Въпреки че въпросът прозвуча глупаво, всъщност не бе така. Когато и да се обадеха на някой патолог, особено по никое време, то бе, за да съобщят за нечия смърт и да помолят за професионална помощ. Тонът му издаде, че причината за обаждането е подобна.

— Не, не е мъртъв, но все пак има два трупа. Можеш ли да дойдеш?

Бе едновременно обезпокоена и заинтригувана.

— Да, мога, разбира се. Ще бъда там след около петнайсет минути.

Грабна чантата и бързо се отправи към гаража, където току-що бе паркирала колата си. Моторът все още бе загрял и лесно запали. Включи на скорост и потегли към местопроизшествието.

Когато стигна до къщата на Ерик, районът гъмжеше от множество униформени полицаи, екипи на специалните оперативни части, детективи и най-различни превозни средства, което бе обичайно за важно криминално разследване. Въпреки че се бяха събрали няколко съседни и гадаеха за какво е цялата суматоха, все още нямаше журналисти, така че Сам не видя причина да се притеснява за външния си вид. Все пак провери дали четката за коса и гримовите са в чантата ѝ, за всеки случай, ако пристигнат, преди да успее да свърши.

Бе странно, но хаосът, който винаги съпътстваше началото на разследване за убийство, като че ли отсъстваше в това малко, спокойно селце. Суетящите се полицаи от отдел „Убийства“ в синьо-бели работни костюми в очите на местните жители сигурно изглеждаха като същества от друга планета.

Сам започна да се чуди кой всъщност е убит и ѝ се искаше обяснението на Том по телефона да не бе толкова уклончиво. Бе ясно, че Ерик е жив, но щом не бе той, който, по дяволите, бе тогава? Паркира наблизко и се легитимира на проверяващия полицаи, който стоеше до градинската порта.

— Доктор Райън, патолог.

Той погледна часовника си, отбеляза времето на пристигането ѝ и отвори портата.

— Главен инспектор Адамс ви очаква, госпожо. Намира се ето там, до онези храсти — посочи ѝ група детективи и оперативни работници, които стояха до един храст в задната част на градината.

Сам се отправи към тях. Когато се приближи, Том се обърна и ѝ даде знак да застане до него. Бе надвесен над голям ров, дълбок приблизително метър и половина и широк около метър и осемдесет. Когато тя надникна долу, двама едри полицаи от специалната оперативна група тъкмо излизаха от него. Погледна по-надълбоко и забеляза нещо на дъното. Щом очите ѝ свикнаха с тъмнината, започна да различава първо черепите, а после и останалите кости на два скелета. Лежаха успоредно. Черепите, покрити с кафяви петна, бяха обърнати с лице един към друг. Челюстта на единия бе счупена и бе паднала отделно на земята. Върху другия се бе запечатала злоеща усмивка, каквато можеше да се види само на лице, лишено от плът и кръв. Без да отмества погледа си, Сам попита:

— Кога открихте това?

— Тази сутрин, когато дойдохме да разпитаме Ерик за убийството на Саймън и Доминик.

Тя бе учудена.

— Ерик! Сигурно се шегуваш.

— Твоят приятел Ръсел Кларк проследи Паяка и стигна до системата на Ерик.

— Мисля, че те помолих да не разговаряш с него, преди да имам възможност да му обясня какво става.

Том се обърна към нея.

— Това е важно криминално разследване, Сам, нямах друг избор. Патоложката отмести погледа си от него.

— Кого изпрати да свърши мръсната работа, Чоки ли?

Той кимна.

— За това му плащат.

— Надявам се, че не се е държал грубо с Ръсел. Може би пак ще имаме нужда от сътрудничеството му.

— Не, не е имало принуда. Когато осъзна сериозността на ситуацията, той бе изключително отзивчив. Мисля, че все пак е по-добре известно време да стоиш настрана от него. Не искам да се запита кой всъщност ръководи разследването.

Внезапно долови строгост в тона и изражението му, която преди не бе забелязала, и това не ѝ хареса.

— Между другото, Чоки ми се обади и удостоихме Ерик с посещение.

— Той призна ли си?

Адамс поклати глава.

— Още не, но рядко признават от първия път.

— Тогава как се озовахте до дупката в земята?

— Чоки предложи за всеки случай да пуснем кучетата да потърсят дали няма заровен някой друг Саймън Викърс. Честно казано, аз мислех, че е само губене на време...

— Но се оказа, че не е?

— Явно не съм бил прав.

— Е, мисля, че е по-добре да започвам. Какво направихте с Ерик?

— Бе арестуван като заподозрян в убийство. Проблемът е в това, че все още не знаем чие. Надяваме се, че би могла да ни помогнеш.

Сам никога не би повярвала, че Ерик е способен на убийство. Но съществуваше доказателство, което злокобно се хилеше от дъното на ямата.

— Колин Фланъри тук ли е?

Адамс посочи към къщата.

— Мисля, че е вътре, но те предупреждавам, че не е в най-добро настроение.

— Защо?

— „Както изглежда, процедурата, необходима при подобни случаи, не е спазена.“

Том така сполучливо имитираше гласа на Фланъри, че Сам едва сдържа смеха си. Все пак разбираше възраженията на Колин. Бе педант и приемаше всяко отклонение от правилата като лична обида. Имаше

право, разбира се. Адвокатите от защитата биха използвали всеки претекст да се опитат да обжалват, а процедурата бе една от предпочитаните им мишени. Всеизвестно бе, че ако Колин бъде привлечен в разследването на някой случай, няма да има процедурни грешки или пропуски и щом бъде споменато името му, адвокатите на защитата едва ли биха губили време да ги търсят.

В къщата, както и в градината кипеше дейност. Оперативни екипи, униформени и цивилни полицаи трескаво се суетяха наоколо. Едни щателно претърсваха всички шкафове и чекмеджета, слагаха настрана различни предмети, които после внимателно опаковаха в пликове за веществени доказателства. Други поръсваха с прах за снемане на отпечатьци или търсеха влакна, докато фотографите правеха безброй снимки.

Сам намери Колин Фланъри, който помагаше да опаковат куп списания, открити в един шкаф. Тя взе едно от тях.

Носеше заглавие „Момчета гейове“. Значи Ерик бе гей? Това обясняваше защо никога не се е женил и не проявява интерес към жените. Помисли си колко странно бе това, че дори когато човек мисли, че познава някого добре, всъщност не е така.

След като пликът бе запечатан и му бе поставен етикет, Колин Фланъри се приближи към нея, пламнал от гняв.

— Пълна бъркотия, Сам. Когато пристигнахме, дупката бе вече изкопана. Всичките снимки бяха некачествени, измерванията не бяха правилни, дори не си бяха направили труда да се свържат с Отдела по съдебна археология. Един господ знае колко доказателства са били унищожени или не са били забелязани. Ако човек не започне правилно от самото начало, по-късно неминуемо ще си има неприятности. Това никога не би се случило по времето на Фармър. А сега някакъв полицай се опитваше да върши работата на съдебен археолог.

Колин винаги бе имал високо мнение за Фармър. Искрено съжаляваше, когато тя бе принудена да се пенсионира. Оттогава бе имал двама началници, но нито един от тях не бе успял достойно да я замести. Сам бе съгласна с него.

— Колко от тях можеш да спасиш?

— Не съм сигурен. Зависи колко поразии са направили с големите си ботуши.

— Не мисля, че положението е толкова лошо.

— И не би трябвало да бъде. Имаме си работа с човешки останки. Ако бъдат преместени невнимателно или бъдат натрошени, това би могло да попречи да се установи какво точно се е случило.

Сам остави Колин да излее гнева си и търпеливо го изчака да се успокои. След това продължи:

— Намерихте ли амониева селитра?

Той кимна.

— Да, имаше известно количество в бараката.

— Достатъчно ли е да се направи бомба?

— Не много голяма, но мощна.

Тя въздъхна.

— Би ли могъл възможно най-бързо да изпратиш проба за анализ в лабораторията? Колкото по-скоро установим дали е идентична с тази, използвана за взривяването на Саймън Викърс, толкова по-добре.

— Вече е изпратена.

— Добре. Имаш ли резервен работен костюм за мен, Колин? Трябва ми, за да мога да вляза в ямата.

Фланъри кимна.

— Да, разбира се, имам. Радвам се, че поне някой спазва процедурата. Сега ще отида да ти го донеса.

Веднага щом той излезе от къщата, Сам взе в ръце пакета с порнографска литература и въздъхна дълбоко. Твърде много бе уважавала Ерик. Не бе разстроена само от факта, че той е хомосексуалист. Винаги бе смятала, че въпреки привидната си грубост, е мил по характер и почтен джентълмен. Осъзна, че този път преценката ѝ се оказа погрешна, и това я накара да се почувства неловко.

Фланъри бързо се върна с костюма, тя веднага го нахлузи върху дрехите си и двамата се отправиха към градината. Колин Фланъри все още изглеждаше обезпокоен.

— Не се тревожи, Колин. Няма да повредя нищо.

— За теб съм сигурен, Сам, но ме притесняват онези негодници, които ще ти асистират. Вече направиха твърде много грешки, нека им попречим да заличат още доказателства.

Тя широко му се усмихна, докато вървяха към градината.

Наложи се да почака търпеливо няколко минути, докато двама души от неговия екип правеха снимки и филмираха с видеокамера,

преди да слезе в ямата. Колин се наведе и ѝ прошепна:

— Съжалявам за забавянето, но се опитваме да постигнем известен напредък.

Сам кимна и продължи да наблюдава, докато оперативните работници свършиха със заснемането. Помисли си дали този материал не би могъл да се прибави към видеофилма на викария „Една година от живота“. Това несъмнено би внесло интригуващ елемент в иначе скучната лента.

Когато свършиха, Колин Фланъри скочи в ямата и постави няколко дъски покрай стените, за да може Сам да работи около останките, без да стъпва по пръстта. После, доволен от тази предпазна мярка, ѝ отстъпи място да се спусне долу.

Щом вече бе на дъното, патоложката се наведе, отвори чантата, извади диктофона и започна да оглежда останките. Съдейки по формата и размера на тазовите кости, почти бе сигурна, че скелетът от дясната страна е на жена, а другият до него — на мъж. Започна да диктува:

— Часът е девет и половина сутринта, двацет и осми декември хиляда деветстотин деветдесет и седма година. Задната градина на „Рамблинг Котидж“, „Ив Лейн“, Сауърби. Оглеждам костни останки на два скелета. По размера на тазовите кости правя заключение, че единият е мъжки, а другият на жена, въпреки че са необходими по-нататъшни изследвания, за да го потвърдят. По женския скелет се забелязват остатъци, наподобяващи жълта рокля със сини шарки, а също така има златни бижута на лявата китка и на врата.

Сам внимателно свали малкия златен медальон. Въпреки че бе стоял доста дълго в земята, не срещна затруднение при отварянето му. Надникна вътре и на дясната страна видя снимка на младо момиче. Бе хубавица, с дълги тъмни коси и големи очи и изглеждаше на около двацет години. На другата страна имаше портретче на по-възрастен мъж, около трийсет и пет — четирийсетгодишен, с малко груби, но красиви черти и Сам си помисли, че те ѝ напомнят за Ерик. От външната страна на медальона бяха гравирани инициали — ЕЕ. Тя погледна към жалките останки и се запита дали са на тези привлекателни хора от снимките. После продължи с огледа.

— Върху другия скелет се забелязват останки от панталони, висящи на долната част на единия крак, и изгнили старомодни ботуши.

Изведнъж по диктофона ѝ прозвуча гласът на Том.

— Имаш ли представа колко време са престояли тук?

Сам сви рамене и отново погледна скелетите.

— Нито месец, нито година, а много повече. Ще трябва да почакаш, докато направя още някои изследвания, за да мога да определя по-точно.

— Нищо повече ли не можеш да кажеш сега?

— Само това, че са мъртви.

Сред оперативните работници и детективите, които стояха около ямата, се разнесе сподавен смях. Сърдитият поглед, който шефът им хвърли, ги накара да замълчат.

Сам продължи:

— Единият скелет е на мъж, другият на жена. Почакай, какво е това?

Докато разговаряше с Том, вниманието ѝ бе привлечено от нещо, което проблесна на няколко сантиметра от нея. Обади се на Фланъри, за да попита дали може да премести предмета, после разрови с ръце пръстта около него. Накрая се показва метално острие. Тя го почисти и видя, че наподобява кухненски нож. Дървената дръжка отдавна бе изгнила, оставяйки петнайсетсантиметровото острие да разкаже ужасната си история.

Том отново се обади:

— Какво откри?

— Останки от нож.

— Оръжието, с което е извършено убийството?

Сам сви рамене.

— Кой знае? По-късно ще мога да определя.

— Е, става ли въпрос за убийство, или не?

Сам отвърна уклончиво, защото на този етап не можеше да поеме отговорност.

— Както казах и преди, те са тук от дълги години и като се имат предвид обстоятелствата около погребението им, бих казала, че е доста вероятно да се касае за престъпление. — Погледна нагоре към Колин Фланъри. — След колко време можете да ги откарате в моргата?

— Зависи. Бих искал да бъдат пренесени поотделно и по възможност да се запазят цели. За да се свърши работата както трябва, може би ще бъде нужно повече време. — Докато произнасяше „както

трябва“, той хвърли укорителен поглед към Том, който остана невъзмутим. — След това продължи: — За по-сигурно, мисля, че след около четири часа.

Сам знаеше, че би могло да се свърши по-бързо, но явно Колин искаше да си придаде важност. Погледна часовника си.

— Да кажем, в два следобед — става ли?

Том и Колин кимнаха в знак на съгласие.

— Добре. Може ли някой да подържи стълбата, докато се изкача?

Свали работния костюм, подаде го на Фланъри и тръгна. Адамс я последва.

— Колко добре познаваш Ерик Чембърс?

— Силно привързан към селския живот, християнин, почтен човек. Или поне така мислех. Къде е сега?

— В предварителния арест.

— Намерихте ли нещо друго освен списанията?

— Мисля, че зная защо е избрал това име в Мрежата. — Сам го погледна с интерес. — Спомняш ли си снимката, която видяхме във всекидневната?

— Онази, направена, когато е бил в армията ли?

— Да, точно тя.

— Помниш ли, той каза, че е бил в Бирма със специалните части в тила на врага?

Тя кимна.

— Е, да си призная, бях доста впечатлен, така че направих малко проучване каква всъщност е била ролята им.

— Е, и каква е била?

— Да кажем, че не бих желал да попадна под ударите на ножовете им.

— Всичко това е много интересно, Том, но каква връзка има?

— Имай търпение. Емблемата на отряда им е била голям черен паяк.

— Струва ми се, че имаш достатъчно доказателства срещу него.

— Почти. Мисля, че това, добавено към фактите, че по всяка вероятност е гей, познавал е двете момчета, има задълбочени познания в областта на компютрите и е извършил убийство със собствените си ръце преди...

— Преди много време.

— Мисля, че обича да кара колело. Освен това умее да се ориентира в гората не по-зле от Джак Фолкхър и — триумфално завърши: — благодарение на ученията е можел доста лесно да направи самоделно взривно устройство от амониевата селитра, която открихме в бараката.

Сам не бе толкова впечатлена, колкото ѝ се струваше, че би трябвало да бъде. Не знаеше защо е така. Доказателствата, макар и косвени, бяха неопровержими. Тя просто не можеше да повярва, че Ерик Чембърс е способен на убийство. Реши да подразни Том.

— Всички улики са косвени, нали?

— О, да, разбира се, дори двата скелета, които открихме в градината му, може би искаш да забравя за тях? Мисля, че това е солидно доказателство.

Самонадеяното му държане никак не ѝ хареса. Все пак го остави да продължи.

— Мисля, че това е нашият човек, Сам.

— Ще видим. Ще присъстваш ли на медицинската експертиза?

— За нищо на света няма да я пропусна.

Когато стигнаха до портата, тя се обърна към него.

— Какво ще кажеш за една новогодишна вечеря? Имам няколко рецепти, които искам да изпробвам върху теб.

Том поклати глава.

— Съжалявам, звучи чудесно, но вече съм поел ангажимент.

Сам бе разочарована.

— Нещо, което не можеш да отмениш?

— Не, ще отсъствам няколко дни. Ще бъда с приятели. Запланувано е отдавна, нищо не мога да променя сега.

Бе учудена, че не е споменал за това по-рано, но нямаше желание да се предаде толкова лесно.

— Не искаш ли компания? — попита го със съблазнителна усмивка. — Няма да съжаляваш.

— Извинявай, Сам, остава много малко време. Вече всичко е планирано, няма място за още един човек, нали разбираш.

Знаеше, че лъже, но реши засега да не продължава.

— Добре тогава. До скоро.

Том смутено кимна.

— Ще ти се обадя, ще опитаме да уредим нещо.

Тя му махна с благодарност, но докато вървеше към колата, нещо ѝ подсказа, че няма да се обади. Бе объркана и обидена от отношението му, след като бяха прекарвали Коледа заедно. Изглеждаха така близки и той бе положил усилия за това. Защо толкова скоро се отказваше?

Сам използва остатъка от сутринта, за да навакса загубеното време. Нямахше запланувани експертизи и успя да прегледа натрупаната камара с изостанала документация. Работата вървеше по-бавно от обикновено, защото Джийн отсъстваше и нямаше кой да отделя важните документи от по-маловажните. Тя и Фред все още бяха в отпуск и Сам се чувстваше самотна и изоставена. Погледна часовника си. Оставаха два часа до провеждането на експертизата на двата скелета, открити в градината на Ерик. Не бе очарована от перспективата да я извърши с някой непознат асистент. Двамата с Фред заедно бяха израснали професионално след постъпването ѝ в „Парк“ и сега ѝ бе неприятно да работи без него. Бе опитала да му се обади у дома, но никой не отговаряше. Вероятно бе заминал някъде на почивка с приятелка, преди да се върне отново към работата си, свързана с трупове и кръв. Повечето хора все още бяха в отпуск и се радваха на Коледа и настъпващата Нова година. Докато седеше самотна в кабинета си, преглеждайки поредния следствен доклад, тя осъзна, че се чувства засегната от тяхното щастие и веселие.

Телефонът внезапно иззвъня и я изтръгна от депресията и самосъжалението, в което бе започнала да изпада. Сграбчи слушалката.

— Ало, доктор Райън?

Веднага позна гласа на Том Адамс и тайно изпита надежда, че е променил намеренията си за Нова година.

— Сам, обажда се Том. Слушай, имам малък проблем.

— Само това ли?

Той не обърна внимание на сарказма ѝ и продължи:

— Ерик Чембърс отказва да разговаря с когото и да било...

— По съвет на адвоката?

— Не, отказа да проведем кратък предварителен разпит. Казва, че единственият човек, с когото ще разговаря, си ти.

— Аз?!

Въпреки че добре познаваше Ерик, все пак бе изненадана.

— Като се имат предвид обстоятелствата, ще бъда доволен да го разпиташ за убийството в мое присъствие, ако имаш желание, разбира се.

— Сигурен ли си, че е законно?

— Въпреки че отказва адвокат, повиках дежурния. Съгласен е, стига Ерик да желае това и да е запознат с правата си.

— Разбира ли ги?

— Има юридически познания. В армията се е правил на адвокат.

Сам трескаво размишляваше с какво се нагърбва. Това бе извън обичайните ѝ задължения. Почувства, че трябва да се обади на Тревър като бъдещ шеф на отделението, но реши да не го притеснява по Коледа. Нямаше с кого друго да се посъветва, затова сама взе решение.

— Добре, ще дойда.

— След колко време?

— След около половин час.

— Благодаря, чао засега.

Сам се завъртя на стола и се загледа през прозореца към скованите в лед околности на Кеймбридж. Беше се надявала Том да ѝ се обади, но не по такъв повод. Запита се дали не е дошло време да се посвети на един човек и да остави за известно време кариерата си на заден план. В края на краищата, бе постигнала всичко възможно на този етап. Навярно Тревър щеше да бъде завеждащ на отделението доста години, а когато стане време да се пенсионира, може би административният му пост щеше да ѝ се струва по-примамлив. Трябваше да изясни отношенията си с Том колкото е възможно по-скоро. Не можеше да отрече, че все още е обезпокоена и има известни подозрения за новогодишната вечер.

Половин час по-късно Сам се намираше в Централния полицейски участък на Кеймбридж. Млад, вероятно току-що назначен полицаи, я очакваше и я отведе до офиса на Адамс. Рязко почука на вратата.

— Влез!

Младият мъж отвори вратата, пусна Сам да влезе и бързо я затвори след нея. Щом прекрачи прага, Том се изправи.

— Назначавате все по-млади — отбеляза тя.

— И все по-некадърни. Благодаря, че дойде толкова бързо.

— Ти пожела да дойда рано, нали?

— Да, но не бих искал да изпотрошиш краката си от бързане.

— Е, къде е Ерик?

— В първа стая за разпити.

— Не би ли трябвало вече да сме там?

Бе решила да се държи резервирано, за да му покаже, че е ядосана заради новогодишната нощ.

— Мислех, че първо трябва да поговорим.

Тя поклати глава.

— Нямам толкова време. След час и половина трябва да извърша две експертизи и като се има предвид състоянието на скелетите, ако искаш да ги идентифицирам и да установя причините за смъртта, ще се наложи да побързам.

Том я прониза с поглед.

— Виж, не искам да кажа, че не е необходима експертиза, но Ерик би могъл да ни разкаже всичко, преди да започнеш.

Сам го изгледа намръщено.

— Първо, експертизата винаги е необходима. Той би могъл да излъже или да сгреша. Второ, дори ако сега ни каже истина, която искаме да знаем, може после да се откаже от показанията си, особено под натиска на някой умен адвокат.

Том бе раздразнен от отношението й.

— Осъзнавам всичко това, Сам. Просто искам да кажа, че бихме могли да се доберем до някои факти, преди да започнеш. Едва ли настоява да се види с теб само за да излъже за това, което се е случило. Би могъл да го направи пред мен, и то по-лесно.

— Колин Фланъри и екипът му откриха ли нещо друго в къщата?

— Компютърно оборудване на стойност около хиляда лири.

— От някой от грабежите?

— Не, колкото и странно да изглежда.

— Тогава откъде е?

— Все още проверяваме. Но при положение че имаме другите доказателства, мисля, че това е достатъчно.

По-нататъшният разговор ставаше безпредметен и Сам нетърпеливо се изправи.

— Да побързаме! Не искам да губим повече време.

Тя усещаше, че чувството на гняв, което изпитва към Том, е на лична основа, а не е свързано със ситуацията в момента. Може би страдеше от параноя, но започна да се чувства измамена, дори използвана. Въпреки че нямаше доказателство, инстинктивно усещаше, че има друга жена. Знаеше, че не е права, но негодуваше заради това.

Адамс се изправи и се запъти към вратата.

— Тогава ме последвай.

Сам мина по ярко осветените коридори на обновения участък, слезе по три редици стълби и стигна до стаята за разпити.

Ерик седеше до малка дървена маса. До него бе Джон Гордън, който бе посъветвал мистър и мисис Викърс да я потърсят. Тя го погледна.

— Този път си от другата страна на барикадата, а, Джон?

— Все още не знаем това.

„Готов си да защитаващ всеки, стига да спечелиш пари“, помисли си Сам.

Том се намеси:

— Информирали ли сте клиента си за правата му и обяснили ли сте му за какво става въпрос?

Гордън кимна.

— Информиран е за всичко.

Ерик Чембърс кимна в знак на съгласие.

— Мистър Чембърс, осъзнавате ли, че все още сте заподозрян?

Възрастният мъж кимна, но този път по-нетърпеливо отпреди.

— Да, да, напълно съм наясно с правата си, а сега можем ли да започваме, ако обичате?

Щом Адамс и Сам седнаха срещу него, той посегна и стисна ръката й.

— Съжалявам за всичко това, Сам. Съжалявам, че трябва да бъдеш въввлечена. Но точно сега ти си единственият човек, на когото мога да се доверя.

Тя се усмихна малко неловко. Не знаеше как да се държи в тази ситуация и не можеше да реши кой е най-подходящият отговор.

— Все още не съм сигурна дали наистина разбирам какво става, Ерик, но ще направя каквото мога за теб.

Том и Гордън бързо се спогледаха. Това бе един от най-странните разпити, на които някога бяха присъствали.

— Има ли нещо, което би искал... — продължи Сам.

Изведнъж Том я прекъсна:

— Един момент, Сам! — Наведе се и включи касетофона, който стоеше на масата. — Един и пет следобед, понеделник, двацет и девети декември. Разпит на мистър Ерик Чембърс. Присъстват: Джон Гордън, адвокат на мистър Чембърс, главен инспектор Адамс и доктор Саманта Райън, областен патолог. Доктор Райън ще проведе разпита със съгласието на всички присъстващи.

Изправи се и кимна на Сам, която продължи:

— Ерик, тук съм да разговаряме, защото ти си поискал това, така ли е?

Ерик Чембърс кимна, но решителният глас на Адамс го прекъсна.

— Говорете към микрофона, ако обичате.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Той кимна.

Адамс отново се намеси:

— Записът.

— Да, извинявам се, все забравям. — Отново насочи вниманието си към Сам. — Предполагам, че искате да разберете какви са скелетите, които намерихте.

— Сигурен ли си, че искаш да ни кажеш?

— След шейсет години това е почти облекчение. Един господ знае обаче какво ще си помислят добрите жители на Сауърби. Не бих се учудил, ако това е най-значимото събитие в селото, откакто областта е била вписана в „Думсдей бук“^[1].

Сам се усмихна със съчувствие.

— И така, какво се случи?

— Всъщност, вината е на майка ми. Тя беше сурова, властна натура. Добре се грижеше за мен, да бъда нахранен, чист и нищо да не ми липсва. Но нямаше много време да дава израз на обичта си. По същия начин се отнасяше и към баща ми. Гледаше изключително

сериозно на религията, а проблемът бе в това, че татко не бе набожен или поне не го показваше. По тази причина тя го презираше.

— Знаела ли е това, преди да се омъжи за него?

— О, да, но като всички жени е смятала, че би могла да го промени, да го накара да види светлината, да опознае Господ. Нали знаете, проповедниците говорят такива неща. Баща ми не беше лош човек. Осигуряваше прехраната ни, но просто не бе добър християнин, а майка ми не можеше да понася това. По отношение на секса също имаха различия. Той му се наслаждаваше, а тя, естествено, не. Зад гърба ѝ татко я наричаше „айсберг“. Бог знае как съм бил заченат. Няма да се учудя, ако е било по-скоро късмет, отколкото пръст божи. Мен също не ме обичаше много. Не защото не бях добър християнин, напротив, тя се бе постарала да ме направи такъв, а защото бях негов син. Мисля, че е виждала у мен неговата греховност.

Ерик потъна в мълчание, като че ли в съзнанието му изплуваха спомени от миналото.

Сам се отдръпна от него.

— Е, и какво се случи?

— Неизбежното според мен — той срещна друга жена. Нищо чудно, че се случи. Беше местно момиче на име Кейт Едуардс. Бе много хубавичка, доколкото си спомням, на около дваайсет години. Естествено, доста по-млада от баща ми и винаги жизнерадостна. Работеше като домашна прислужница в местното имение заедно с майка си.

— Майка ти знаеше ли за нея?

— Първоначално не, но мисля, че подозираше. Той започна да излиза все по-често, да се връща късно, а понякога не се прибираще по цяла нощ. Редовно се стигаше до ужасни разправии. Накрая ѝ каза, че ще я напусне, ще избяга с Кейт и ще създаде нов дом на другия край на селото.

— Какво каза майка ти за това?

Ерик сви рамене.

— Беше бясна.

— Това вероятно я е наранило.

— Да. Не стига, че бе извършил прелюбодеяние, а искаше и да живее с любовницата си в същото село. Сигурен съм, че не би могла да понесе този срам.

Адамс проговори за пръв път от началото на разпита:

— Кой бе отговорен за убийството им?

Ерик го погледна.

— Майка ми. Не забравяйте, че бях само на петнайсет и живеях безгрижно.

— Как се случи?

— Не мисля, че щеше да се случи, ако баща ми просто ни бе напуснал, но всичкият гняв и желанието за отмъщение, които се бяха трупали през годините, се изляха и тя го нападна със злостния си език. След това той промени решението си да се изнесе. Каза, че ще ни изхвърли и Кейт ще дойде да живее при него. Не съм сигурен какво точно стана после, мисля, че майка ми превъртя. Единственото, което чух, бе сподавен вик, последван от гъгнив звук и после как баща ми се строполи на пода.

Очите му се напълниха със сълзи и Сам отново го хвана за ръцете.

— Къде беше ти, докато ставаше всичко това?

— В моята стая, подслушвах на прага.

— Отиде ли да видиш какво се е случило?

— Майка ми ме повика и ме принуди да погледна. Беше го намушкала с нож, който бе минал през гърлото му. Навсякъде по пода имаше кръв, която още бликаше от раната, и мисля, че все още бе жив. Разбира се, не за дълго. Никога не бях виждал толкова много кръв, струваше ми се, че залива всичко, течеше по пода като голяма река.

— Какво каза майка ти?

— Майка ми? Тя изобщо не изпитваше разкаяние. Сграбчи ме за врата и ми заяви, че такава е съдбата на злите безбожници и ако кажа и дума за това, което се е случило, същото ще сполети и мен. Подобна заплаха оказва голямо въздействие върху момче на петнайсет години.

— Мисля, че оказва въздействие, независимо на колко години е човек — каза Адамс. — Какво се случи с Кейт?

— Майка ми ме изпрати да ѝ занеса бележка.

— Какво бе написано на нея?

— Пишеше да дойде в къщата веднага и да не казва на никого къде отива. Бе подписана от баща ми.

— Тя не разпозна ли почерка?

— Странно е наистина, но не можеше да чете много добре. Когато най-сетне я открих, трябваше аз да ѝ прочета бележката. Дойде с мен.

— И майка ти я чакаше?

Ерик кимна.

— Да. Трябваше да я поканя в трапезарията, защото, нали разбирате, баща ми бе убит в кухнята. Когато влезе, майка ми я нарече уличница и веднага я прободe с ножа. После като че ли загуби разсъдъка си и продължи да забива острието в тялото ѝ един господ знае колко пъти още. Горкото момиче, молеше за милост, призоваваше ме да ѝ помогна, но аз стоях вцепенен, не можех да се помръдна и да направя каквото и да било. Беше ужасяващо. Стори ми се, че мина цяла вечност, докато умре.

— А след като умря?

— Майка ми ме накара да ѝ помогна да изкопае гроб в градината. Това ни отне цяла нощ. Успяхме да спуснем телата на загоряване. Колкото и странно да звучи, когато всичко свърши, тя настоя да кажем молитви на гроба им, та Господ да им простял. Прекарахме целия ден в чистене на къщата. Всъщност майка ми вечно търкаше, до края на живота си. Подобно на лейди Макбет, постоянно се опитваше да отстрани петната. Кълна се, все още бяха тук, дори години след като ги бе убила.

— Защо не каза на никого?

— Не можех, докато беше жива, а след като почина, не исках да опетнявам паметта ѝ.

Сам кимна с разбиране.

— Пазел си семейната чест.

— Точно така. Старомодни ценности, предполагам. В наши дни не означават много. Освен това аз също бях замесен и не бях сигурен дали няма да си навлека неприятности. Майка ми казваше, че ако кажа на някого, ще ме обесят, а ако те не го сторят, тя ще го направи. Казваше: „Знаеш, че там има място за трима“. Плашеше ме до смърт. Все още сънувам кошмари.

— Не изглежда да е била много приятна жена.

— Майка ми? Не, не беше. Дяволско изчадие, въпреки цялата си набожност. Когато умря, спомням си, че се смях до сълзи.

— Как обяснихте изчезването на баща ви? — отново го прекъсна Адамс.

— Бе много лесно. Всички помислиха, че двамата с Кейт са избягали. Майка ми изгори всичките му дрехи. Хората от селото бяха много любезни и проявяваха разбиране, с изключение на майката на Кейт. Тя никога не повярва, че дъщеря ѝ е избягала. Знаеше, че има нещо нередно. Виждах я как ме наблюдава години след тяхната смърт. Караше ме да се чувствам неловко. Бях много по-разстроен, когато умря, без да научи истината за дъщеря си, отколкото когато почина майка ми. Мисля, че сега ще бъдат погребани както трябва, в гробището.

— А Саймън и Доминик? — продължи Сам. — Имаш ли нещо общо с изчезването им?

Ерик внезапно се облегна на стола и погледна адвоката си.

— Разбира се, че не. Каква връзка има това?

Адамс се намеси:

— Предполагаме, че са убити от човек с кодово име Паяка. Разбрах, че това е вашето име в Мрежата.

Ерик поклати глава.

— Грешите. Моето е Бръмбар.

— Проследихме потребител на име Паяка и стигнахме до вашата система. Разбрах, че емблемата на батальона ви по време на войната е била паяк.

Ерик внезапно изпъна гръб, изпълнен с възмущение.

— Това може да е емблемата на батальона, но със сигурност не е името ми в Мрежата. Паролата ми е Бръмбар. Можете да проверите.

— Ще го направим.

— Хомосексуалист ли сте, мистър Чембърс?

Изведнъж на лицето му се изписа уплаха. Отпусна се на стола и хвърли тревожен поглед към Сам.

— Да.

Тя внезапно изпита желание да го защити.

— Няма причина да се срамуваш заради сексуалността си, Ерик.

Той ѝ се усмихна малко смутено.

— Сега може би, но едно време... е, това е друга история. Тези неща трудно се скриват, Сам.

Адамс отново се намеси:

— Къде се срещате с партньорите си?

— В „Буутс енд Седълс“.

— Къде?

— Това е клуб за застаряващи гейове в покрайнините на града.

— Не мисля, че го знам.

— Вероятно не.

— Имали ли сте сексуални връзки с учениците си?

Ерик го погледна слисано.

— Не, никога. Естествено, би било неетично.

— Колко добре познавахте Саймън Викърс и Доминик Пар?

— И двамата бяха мои ученици. Саймън бе по-умен, но Доминик учеше усилено. Виждах ги веднъж седмично в църквата, това е всичко.

— Вие ли ги убихте?

Ерик погледна към Джон Гордън, който го посъветва:

— Не си длъжен да отговаряш, ако не желаеш.

Арестуваният отново насочи вниманието си към Том и го погледна право в очите.

— Не.

Адамс се взря изпитателно в лицето му, опитвайки се да прецени дали казва истината. Ерик отвлече вниманието му.

— Какво направихте с кучетата ми?

За миг въпросът свари Том неподготвен.

— Мисля, че са в приют за кучета.

— В кой по-точно?

Адамс не бе сигурен; всъщност, не се бе занимавал с това.

— Ще открия и ще ви уведомя.

— Моля ви, направете го, никога досега не са били далеч от къщи.

Главният инспектор се върна отново на темата.

— Убивали ли сте някога?

— Да, когато бях в армията. Човек е принуден, или ти, или те.

— Убивали ли сте с ръцете си?

— Когато се налагаше.

— Как го правехте?

— С нож, естествено.

— А удушаване?

— Няколко пъти, когато бях принуден. Оказа се по-трудно, отколкото изглежда.

— Както когато убихте Саймън и Доминик?

Гордън отново се намеси:

— Не си длъжен да отговаряш.

Чембърс кимна с разбиране.

— Не съм ги убил, вече ви казах.

— А какво ще кажете за самоделни бомби? Можете ли да ги правите?

— Да, това бе част от подготовката.

— Вие ли взривихте колата на Саймън Викърс, след като го убихте?

Гордън отново го предупреди.

Ерик извърна глава към адвоката си.

— Благодаря, Джон, вече ме уведоми за правата ми и съм ти благодарен, но винаги съм мислил, че полицейските участъци са местата, където се казва истината. Където се разкриват виновните, а невинните се освобождават.

Гордън леко кимна към клиента си.

— Кой ти каза това, Ерик?

Той отново се обърна към Том Адамс.

— Не съм правил бомби и не съм убил двете момчета. Можете да продължавате да ми задавате въпроси, но отговорът ще бъде един и същ.

В това време Гордън погледна към Адамс.

— Надявам се, че беше достатъчно ясно, главен инспектор Адамс!

Адамс продължи:

— Намерихме голямо количество компютърно оборудване в гаража ви. Можете ли да обясните откъде е?

Ерик Чембърс погледна с пренебрежение, разгневен от обвиненията и изпълнен с увереност.

— Първо, не беше скрито, с изключение може би от крадци. Второ, купувам го от голям магазин за стоки на едро в Ипсуич и получавам изгодна отстъпка от компанията, защото вземам големи количества.

— По намалени цени ли го пласирате на момчетата?

— Зависи какво разбирате под „намалени цени“. Продавам го на цената, на която го купувам. Не получавам никаква печалба, ако това намекувате.

— Как се казва магазинът?

— „Всичко за компютрите“. Намира се в голяма сграда и там се продава по-евтино, когато се купува на едро.

— А къде са квитанциите?

— Ще ги намерите в голяма зелена кутия в бюрото ми, ако вече не сте ги открили.

Адамс се облегна на стола и се опита да смени тактиката.

— Господин Чембърс, погледнете на нещата от наша гледна точка. Вече открихме два скелета във вашата градина. Разказахте ни, че майка ви е извършила убийствата, но все пак това трябва да се потвърди. Аз издирвам убиеца на трима души, а поне двама от тях сте познавали добре. Едно от момчетата, Доминик Пар, вероятно е било изнасилено преди убийството. Потребител на Интернет с името Паяк е контактувал и с двете момчета. Въпреки че отричате, това е вашето име в Мрежата. Този така наречен Паяк им е предлагал евтино компютърно оборудване, а ние открихме във вашата къща голямо количество такова оборудване. Саймън Викърс и Джак Фолкхънър, и двамата в добра физическа форма, са били удушени, след което телата им са били запалени, за да се прикрият доказателствата. Колата на Саймън Викърс е била взривена със самоделна бомба. Като се има предвид всичко това, мисля, че трябва да признаете, че с право сте заподозрян. И така, отново ви питам: вие ли убихте Саймън Викърс, Доминик Пар и Джак Фолкхънър?

Ерик застина.

— Не, не съм.

Гордън неочаквано постави ръка на рамото му и прониза инспектора с очи.

— Мистър Чембърс отговори честно на всичките ви въпроси и не виждам какво ще постигнете с репресивния начин, по който водите разпита.

Адамс го погледна гневно.

— Мисля, че аз най-добре мога да преценя.

— Не, не сте прав. Мистър Чембърс, който е възрастен и уважаван член на общността, в която живее, бе разпитван достатъчно

дълго. Струва ми се, главен инспектор Адамс, че всичките ви така наречени доказателства са само косвени.

— Като например скелетите в градината?

— Това е съвсем друго нещо и мистър Чембърс честно обясни за какво става въпрос. Както казах, що се отнася до другите убийства, доказателствата ви са само косвени и нямат никаква реална стойност.

Адамс се замисли за миг. След това се обърна към касетофона и каза:

— Разпитът завърши в един и двајсет и шест следобед. — Изключи го и се обърна към Ерик Чембърс. — Мисля, че приключихме за днес, мистър Чембърс.

— Означава ли това, че мога да си вървя?

— Не, съжалявам, налага се да останете при нас още известно време. Може би ще искаме отново да поговорим с вас за убийствата.

Ерик неспокойно погледна към Джон Гордън.

— Не се притеснявай, няма да те разпитват в мое отсъствие.

Адамс натисна един бутон отстрани на масата и в стаята влезе висок, строен полицај. Той му кимна и униформеният хвана Ерик за ръката и го поведе към вратата. Пътном арестантът се обърна към Сам.

— Много съжалявам, че те въвлякох във всичко това, но наистина не знаех кого другиго да повикам.

— Няма нищо, Ерик, не се притеснявай. Мисля, че мистър Гордън добре ще защитава интересите ти.

Той кимна.

— Знаеш, че съм невинен, нали?

Сам поклати глава окуражително и когато Ерик бе поведен към килиите, внезапно ѝ хрумна един въпрос. Не знаеше защо не се бе сетила по-рано.

— Ерик, чувал ли си за място, наречено Вирът?

Чембърс я погледна замислено за миг, после завъртя отрицателно глава.

— Не, съжалявам, Сам. Не съм чувал. Важно ли е?

Тя сви рамене.

— Не знам, Ерик. Наистина не знам.

Сам се върна в „Парк“ по-късно, отколкото бе очаквала. Екипът вече се бе събрал и Колин Фланъри потупа циферблата на часовника си с раздразнение.

— Извинявам се на всички, наложи се да закъснея.

Бързо се преоблече и се отправи към дисекционната зала.

Двата скелета вече бяха разопаковани и лежаха на две отделни маси. Застана до женския и погледна жалките останки на някога жизнерадостната млада жена. След няколко секунди хвърли поглед към Колин Фланъри.

— Всички кости ли са тук?

Той отвърна:

— Толкова, колкото можахме да открием, но мисля, че са повечето. Бяха заровени много дълбоко.

— Добре, хайде да започваме.

Приблужи микрофона по-близо до устата си и започна коментара.

Експертизите отнеха целия следобед и част от вечерта. Когато най-сетне свърши, Сам бе напълно изтощена. Отиде до кабинета си и се строполи на стола. Том я последва и седна срещу нея.

Тя вдигна поглед.

— Всичко, което каза Ерик, е истина, доколкото мога да твърдя това. Единият скелет е на жена на около двацет години. Ако се съди по нараняванията по гръдния кош, била е намушкана многократно, вероятно с ножа, който открихме в гроба.

— Вероятно?

— Прорезите по костите съответстват на острието, така че е повече от очевидно. Не бих могла да определя точно колко време са прекарвали в земята. Някъде между четирийсет и шейсет години. Другият скелет е на мъж на около трийсет и пет — четирийсет години, който също е бил прободен смъртоносно. Не можах да открия доказателство, което да потвърди това, така че трябва да се доверим само на думите на Ерик.

— А какво е било оръжието?

— Вероятно същият нож.

— Нещо, което да е в противоречие с това заключение?

Сам поклати глава.

— Не, наистина няма. Белезите от пробуждането са малко ниско разположени, но тогава хората не са били толкова високи. Като изключим това, нищо друго съществено.

Том остана замислен за миг.

— Мислиш ли, че той е убил момчетата?

Сам се поколеба.

— Всичките доказателства сочат това, но интуицията ми казва „не“.

— Интуиция, а? Спомням си, когато всички полицейски сили работеха по интуиция.

— Защо престанаха?

— Защото арестуваха не тези хора, които трябваше — усмихна се той.

— Намери ли квитанциите за компютърното оборудване?

Том кимна.

— И магазина. Поне за него каза истината. Кой друг мислиш, че би могъл да го направи?

— Това е твоя работа, не моя. — Сам сви рамене. — Просто те съветвам да не се заблуждаваш само защото вече си набелязал Ерик.

— Ще продължа разследването колкото може по-дълго. Но няма да сваля обвинението от Ерик.

— Въпреки това смяташ, че е невинен?

— Не казвам това. Мисля, че вероятно е невинен. Но не изключвам и други версии. — Той й се усмихна. — Не искам за втори път да се изложа при едно и също разследване.

— Какво ще кажеш за името му в Мрежата? Откри ли нещо?

— За това също казва истината. Поне официално е Бръмбар. Но не е изключено да има и още едно прозвище.

— Мислиш ли, че някой друг би могъл да има достъп до неговите файлове? Искам да кажа, да използва компютъра на Ерик и свое име? Той не е особено предпазлив, нали? Държи ключа си под изтривалката. Всеки би могъл да влезе, да ползва неговата система и отново да излезе.

— След като разговарях с твоя приятел, мисля, че става дума за доста по-хитра тактика.

Телефонът на стената изведнъж иззвъня. Сам бързо вдигна слушалката. Веднага разпозна гласа на Ръсел Кларк.

— Би ли почакал така за момент? — Тя погледна към Том Адамс.

— Ако това е всичко, разговорът ще бъде от личен характер.

Том кимна с разбиране.

— Ще се видим утре.

Той излезе и Сам продължи разговора:

— Ръсел, какво мога да направя за теб?

Хакерът развълнувано отвърна:

— Получих още едно съобщение, доктор Райън.

— Какво?

— От Паяка. Получих още едно съобщение.

[1] Историческа книга, в която са били вписани всички владения на Англия, съставена по заповед на Уилям Завоевателя през 1086 г. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сам реши засега да не казва на Том за телефонния разговор с Ръсел Кларк. Може би не бе нещо важно и не си струваше да го обременява допълнително, докато трае разследването. Истината бе, че дори след като полицията бе поела случая, тя все още се чувстваше свързана с него и не бе доволна от начина, по който се отнасяха с нея.

Паркира близо до „Фицуилям“ и продължи пеша. Боеше се, че вероятно Чоки Уайт или някой от екипа му все още се навърта из колежа и ще я види да се прокрадва към компютърния блок. Заобиколи и влезе през задния вход, за да избегне портиерската будка и погледите на някои любопитни служители, които биха се почувствали длъжни да се обадят на полицията, по-специално Енрайт.

Ръсел Кларк седеше пред компютъра, както обикновено погълнат от работата си, но този път я чу и се обърна да я поздрави.

— Доктор Райън, чудех се колко време ще мине, докато се появите. За миг си помислих, че отново е някой от вашите приятели от полицията.

Сам му се усмихна приятелски и седна до него.

— Не са ми приятели. Значи вече са идвали?

Той кимна.

— За жалост да.

— Съжалявам. Казаха, че ще ми дадат възможност първо аз да разговарям с теб.

— Но не го направиха.

— Типично в техни стил. Надявам се, че не са те притеснили много.

Той сви рамене.

— Повечето се отнасяха добре, но онзи детектив Уайт е голям...

— Гадняр?

Ръсел кимна.

— Точно така.

Сам се усмихна.

— Какво му каза?

— Почти всичко. Съжалявам, беше много настоятелен.

— Но не ти стори нищо лошо, нали?

— Не, но описа много образно на какво ще бъда подложен. Беше достатъчно.

— Да, способен е на това. Каза „почти“, значи си успял да скриеш част от информацията?

Той повдигна вежди.

— Ще ви покажа, така ще бъде по-лесно. — Обърна се към компютъра и въведе няколко команди. — Вижте това.

Отдръпна се встрани, докато Сам гледаше в екрана.

Получих съобщението. Идеално. Ще се срещнем на обичайното място до вира в 11 часа вечерта.

Паяка

Когато престана да чете, вдигна поглед към Ръсел.

— Кога го получи?

— Няколко минути преди да ви се обадя.

— До теб ли е изпратено?

Ръсел поклати глава.

— Не, просто попаднах на него.

— Как?

— Всъщност и аз не знам. Проверях за съобщения от и до Паяка, но не и в момента, в който това внезапно изникна на екрана. Наистина бе странно.

— Успя ли да проследиш от къде идва?

Компютърният специалист поклати глава.

— Опитах се, но онзи, който го изпрати, се оказа доста съобразителен и успя да ме прати на погрешна следа.

— Значи не е Ерик?

— Не съм сигурен. Както казах, не успях да разбера от къде идва. Между другото, той все още ли е задържан? — Сам кимна и Ръсел продължи: — Който и да е, със сигурност не е вчерашен. Ще бъде трудно.

— А получателят на съобщението? Има ли някакви координати?

— Никакви, дори потребителско име. И все пак това ни дава голям шанс.

— Какво имаш предвид?

— Ако отговори и потвърди уговорката, бих могъл да го проследя.

— Как?

— Има вероятност получателят да не е толкова умен, колкото подателя, и бихме могли да засечем уебсайта.

— Възможно ли е полицейските експерти също да проследят съобщението?

— Не ми се вярва, не са толкова добри. Ако бяха, нямаше да работят в полицията, нали?

Сам се усмихна на безкрайната му самонадеяност.

— Каза ли нещо на полицията за това?

— Както споменах, инспектор Уайт не може да изкопчи всичко от мен.

— Можеш ли да го запазиш в тайна още известно време?

— В случай че получателят се обади?

Сам кимна.

— Добре.

— Благодаря.

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Имаш всичките ми телефонни номера, нали? Ако се добереш до нещо, обади ми се веднага, независимо колко е часът, става ли?

— Разбирам. Нали не възнамерявате да тръгнете сама по следите на този тип?

Сам енергично поклати глава.

— Нямам шанс, твърде опасен е, но искам аз да съм тази, която ще каже на Адамс кой е истинският убиец.

— Ще имам ли възможност да присъствам, когато това стане?

Тя широко му се усмихна.

— Ще видя какво може да се направи. Между другото, навъртал ли се е Енрайт тук напоследък?

— Не, от няколко дни не е. Може би е болен или е в отпуск.

— Добре, благодаря.

Сам се обърна и излезе от стаята.

На следващата сутрин Сам стана рано, твърдо решена да предприеме незабавни действия.

Джийн и Фред отново бяха на работа и се надяваше всичко да тръгне нормално. Отсъствието им я бе накарало да осъзнае колко много ѝ липсват. Чувстваха се близки помежду си, което бе важно при всяка професия, но особено при нейната. Осигуряваха ѝ спокойна работна атмосфера и тя оценяваше това. Благодарение на тях можеше да посвети цялото си внимание на съдебната патология. Рядко се налагаше да изпълнява досадни административни задължения.

Когато влезе в офиса, Джийн стана и посочи с пръст към кабинета ѝ.

— Главен инспектор Адамс е вътре. Чака от около четвърт час.

Сам кимна. Помисли си, че само нещо много важно би могло да го измъкне от бърлогата му в този ранен час.

Том Адамс стоеше до прозореца и гледаше навън. Когато усети присъствието ѝ, той се обърна.

— Здравей, Сам. Разбрах, че отново водиш свое собствено разследване.

Тя застана до бюрото си.

— Какво те кара да мислиш така?

— Всъщност моите шпиони във „Фицуилям“.

Сам трепна едва забележимо. Изглежда, не бе постъпила толкова съобразително, колкото мислеше.

— И така, защо посети Ръсел Кларк?

— За да му се извиня.

Не бе особено убедителна. Том я погледна малко озадачено.

— За какво?

— За поведението на Чоки Уайт.

— Нямам представа за какво говориш.

Тя остави куфарчето си до бюрото и седна.

— Нима?

В гласа ѝ се долови саркастична нотка, а той не обичаше това.

— Сега пък какво е направил?

— Нищо, освен че е упражнил неоправдан натиск върху свидетел, който досега бе изключително отзивчив. Отишъл е да се

срещне с Ръсел, преди да имам възможност да му обясня за какво става въпрос, както ти ми обеща.

— Съжалявам. Станало е недоразумение.

— Както в случая, когато каза на Тревър за откритието ми при експертизата?

— Ще поговоря с него.

— Мисля, че някой би трябвало да го направи, преди да притесни друг добронамерен свидетел.

— Ще се погрижа за това.

Сам се облегна на стола.

— Между другото, не зная дали това е от особено значение, но явно Енрайт не е бил в колежа през последните няколко дни.

Том сви рамене.

— Не съм изненадан.

— Защо?

— Защото е офейкал.

— Какво?

— Ти беше тази, която ни насочи към него. След като спомена името му, направих малко по-сериозно проучване. Отделът за борба с порока вече се бе заинтересувал от него във връзка с доставянето на порнографски материали. Вчера рано сутринта внезапно отишли в къщата му и я претърсили.

— А Енрайт?

— Нямало го.

— Много неща ли са открили?

— Доста, предимно порнографски материали.

— Откъде си ги е набавял?

— Още не са съвсем сигурни, но повечето е свалял от Интернет и после ги е отпечатвал. Къщата му приличала на телевизионно студио.

— Някаква връзка със Саймън и Доминик?

Адамс поклати глава.

— Освен факта, че неговата кола е била открадната от Саймън, нищо друго.

— Все пак е съвпадение, не мислиш ли?

— Засега смятам, че е просто съвпадение.

— Някаква допълнителна информация за Муър?

Той поклати глава.

— Нищо, дори квитанция за глоба при неправилно паркиране. Напълно чист е според нашите регистри.

— И те са безпогрешни?

— Не, но можем да се позоваваме единствено на тях.

Сам се облегна на стола и се замисли, опитвайки се да проумее цялата информация, която Адамс току-що ѝ бе съобщил. Той прекъсна мислите ѝ.

— Твоят приятел Ерик Чембърс е бил освободен под гаранция.

— Значи не е бил обвинен?

— Не, беше напълно откровен за скелетите в градината и не представлява заплаха за обществото. Това са думи на адвоката му, не мои.

— Може би е истина, няма значение. Все пак съм изненадана, че е пуснат под гаранция.

— В интерес на истината, и ние. Две от моите момчета ще го следят, така че засега ще бъде под надзор, докато се опитаме да съберем още доказателства.

— Късмет.

— Благодаря. Мисля, че ще ни бъде необходим.

— Кога е освободен?

— Вчера следобед.

— Къде отиде, когато излезе?

— Гордън го заведе направо в дома му. Сега е там, доколкото зная.

— Разполага ли с компютърно оборудване?

— Да, със своето собствено; нямахме основание да го конфискуваме. Иззахме само онова, което смятахме, че може би е откраднато. Между другото, не е...

— Какво?

— Не е откраднато. Всичко, което каза, излезе вярно. За всичко има разписки.

Знаеше, че Ерик е педант по природа и това не я изненада.

— Все още ли има достъп до Мрежата?

Адамс кимна.

— Предполагам.

— Наблюдавате ли го? Като се има предвид, че предполагахме как се свързва с жертвите си.

— Не сме ходили, откакто се е върнал у дома.

— Използвал ли е компютъра си вчера?

— Нямам представа — сви рамене Адамс, — но мога да разбера, защо?

— Само предчувствие.

— Женска интуиция?

— Всъщност, на патолог.

Сам продължи разговора, защото не желаше да рискува да започнат препирня на тема „мястото на жените“.

— Каза, че има и нещо друго.

— Трябва да се видя с Рики. Можеш ли да го доведеш в участъка днес?

— Съжалявам, трябваше да те уведомя. Прибраха се късно снощи и все още не съм имала възможност да разговарям с него. Ще го доведе около три часа, става ли?

Адамс смутено кимна.

— Чудесно. Съжалявам, че се налага да действам с твърда ръка, но нали разбираш?

Сам направи гримаса.

— Ще бъдем там в три.

Бе започнала деня с добри намерения, но успя да свърши едва незначителна част от струпалата се работа. Бе опитала да се съсредоточи, когато Адамс си бе тръгнал, но напразно. Бе твърде разтревожена за племенника си и участието му в последните събития. Накрая реши да зареже всичко и да не работи до края на деня. Не можеше да си позволи да пилее време, но бе прекалено нервна, за да отдели нужното внимание на докладите, и сметна, че те могат да почакаат по-подходящ момент.

На път за дома реши да се обади на Чембърс и да види как се справя. Не бе сигурна дали това посещение е компромис със съвестта ѝ, като се имаше предвид участието ѝ в разследването, но щом към Ерик не бе отправено обвинение и самата тя бе убедена в невинността му, накрая реши, че няма да навреди.

Улицата пред дома му бе по-оживена от обикновено. Къщата се намираше в края на селото, далеч от магазините и местата за развлечение и обикновено покрай нея минаваха малко хора. Но сега, след направените разкрития, наблизко имаше няколко души, които разхождаха кучетата си, други просто се шляеха, а група деца на велосипеди се опитваха да надзърнат в градината през живия плет. В малките селца рядко се случваха събития като това и несъмнено за него щеше да се говори месеци, а може би и години наред.

След като заключи колата и изгледа неколцина от зяпачите, Сам се отправи по алеята и почука на вратата. Не след дълго се чу тревожен глас.

— Кой е?

— Ерик, аз съм, Сам Райън.

Той отвори вратата.

— Уместно ли е да си тук, Сам? Адамс е изпратил двама души отсреща да следят всяко мое движение.

Тя кимна.

— Да, знай, но поне не си в затвора. Мога ли да вляза?

Ерик й стори път.

— Да, да, разбира се, заповядай. — Припряно погледна към пътеката, а после отново към Сам. — Почти през целия ден тук имаше журналисти. Мисля, че са си отишли.

— Пак ще дойдат.

Възрастният мъж я поведе към всекидневната. Тя отиде до големия прозорец на верандата и погледна към задната част на къщата. Ямата и по-голяма част от градината все още бяха оградени с предпазна лента. Ерик застана до нея.

— Голяма бъркотия направиха, нали? Ще ми трябват години, за да мога отново да сложа всичко в ред.

Сам го погледна.

— Не, два сезона са достатъчни. Ще дойда да ти помагам, ако искаш.

Той й се усмихна.

— Много любезно, Сам, но реших да замина. Да се установя някъде другаде.

Тя бе изненадана. Ерик бе прекарал в селото по-голямата част от живота си и наистина не познаваше друго място и други хора.

— Къде? Защо?

— В Северен Девън. Имам там братовчед. Защо ли? Животът ми тук никога няма да бъде същият. Хлапетата вече ме наричат с разни имена. Не мога да си представя да изляза в селото и да ме зяпат и да шушукат зад гърба ми. Мога да отида другаде, където не ме познават, и да започна на чисто.

— Едва ли ще продължи дълго. Всяко чудо за три дни.

— Така казват в големия град. Тук това е разтърсващо събитие, подобно не се е случвало. Няма да го забравят. Вече са прочели присъдата ми.

Въпреки че искаше да го разубеди, Сам знаеше, че е прав. Човек като Ерик не би понесъл да загуби доброто си име в обществото.

— Кога смяташ да заминеш?

— Когато цялата тази бъркотия отшуми. Мисля, че дотогава полицията ще продължава да ме държи под око.

Тя кимна.

— Да, мисля, че си прав. Има ли нещо, което мога да направя за теб? Нещо, от което имаш нужда?

Ерик поклати глава.

— Не, засега съм добре.

— Ако изникне нещо, ще ми се обадиш, нали?

— Разбира се.

Сам знаеше, че няма да го направи, но поне се почувства по-добре, след като му предложи помощта си. Настъпи неловко мълчание, което бе нарушено от силно почукване на външната врата. Ерик предпазливо се приближи.

— Кой е?

— Питър Андрюс.

Домакинът погледна към Сам и повдигна вежди.

— Навярно идва да пречисти душата ми и да ме изповяда.

Той отвори вратата и преподобният Андрюс влезе.

— Дано този път не сте довели оператора, отче.

— Не, не съм го довел, Ерик. Просто си помислих, че може би точно сега имаш нужда от приятел.

Той погледна Сам.

— Виждам, че не съм единственият, който мисли така. Здравей, Сам.

— Питър, тъкмо си тръгвах.

— Надявам се, че не е заради мен. Нали не съм прекъснал нещо важно?

— Не, наистина се канех да си тръгвам — успокой го тя. — Не искам да злоупотребявам с гостоприемството. — Обърна се към Ерик. — Помни какво ти казах.

— Да, благодаря ти.

Сам се обърна към викария.

— Надявам се, че скоро ще се видим.

— Ако бъдеш тук в неделя, ще се видим.

Щом излезе на тротоара, забеляза хората на Адамс, които седяха в една кола пред къщата. Когато погледна към тях, единият взе радиостанцията и се обади. Нямаше съмнение за кого докладва.

Сам пристигна у дома малко преди обяд. Колата на Уин я нямаше и къщата явно бе празна. Закачи палтото си в кухнята и се отправи към всекидневната. Тогава в тишината се чу слаб звук от почукване на пръсти по клавиатура. Звукът идваше от нейния кабинет. В първия миг се изкуши да извика, но се отказа и вместо това бавно и предпазливо се отправи към полупритворената врата. Сграбчи силно дръжката и със замах я отвори. Рики рязко се обърна и я погледна. На лицето му не се изписа радост, че я вижда, а по-скоро изненада, дори уплаха.

— Лельо, какво правиш тук?

Тя го погледна учудено.

— Бих могла да ти задам същия въпрос.

— Просто влязох в Мрежата, за да проверя дали има някакви съобщения, това е.

Изражението на Сам остана спокойно.

— Е, има ли?

— Не, нищо. Всъщност, вече ми доскучава.

Отново насочи вниманието си към компютъра. Натисна едновременно send и off^[1]. Опита се да се държи естествено, но тя усети, че го обзема паника. Реши да използва ситуацията и да го притисне.

— Къде е новото ти оборудване, изглежда, е изчезнало.

Рики сви рамене.

— Не работеше както трябва и го върнах.
— Къде го върна?
— Във „Фреймърс“ в града.
— Мисля, че го беше взел евтино.
— Да, имаше разпродажба.
Сам замълча за миг, търсейки очите му. Знаеше, че лъже.
— Доколко си замесен във всичко това, Рики?
Той наведе глава и не се осмели да я погледне в очите.
— Мисля, че е време да ми кажеш истината. И така, откъде взе оборудването, от Паяка ли?
Момчето енергично поклати глава.
— Не, не е от него, никога не съм го виждал.
— Тогава от кого?
— Саймън и Доминик ми го доставиха. Те снабдяваха всички.
— И откъде го вземаха?
— Нямам представа, знаех само, че е евтино.
Сам започна да губи търпение.
— За бога, Рики, те са мъртви, убити. И така, откъде, по дяволите, го вземаха?
— От Паяка. Мисля, че така наричаха пласъора.
В очите му напиряха сълзи.
— А кой е Паяка?
— Това не зная.
— Рики!
— Не зная, наистина не зная.
— Ерик Чембърс ли е?
— Нямам представа. Ние само давахме поръчките си на Доминик или Саймън и те ни доставяха оборудването. Това е всичко, което зная.
— И никога не си задавал въпроси?
— Беше евтино.
— Било е незаконно. Е, къде е сега?
Сам бе бясна.
— В бараката.
— Какво мислеше да правиш?
— Не бях решил, исках само да се отърва от него.
— И да загубиш всичките вложени пари?

— Не бяха чак толкова много.

— И нямаш представа кой е Паяка?

— Не, наистина не съм във връзка с него. Както казах, всичко ставаше чрез Доминик и Саймън.

Телефонът във всекидневната иззвъня и ги прекъсна. Сам вдигна слушалката.

— Доктор Райън.

От другата страна на линията се чу познат глас.

— Сам, Том Адамс се обажда. Вчера Ерик Чембърс е изпратил две съобщения от своя уебсайт.

— Успя ли да ги проследиш?

— Да, едното бе до приятел в Кингс Лин, а другото до братовчед в Бат. И двете съвсем безобидни за съжаление.

Сам изпита облекчение, щом чу тази новина. Голям товар би паднал от плещите ѝ, ако знаеше името на убиеца, но бе довольна, че не е Ерик.

— Благодаря, че ме уведоми, Том. Изглежда, отново сме в изходна позиция.

Гласът на Том прозвуча по-оптимистично.

— Не съм сигурен, отидох твърде далеч, Сам. Все още има много доказателства срещу Ерик. Не съм го отписал. Важи ли още уговорката за три часа?

— Да, ще дойда. Ще се видим.

Затвори и се върна при племенника си.

— Беше инспектор Адамс. Искане да поговори с теб в участъка около три часа.

Рики кимна.

— Добре. Мама ще научи ли?

— Да.

— По дяволите! Не съм сигурен от кого трябва да се страхувам повече. От майка ми или от главен инспектор Адамс.

Сам му се усмихна.

— Ако питаш мен, от майка ти.

Племенникът ѝ наведе глава.

— По дяволите! По дяволите! По дяволите!

Сам не желаше да оставя момчето само, но чувстваше, че е необходимо отново да се види с родителите на Саймън, преди нещата да се задълбочат още повече. Споразумяха се да го вземе от къщи в два и половина и Рики се съгласи бързо да опакова цялото оборудване, което събираше прах в бараката. Сам не се бе срещала със семейство Викърс от известно време и се питаше как ли се справят сега, когато истината най-сетне е разкрита.

Докато се движеше бавно по улицата, забеляза, че е тиха. Слава богу, че нямаше представители на пресата и зяпачи. Спря пред къщата, позвъни на вратата и зачака. Не след дълго мистър Викърс се показва и щом я зърна, на сериозното му лице се изписа задоволство.

— Доктор Райън, каква приятна изненада. Една! — провикна се той. — Една, доктор Райън е. — После отново се обърна към Сам: — Заповядайте, влезте.

Покани я в трапезарията. Съпругата му побърза да излезе от кухнята и също се отпрати натам. Нетърпеливо я погледна.

— Имате ли още новини?

Сам поклати тава.

— Не, случаят вече е в ръцете на полицията. Сигурна съм, че ще ви уведомяват, ако има някакво развитие.

— Нали знаете, че арестуваха заподозрян — развълнувано попита мистър Викърс. — Не им отне много време, след като ги убедихте, нали?

Сам поклати глава.

— Да.

Не бе сигурна дали знаят, че Ерик е пуснат под гаранция и че самата тя не е убедена във вината му. Засега реши да премълчи това.

Мистър Викърс продължи:

— Те идваха тук, взеха свидетелски показания. Бяха много любезни, оставиха при нас една полицайка за известно време. Чудесно момиче, приветливо.

— Радвам се, че ви държат в течение. Питам се дали има още нещо, което бих могла да направя за вас.

Мистър Викърс поклати глава.

— Мисля, че направихте повече от достатъчно и сме ви много благодарни. Но има нещо, с което аз мога да ви бъда полезен. Съжалявам, че толкова се забавих.

Отиде до шкафа, извади три листа от едно чекмедже и ги подаде на Сам.

— Това е списъкът, който искахте. Едва ли ще ви послужи много, но искам да ви покажа, че се потрудох. — Сам изглеждаше объркана. — Всичките му приятели и познати, помните ли? Не бях сигурен дали да го предам на полицията, или не. Но понеже вие първа помолихте за това и поискахте да започне разследване, си помислих, че би трябвало да го дам на вас.

Сам прегледа набързо първия лист. Разпозна няколко имена на младежи от компютърния клуб и две, които бе озадачена да види. Едмънд Муър и Питър Андрюс. Но все пак те също бяха свързани с компютърния клуб на Ерик, така че това не би трябвало да я изненадва. Сгъна листовите и ги сложи в чантата си.

— Благодаря, но ще ги дам на полицията. Те имат повече възможности, ще могат да проверят имената по-бързо от мен.

Мистър Викърс кимна.

— Както желаете, доктор Райън, ваши са, можете да правите с тях каквото искате.

— Как се справяте?

— Малко по-добре, след като арестуваха онзи човек за убийството на Саймън.

— Пресата и съседите не са ви безпокоили твърде много, нали?

— Не, наистина не. Журналистите ни досаждаха известно време, но полицейката ги отпрати. Оттогава не са се занимавали с нас.

— Добре. — Сам се изправи. — Трябва да тръгвам. Отбих се само за малко, за да проверя как сте.

Погледна към мисис Викърс, която не бе казала почти нищо, откакто бе дошла. Само седеше и наблюдаваше какво става, изглеждаше бледа и потисната. Усмихна ѝ се.

— Скоро ще се видим, нали?

Жената кимна, а когато Сам се запъти към вратата, извика след нея:

— Направете всичко възможно да не се измъкне, доктор Райън. Не позволявайте други да страдат като нас.

Патоложката кимна със съчувствие, разкъсвана от собствените си съмнения, и излезе.

След кратката си среща със семейство Викърс Сам се отправи към съдебномедицинската лаборатория в Скривингдън с надеждата, че може би Марша вече е стигнала донякъде с анализа на диатомеите. Остави колата на паркинга и след като се легитимира, се отправи към кабинета на приятелката си. Почука и тя ѝ даде знак да влезе.

— Много си бърза, тъкмо оставих съобщение на телефонния ти секретар.

— Бях навън през по-голямата част от сутринта.

— Тогава е щастливо съвпадение.

— Току-що си свършила анализите?

Марша кимна.

— Да.

— И получи положителен резултат?

— Да, погледни тук.

Марша посочи един от множеството микроскопи, които стояха върху чистата бяла повърхност на лабораторния плот. Сам долепи око и надърна да разгледа малките, но характерни организми.

— Чудесно. От къде са тези диатомеи?

— Гранчестър, от целия район. Това е една от пробите, която взехме малко преди обяд.

Сам се изправи и нежно стисна ръката на приятелката си.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. От къде, по-точно, са тези?

— От Байроновия вир. На около десет минути от кръчмата.

Сам настръхна.

— Байроновия вир?

— Да. Не помниш ли? В края на селото. За него се разказват какви ли не истории. Някога там са се случвали интересни неща. Говорих със собственика на имота след...

Докато Марша разказваше това, което помнеше от уроците по история за Байрон и вира, наречен на негово име, Сам потъна в собствените си мисли. Не знаеше защо досега не бе обърнала по-сериозно внимание на Байроновия вир. Доста често го бе посещавала. Дори веднъж се бе къпала гола посред нощ, внимателно избягвайки да гълта вода. Реката не бе толкова чиста, колкото вероятно е била през

миналия век. Явно, винаги трябваше някой друг да посочи на човек очевидното.

Гласът на Марша най-накрая успя да достигне до съзнанието ѝ.

— Не чуваш и дума от това, което казвам, нали?

Сам внезапно се обърна към приятелката си, която крачеше напред-назад из лабораторията, раздразнена от явната липса на интерес от нейна страна.

— Ти си открила вира!

Марша бе леко озадачена от вълнението на Сам при споменаването на мястото.

— Мисля, че е бил открит много преди аз да се появя на бял свят.

Сам поклати тава.

— Извинявай, вирът е мястото, където Паяка урежда повечето си срещи. Тази нощ в единайсет ще има такава.

— Сигурна ли си?

— За срещата ли?

— И за вира.

— Напълно сигурна съм. Взех информацията от уебстраницата на Паяка. Искан да се срещнат до вира. Освен това за него се споменава няколко пъти и в другите съобщения. Като прибавим и информацията за диатомеите, бих се обзаложила, че съм на прав път.

Марша се замисли.

— Струва ми се напълно логично. Ще кажеш ли на полицията?

Сам кимна.

— Ако искаме да го заловим тази вечер, трябва да им съобща, защото започва да става доста опасно. Освен това, при положение че са официално ангажирани със случая, обещах да предоставям на Том всяка важна информация и не искам повече да го дразня.

— Той се обажда днес.

— Том?

Марша кимна.

— Да, също искаше резултатите от диатомеите колкото е възможно по-скоро. Откъде е разбрал?

— Има шпиони навсякъде.

— Да му ги изпратя ли?

— Мисля, че този път е по-добре да постъпим както е редно. Ти бе изложена на достатъчно опасности заради мен.

— Обикновено не се притесняваш да натриваш носа на полицията.

— Освен когато не е в мой интерес, а точно сега се нуждая от помощта им.

В този момент телефонът иззвъня и Марша бързо вдигна.

— Марша Евънс. — След миг подаде слушалката на Сам. — Джийн се обажда. Изглежда, е спешно.

Сам нетърпеливо я пое.

— Джийн?

От другата страна на линията ясно прозвуча гласът на секретарката ѝ.

— Извинявам се, че ви безпокоя, доктор Райън, но се обади мъж на име Ръсел Кларк от „Фицуилям“ и каза, че иска спешно да се види с вас. Спомена, че е успял да засече получателя на съобщението, каквото и да означава това. Честна дума, не зная какво...

Сам не бе на себе си от вълнение.

— В колежа ли се намира в момента?

— Да, така мисля. Каза, че ще ви чака там.

Доктор Райън с трясък остави слушалката и бързо се изправи.

— Трябва да вървя. Изглежда се добрах до очевидната връзка, която търсех.

Беше ѝ нужен повече от час, за да стигне до „Фицуилям“. Спря на мястото за колите на преподавателите и се втурна към компютърните лаборатории. Ръсел Кларк седеше на обичайното си място и я очакваше. Сам не си направи труда да почука, а направо врхлетя вътре и седна до него.

— Е, какво има?

Той я погледна изненадано за миг, после на лицето му се появи широка усмивка.

— Господи, наистина не си губите времето! Секретарката ви каза, че не сте там.

— Успя да ме открие — нетърпеливо отвърна Сам.

— Съжалявам, че не ви се обадох веднага, но тук бяха инспектор Уайт и приятелите му. Интересуваха се дали отново съм разговарял с вас и ме притискаха с неудобни въпроси.

— Каза ли им нещо?

— Само ги баламосвах с научни термини. Не беше трудно, защото не са много наясно с новите технологии.

— Браво! Е, какво откри?

Кларк отново се обърна към компютъра и бързо натисна няколко клавиша.

— Снощи получих това съобщение.

На екрана се появи текст от три реда.

Паяк, съжалявам, че толкова дълго не се свързвах с теб, но отсъствах известно време. Да, можем да се срещнем до вира в единайсет. Ще донеса стоката, ако обичаш, приготви парите. Имам...

Сам бързо прегледа съобщението.

— Според мен по всичко личи, че някой води преговори да купи още един комплект оборудване — каза Ръсел.

Тя кимна.

— Може би. Изглежда, съобщението е било прекъснато по някаква причина.

— Да, не зная защо. Затова не успях да се добера до името му, което би помогнало, но няма значение, защото успях да го проследя.

— Това не отнема много време, кога пристигна съобщението?

— Преди няколко часа.

— И така, докъде го проследи?

— Не мога да посоча точното място, но мога да ви дам Интернет адреса: [http](http://www.uk), две точки, две наклонени черти, [www](http://www.uk), точка, тяло, точка, UK, точка, UK, точка.

В първия момент сякаш номерът не говореше нищо на Сам. Не бе сигурна дали да вярва на ушите си, а и не искаше да повярва.

— Сигурен ли си за адреса?

— Да, напълно. Защо?

— Това е моят адрес.

Сам рязко спря колата в двора пред къщата, при което спирачките изскърцаха и към белосаната стена се разхвърчаха ситни камъчета. След кратко ровене в чантата откри ключа за входната врата и се втурна към задната част на къщата. Нахълта в кухнята и се изправи пред слияната си сестра.

— Къде е Рики?

За миг Уин бе смаяна от това влизане с гръм и трясък и едва успя да промълви:

— Излезе с колелото.

— Преди колко време?

— Преди два часа. Когато се прибрах, тъкмо тръгваше. Извиках след него, но нали знаеш какъв е, престори се, че не чува.

— Носеше ли нещо?

— Само старата си скаутска раница, един господ знае защо. Не я бе използвал от години.

— Изглеждаше ли пълна?

— Всъщност не забелязах. Сам, защо е всичко това? Изнервяш ме.

Без да отговори, сестра ѝ се обърна и се запъти през градината към бараката. Вратата бе широко отворена, което не бе обичайно. Когато стигна до постройката, запали лампата и внимателно огледа вътре. На една страна бе захвърлена голяма картонена кутия, която бе използвала за съхранение на луковици. Тя приклепна и я повдигна. На дъното имаше само черен компютърен кабел, който вероятно бе единственото нещо, останало от оборудването, което Рики бе крил тук. На вратата внезапно се появи Уин.

— Сам, би ли ми обяснила какво става тук, по дяволите?

Сам се изправи, все още стискайки в ръка кабела, който бе намерила в кутията, и се обърна с лице към сестра си.

— Мисля, че Рики може да има сериозни неприятности.

Уин изглеждаше объркана.

— С полицията ли?

— Бих искала да е само с полицията. Боя се, че е много по-лошо от това.

Уин поклати глава.

— Започваш да ме плашиш, Сам, какво става, за бога?

— Бил е замесен със Саймън Викърс и Доминик Пар.

— Двете момчета, които бяха убити?

Сам кимна.

— Да.

— И ти мислиш, че Рики може да е следващият, нали?

Макар и да знаеше, че би трябвало да пощади сестра си, не виждаше причина да лъже.

— Ако не го открием бързо, да.

Очите на Уин се насълзиха.

— Какво ще правим, Сам, какво ще правим?

Сестра ѝ я прегърна и силно я притисна.

— Ще се обадя на Том. Той ще го открие, сигурна съм.

Инспектор Адамс успя да стигне до къщата за по-малко от час. Дойде сам, за пръв път без хората си, дори без Чоки Уайт, който го следваше като сянка. Уин отвори вратата и го придружи до кабинета на Сам. За миг бе успяла да се поуспокои, въпреки че очите ѝ все още бяха зачервени. Том седна срещу нея и се наведе напред. Лицето му имаше напрегнат израз.

— Появи ли се вече?

Сам поклати глава.

— Не, за съжаление.

— От колко време го няма?

— От няколко часа.

— Не е много дълго за един тийнейджър.

— Взел е със себе си цялото компютърно оборудване.

— Това, което ти не можа да откриеш по Коледа?

Тя кимна.

— Било е скрито в бараката. Никога не би ми хрумнало да погледна там.

— Имаш ли представа къде би могъл да го занесе?

— На срещата с Паяка.

— Но не е съвсем сигурно, нали?

Сам поклати глава.

— Всъщност не. — Реши, че няма друг избор, освен да бъде напълно откровена, въпреки че така щеше да предизвика гнева му. — Ръсел Кларк засече съобщение от Паяка около единайсет часа.

— Защо не ми каза с какво си се заела?

— Не исках да идвам при теб неподготвена. Щях да ти кажа всичко, което съм открила, на срещата в три часа, когато трябваше да доведе Рики, но събитията ме изпревариха.

— Нямаше ли да е по-добре аз да преценя какво означава „неподготвена“?

— Като размислих, да. Но помниш ли каква битка трябваше да водя, докато те накарам да гледаш на смъртните случаи като на убийства. Исках да ти предоставя устна информация, но се страхувах, че ще я отхвърлиш.

Том се усмихна и кимна. Не виждаше причина да ѝ се сърди. Ако не бе толкова непокорна и упорита, може би сега той нямаше да ръководи важно разследване за убийства.

— И какво се случи после?

— Ръсел Кларк засече отговора на човека, на когото Паяка бе изпратил съобщение, потвърждавайки всички подробности около срещата. Той успя да проследи съобщението...

— А не можа ли да установи от къде се е свързал Паяка?

— Не. Опита се, но мисля, че онзи умело се прикрива.

— Е, и до къде проследи другото съобщение?

Сам го погледна сериозно.

— До тук, до моя компютър.

Том въздъхна дълбоко, но запази спокойствие.

— Добре, ако искаме да заловим този негодник, необходими са ни часът и мястото на срещата.

— В единайсет довечера до Байроновия вир в Гранчестър — триумфално заяви Сам.

— Откъде имаш тази информация?

— За точния час — от Ръсел Кларк, а за мястото — от Марша. Пробите от диатомеи, които взехме от белите дробове на Доминик, съответстват на тези, взети от Байроновия вир. Зная, че не е сто процента сигурно, но е адски добро попадение, че знаем мястото, а и нямаме по-добро предложение.

Том се облегна на стола. Не можеше да отрече, че е впечатлен.

— Защо ми е необходим екип за разследване, когато имам теб и Марша?

При създалите се обстоятелства за Сам бе трудно да оцени комплимента.

— Имаш ли някаква представа къде може да е Рики сега? — продължи Адамс.

Сам отчаяно поклати глава.

— Не. Проверихме при всичките му приятели. Не бяха много словоохотливи. Явно, не желаят да доносничат.

— Дай ми списъка и ще изпратя две от моите момчета да ги навестят. Това би могло малко да ги разтърси. Някаква друга идея?

— Никаква.

— Има ли вероятност Рики или Паяка да разберат, че знаем за срещата?

Сам не бе сигурна за какво намеква и поклати глава.

— Не мисля.

— Добре, в такъв случай да променим уговорката. Колко разбираш от компютри?

— Достатъчно.

— Достатъчно, за да изпратиш съобщение на Паяка?

За миг Сам бе стъписана и объркана.

— Не, не бих заложила на своите способности. Ръсел Кларк би бил по-подходящ.

Адамс кимна и скочи.

— Добре тогава, нека да бъде Ръсел. Ще изпратя кола до „Фицуилям“ да го доведе.

— Няма ли да бъде по-лесно ние да отидем там?

Адамс поклати глава.

— Не мисля. Ако Паяка е толкова умен, колкото мислим, би могъл да проследи обаждането до колежа и да заподозре нещо. Ако го проследи до тук, всичко ще бъде наред.

Беше очевидно, че въпросът ѝ е прозвучал глупаво, и веднага съжали, че го бе задала. Смущението ѝ бързо бе изместено от обичайното любопитство.

— Мога ли да попитам защо е всичко това?

— Налага се да променим часа на срещата, ако можем. Да я отложим за малко по-късно.

— Защо?

— Защото ни е необходимо време. Да измъкнем Рики и да заложим капан на мистър Паяк.

— А мястото?

— Не, то остава същото. Ако това е мястото, където обикновено провежда срещите си, ще се чувства спокоен и няма да бъде предпазлив. Така по-лесно ще го заловим. Тогава най-добре е да изпратя кола за мистър Кларк. Мога ли да ползвам телефона?

Сам кимна.

— Том, ще ми направиш ли една услуга? — Той спря до вратата и се върна обратно в стаята. — Не изпращай Уайт. Ръсел се бои от него, а трябва да бъде в добро настроение, за да ни помогне.

Адамс се усмихна и кимна.

— Ще изпратя Джим Клег, той е нещо като социален работник, ще се справи чудесно.

— Благодаря.

Том се отправи към всекидневната, горящ от нетърпение да започне.

Ръсел Кларк определено изглеждаше загрижен, когато най-сетне пристигна в къщата на Сам. Уин го посрещна на вратата и го отведе във всекидневната. Щом влезе, Сам и Адамс станаха и той се здрависа с двамата.

— Извиняваме се, че те повикахме така спешно, Ръсел, но отново се нуждаем от помощта ти — каза Сам.

Кларк кимна и сви рамене.

— Няма проблем, стига да е за последен път. Ръководството на факултета ще ми прости тази самоотлъчка.

— Ще бъде за последен път, обещавам.

— Между другото, благодаря, че не изпратихте инспектор Уайт да ме доведе.

— Не бяхме сигурни дали ще дойдеш, ако изпратим него.

— Нямаше да дойда.

Сам погледна към Адамс, който й се усмихна многозначително.

Ръсел наруши мълчанието.

— Е, какво искате да направя?

Том успя да изпревари Сам и отговори пръв.

— Искаме да се опиташ да се свържеш с Паяка от наше име.
Ръсел Кларк не изглеждаше никак изненадан от тази молба.
Почти нехайно попита:
— Защо?
— Касае се за срещата тази нощ, съобщението за която засече в Мрежата. Налага се да променим някои неща.
— Знаете, че нямам Интернет адреса му.
Сам кимна.
— Знаем. Просто ще трябва да пуснем съобщението, както преди.
Ръсел изглеждаше неуверен.
— Малко е рисковано. С колко време разполагаме?
Адамс погледна часовника си; беше седем и половина.
— Три часа и половина. Всъщност, три, ако приспадне известно време за пътуването.
— Не е много, нали? Ще видя какво мога да направя, но не обещавам нищо.
Сам му се усмихна.
— Не искаме нищо повече.
Заведе Ръсел в кабинета си и той се настани пред компютъра. Включи го и влезе в Интернет. Не се наложи да чака дълго. Отвори полето за съобщения и поиска по-нататъшни инструкции.
— Е, в Мрежата сме, какво искате да напиша?
Сам помисли известно време, преди да отговори.
— Паяк, не е възможно срещата да се състои в единайсет часа. Може ли да я отложим за... — Обърна се към Адамс: — В колко часа искаш да бъде?
— Един през нощта. Така ще имаме достатъчно време да подготвим нещата.
Тя погледна към Ръсел, който вече набираше текста.
— Има ли причина за отлагането на срещата? Може би ще иска да знае.
— Кажу ми, че имаш проблеми с леля си — намеси се Адамс.
Сам го изгледа навъсено, докато Ръсел пишеше.
— Как искате да подпиша съобщението? Рики?
— Не, напиши, че е от Мравката — това е името на Рики в Мрежата. Той би използвал него.

Ръсел набра последните няколко реда и натисна send.
Сам погледна Адамс. Оставаше им само да чакат.

След два часа очакване целият оптимизъм, който ги владееше в началото, се бе изпарил. Том се разхождаше нагоре-надолу из къщата като лъв в клетка, мърмореше на себе си дали тактиката им е правилна. Междувременно Сам, Уин и Ръсел правеха безуспешен опит да успокоят нервите си с игра на скрабъл. Това поне им помагаше да убият времето. Накрая търпението им се изчерпа. Том бе принуден да вземе решение.

— Мисля, че чакахме достатъчно. Време е да преминем към план Б.

Сам го погледна.

— Ще взема палтото си.

Ръсел изглеждаше разочарован.

— Съжалявам, направих всичко възможно.

Тя му се усмихна.

— Няма за какво да се извиняваш, направи повече от достатъчно.

Уин се приближи към Том и му помогна да облече елегантното черно палто върху костюма си.

— Ще внимаваш за Рики, нали? Не го излагай на опасност.

Леко стисна ръцете й, за да й вдъхне кураж.

— Сигурността му ще бъде на първо място, обещавам. — Погледна към Сам, която бе облякла палтото си и тъкмо излизаше от кухнята. — Тръгваме ли?

Тя кимна и бързо прекоси стаята, за да прегърне и целуне сестра си, която едва се сдържаше да не заплаче.

— Всичко ще бъде наред. Ще се погрижа за него, можеш да разчиташ на мен.

Уин кимна.

— Зная, зная.

— Ще оставя тук Ръсел да ти прави компания, докато получим някакви новини. Нали си съгласен, Ръсел?

Той кимна.

— Да, разбира се. Можем да довършим играта.

Сам долови с крайчеца на окото си гримаса на нетърпение на лицето на Адамс и внимателно се отскубна от прегръдката на сестра си. В този момент от кабинета ѝ прозвуча сигнал за получено съобщение.

За миг всички останаха неподвижни. Пръв реагира Ръсел. Скочи от стола и се втурна в празния кабинет. Това рязко движение изтръгна останалите от вцепенението и те го последваха. Ръсел придърпа стола близо до компютъра и след като натисна няколко клавиша, извлече съобщението на екрана. Останалите се наведоха напред и зачакаха.

Мравка, благодаря за съобщението. Моля, пиши да се разберем за друг час.

Паяка

Ръсел разгледа страницата с нарастващо вълнение.

— Дал ни е потребителския си номер. Вижте!

Проследиха пръста му, който сочеше горната част на съобщението, където ясно се виждаше номерът.

— Можем ли по това да проследим от къде се свързва?

Ръсел кимна.

— Да, също като телефонно обаждане.

Том бързо записа номера и се обърна към Сам.

— Само тази телефонна линия ли има в къщата?

— Не, тя е специално за Мрежата. Можеш да използваш телефона във всекидневната.

Адамс кимна с разбиране и се втурна към посочения апарат. Ръсел изпрати отговор на Паяка.

Паяк, не те ли устройват часът и мястото, които предложих?

Мравката

Всички зачакаха. След няколко секунди отново се получи съобщение.

Мравка, мястото е подходящо, но не и часът. Какво ще кажеш за полунощ?

Ръсел погледна към Сам.

— Е, става ли?

Тя се втурна във всекидневната, където Том тъкмо свършваше разговора.

— Искате да знаете дали срещата може да се състои в полунощ.

Том се замисли за миг.

— На същото място ли? — Сам кимна. — Добре тогава, в полунощ.

Върнаха се в кабинета и дадоха знак на Ръсел да набере отговора. Макар и да осъзнаваше сериозността на положението, той сякаш се забавляваше.

— Обичам общуването в реално време.

Паяк, в полунощ ме устройва. Очаквам с нетърпение да се срещнем там.

Мравката

По гърба на Сам полазиха тръпки при мисълта, че убиецът е толкова близо, а сякаш е недосегаем. Гласове без форма; това бе почти свръхестествено. Пристигна и последното съобщение от Паяка.

С нетърпение очаквам да се срещнем, Рики. Имаме толкова неща да обсъждаме.

Уин нададе лек вик.

— Господи, той знае самоличността му. Откъде ли?

Сам обви ръка около раменете на сестра си.

— Не знам, просто не знам.

Адамс бе по-оптимистично настроен.

— Хвана се. Хвана се, слава богу.

Докато казваше това, телефонът във всекидневната иззвъня. Сам вдигна слушалката. Веднага позна гласа и отчетливия говор на Чоки Уайт.

— Там ли е шефът?

Подаде слушалката на Адамс.

— Чоки е.

— Хвана ли следата? Добре. От къде беше обаждането? От къде? Сигурен ли си? По дяволите! Изпрати веднага там един екип. Ще се видим след петнайсет минути. Какво? Не, не бързай да разтръбяваш. Човек никога не знае, може все пак да го изпуснем.

С трясък остави слушалката и погледна към останалите, които бяха вперили нетърпеливи погледи в него.

— Е, знаем от къде е дошло обаждането. От къщата на викария в Сауърби. Това е линията на преподобния Питър Андрюс.

Когато Сам и Адамс пристигнаха, Чоки Уайт и екипът му вече чакаха пред къщата на енорийския свещеник. Том изскочи от колата и се запъти към своя оръженосец.

— Е, какво има, Чоки?

— Още нищо, сър, чаках да пристигнете. Светят няколко лампи, предполагам, че има някой вътре.

Адамс се обърна към Сам.

— Женен ли е преподобният?

Докато казваше това, от устата му на вълни излизаше пара и се разсейваше в тъмнината.

— Не.

— Има ли приятелка?

Патоложката сви рамене.

— Не зная.

— Гей ли е?

Тя отново повдигна рамене.

— Доколкото зная, не е, но не го познавам толкова добре. Има икономка, ако това е от значение.

Адамс кимна и се обърна към Уайт.

— Изпрати две от момчетата зад къщата.

— Вече го направих, сър.

После се обърна към Сам.

— Бих искал да дойдеш. Може да е от полза сред нас да има познато лице.

Тя срещна укорителния поглед на Чоки.

— Съгласна съм.

— Добре, да побързаме тогава!

Сам, Том и екипът му се отправиха по пътеката, която водеше до пътната врата, и настойчиво почукаха. Не след дълго лампата в антрето светна и Адамс уверено погледна Сам.

— Изглежда, има някой вътре.

В този миг вратата се отвори и на прага застана възпълна жена на средна възраст. Приветливата усмивка бързо изчезна от лицето ѝ и тя се намръщи, когато видя толкова хора, струпани на входа. Сам пое инициативата.

— Всичко е наред, Мери. Тези господа са полицаи. Искат да поговорят с Питър, ако е възможно.

Тя ги изгледа подозрително, преди да отговори.

— Съжалявам, но в момента го няма, доктор Райън.

— Кога очакваш да се върне?

— И той не беше сигурен. Каза, че след полунощ.

— В колко часа излезе, Мери? — намеси се Адамс.

Жената погледна първо него, а после Сам.

— Вижте, не съм сигурна дали трябва да отговарям на всичките тези въпроси. Не зная какво би казал преподобният.

Сам ѝ се усмихна със съчувствие.

— Не се притеснявай, Мери, той няма да има нищо против. По-късно ще поговоря с него.

— Е, щом така казвате, доктор Райън, предполагам, че всичко е наред. — Замълча за миг, сякаш се опитваше да си припомни фактите. — Излезе преди около половин час с мотоциклета си.

Сам знаеше, че отсега започва по-трудното.

— Къде държи компютъра си, Мери?

— В кабинета.

— Съжалявам, но тези господа искат да го погледнат набързо.

Мери изведнъж се отдръпна назад, като че ли Сам я бе блъснала силно.

— Имат ли заповед? В противен случай не могат да влязат без разрешението на преподобния.

Скръсти ръце и ги погледна предизвикателно.

Сам вдигна поглед към Адамс.

— Почакай тук един момент. — Приблужи се към икономката.

— Чуй ме, Мери, нямаше да моля за това, ако наистина не бе въпрос на живот и смърт. Но на всяка цена трябва да видя компютъра на Питър.

Жената я погледна за миг, сякаш ѝ бе трудно да вземе решение.

— Казвате, че е въпрос на живот и смърт?

Сам кимна. Мери замълча, мислейки за последиците.

— Добре, може да погледнете, но не искам всички да обикалят из къщата.

Доктор Райън отново погледна Адамс, който кимна одобрително. Попита икономката:

— Можеш ли да ме заведеш до кабинета му, Мери?

Икономката се обърна и Сам я последва до кабинета, който се намираше в задната част на къщата. Компютърът стоеше на бюрото в средата на стаята. Приблужи се към него и го докосна; беше студен. Включи го и зачака. След няколко секунди на екрана се появиха иконите на „Уиндоус“. Сам очакваше да види същия потребителски номер, но за нейно удивление се оказа друг. След това изненадващо откритие зареди „Program Manager“ и установи точния час, когато компютърът е бил използван за последен път. Показанията бяха с вчерашна дата, пет и петнадесет следобед. Обърна се към Мери:

— Има ли друг компютър в къщата?

Тя поклати глава.

— Само в клуба до църквата, където ходят децата.

— Отворен ли е?

— Не, но ключът е у мен.

— Ще ни пуснеш ли вътре, Мери? Както казах, много е важно.

След като бе пуснала Сам в къщата, не бе толкова трудно да реши.

— Ще взема ключовете.

Десет минути по-късно Сам, Том, Чоки и още двама души от екипа бяха в клуба. Имаше четири компютъра, които бяха поставени върху колички и се съхраняваха в шкафове. Адамс погледна към икономката.

— Знаеш ли дали това са всичките, Мери?

Тя кимна.

— Доколкото ми е известно.

Бързо ги включиха и започнаха да ги проверяват един по един. Най-сетне Уайт откри онзи, който търсеха.

— Мисля, че го намерих, шефе.

Адамс и Сам се приближиха към него. Потребителският номер бе същият и бе използван само преди петдесет минути. Адамс бе леко озадачен.

— Защо този компютър е бил регистриран на името на Питър Андрюс?

Сам повдигна рамене.

— Щом той плаща сметките и поддържа връзка с доставчика, ще се появява неговото име. Може би се отнася за всичките.

Адамс насочи вниманието си към Мери.

— Идвал ли е преподобният тук тази вечер?

Тя поклати глава.

— Доколкото зная, не.

— У дома ли си беше преди час?

Мери кимна.

— О, да. Работеше в кабинета си, подготвяше се за неделната проповед. Занесох му нещо за пиене.

Адамс кимна замислено.

— Чоки, огледай наоколо. Виж дали има следи от проникване с взлом.

Уайт кимна и започна да оглежда всички прозорци и врати, дори тези на тавана. Върна се при началника си.

— Няма нищо, шефе. Мястото е чисто.

Том се обърна към Мери:

— Кой има ключове от залата?

Жената сведе поглед и дълбоко се замисли.

— Само един човек, за когото зная — клисарят. О, и мистър Муър, който помага в клуба.

Сам седна в колата на Том и се загледа в студената нощ. Откъм реката към тях се спускаше лека мъгла, която обгръщаше всичко наоколо. Тя погледна часовника си. Беше единайсет без двајсет. Бяха

тук почти от два часа. Обърна се към Том, който се бе излегнал на седалката със затворени очи.

— Не спиш, нали?

Той не помръдна, но тихо отговори:

— Просто почивка на очите.

— Винаги ли правиш така?

Адамс кимна.

— Доста често. Човек свиква. Стига да няма кой да отвлича вниманието му. — Отвори едното си око и се усмихна.

— Сигурен ли си, че хората, които си изпратил, ще забележат Рики, когато пристигне? Ами ако мине по друг маршрут? Може би няма да имат добра видимост при тази мъгла?

— Няма да го изпуснем. Няма маршрути, които да не са завардени, и моите момчета ще видят всичко, което се движи.

— С колко хора разполагаш?

Сам се бе разприказвала и Том бе осъзнал, че не ще може да си почине, така че се изправи.

— Имаме два екипа от Специалните оперативни части и един въоръжен отряд. На крак са и половината хора от отдел „Убийства“, изпратен е хеликоптер, и най-важното, аз съм тук.

Все още не напълно доволна от неговите успокоения, тя престана да задава въпроси и отново втренчи поглед през прозореца.

Внезапно радиостанцията започна да пращи и накара сърцето ѝ силно да затупти.

— Чарли две до Чарли едно, край.

Адамс бързо взе слушалката на радиостанцията си.

— Чарли две, говори, край.

— Заподозреният се движи с велосипед из селото с голяма раница на гърба. Искате ли да го задържим?

— Потвърждавам, Чарли две, хванете го колкото е възможно по-скоро и го доведете при мен, край.

— Десет-четири, сър.

Сам го погледна и на лицето ѝ се изписа облекчение.

— Думата „заподозрян“ не звучи никак приятно. Мислех, че е свидетел.

Адамс се усмихна.

— Това е само полицейски жаргон, Сам, няма за какво да се безпокоиш.

Всъщност вече бе напълно спокойна. Рики бе във от опасност, а това бе най-важното.

Половин час по-късно белият микробус на Специалните оперативни части спря до колата на Том и от него слезоха двама яки униформени полицаи, които държаха Рики за ръце. Адамс свали страничното стъкло, за да може да разговаря с тях.

— Сложете го на задната седалка.

— Добре, сър. А какво да правим с раницата, пълна е с компютърно оборудване?

— Сложете я отзад до него.

Докато Рики седнаше в колата, забеляза Сам.

— О, господи! Лельо Сам, съжалявам. Мислех, че мога да се справя с това сам. Наистина е глупаво.

Въпреки че бе доволна да го види и изпитваше желание да се хвърли на врата му и да благодари на Господ, че племенникът ѝ е в безопасност, успя да се овладее.

— Имаш ли представа колко се разтревожихме всички, особено майка ти? Тя не е на себе си.

— Съжалявам.

— Не става въпрос за крадец на дребно, Рики. Имаме си работа с хладнокръвен сериен убиец и е почти сигурно, че си следващият в списъка му. Какво си въобразяваше?

— Мислех, че ако разкрия кой е той, ще заслужи прошка за незаконно набавеното оборудване.

Сам кимна.

— Така ли мислеше?

— Да.

— Ако наистина искаш да помогнеш, Рики — намеси се Адамс, — можеш да направиш нещо, но това изисква смелост.

Момчето го погледна.

— Готов съм на всичко.

— Искам да отидеш на срещата с Паяка...

Сам бе учудена, че Том не сподели намеренията си с нея, преди да отправи тази молба. Рики погледна часовника си.

— Вече е малко късно, минава единайсет.

— Ние променихме часа.

— Свързали сте се с Паяка?

Адамс кимна.

— По Интернет днес следобед.

Сам с усилие заговори:

— Извинявай, Том, но за нищо на света няма да позволя Рики да играе ролята на примамка в тази игра. Уин никога няма да ми го прости, съжалявам.

— Лельо Сам, вече съм на деветнайсет, нямам нужда от ничие разрешение. Престани да се отнасяш с мен като с дете.

Тя го стрелна с поглед.

— Ще престана, когато ти престанеш да се държиш детински.

Рики се облегна назад и поклати глава, а Том отговори вместо него:

— Сам, той не е в опасност. Ще се погрижим да пристигне на мястото преди Паяка. Ще бъде под непрекъснатото наблюдение поне на трима полицаи. За бога, ще бъде по-добре охраняван дори от самата кралица!

— Нещата могат да се объркат.

— Не и когато аз ги ръководя.

Рики очевидно имаше силно желание да го направи.

— Хайде, лельо! Нищо няма да ми се случи. А ако наистина започне да става опасно, винаги мога да избягам, бива ме за това.

Сам се обърна към Адамс.

— Ако го сполети нещо, лично теб ще държа отговорен. Разбираш ли?

Том кимна.

— Напълно. А сега, да тръгваме ли към „Рупърт Брук“? Свиквам кратко съвещание там в единайсет и половина.

Адамс знаеше, че е наложително не само операцията да се пази в тайна, но и всичко да бъде перфектно планирано. Това, че акцията се провежда през зимата, улесняваше нещата. През летните месеци край Байроновия вир бе пълно с туристи. А сега те бяха малко на брой. Прикритията бяха внимателно подготвени. На всички главни входи и изходи имаше поне по двама полицаи от Специалните оперативни

части. В края на селото под прикритие бяха паркирани колите на още два екипа. Бяха разположени така, че да могат бързо да се озоват на мястото, но достатъчно далече, за да не будят подозрение, ако бъдат забелязани. Екипът на тактическите подразделения се намираше вътре в „Рупърт Брук“, а автомобилите бяха скрити на частния паркинг зад кръчмата.

Съвещанието трая само пет минути и докато полицаите се суетяха насам-натам, Сам стоеше на пустия паркинг. Бе обвила ръце около раменете на племенника си. Адамс помогна на Рики да сложи раницата.

— А сега, запомни какво трябва да направиш. Карай по брега, остави колелото и продължи пеша, докато стигнеш до самия вир. После изчакай. Разбра ли?

Момчето кимна.

— Разбрах.

Сам го накара да застане с лице към нея.

— Слушай сега. Прави само това, което ти казахме, и всичко ще бъде наред. Навсякъде има полицаи...

— Както казах — намеси се Адамс, — най-малко трима полицаи ще те държат под око, така че ще бъдеш в пълна безопасност.

Рики погледна и двамата и уверено кимна.

— Чудесно. Тогава тръгвам. — Наведе се и леко целуна Сам по бузата. — Не се тревожи, лельо Сам. Няма да пострадам.

Тя кимна, като отчаяно се опитваше да изглежда спокойна, но без особен успех. Проследи го с очи, докато се отдалечаваше с колелото по посока на вира, и се запита какво, за бога, ще каже на Уин, ако с него се случи нещо лошо.

Том я погледна, сякаш прочел мислите й.

— Нищо няма да се случи. Всичко е в ръцете на професионалисти.

Сам продължаваше да наблюдава Рики, който се отдалечаваше по тъмната улица.

— Надявам се да прояви малко повече зрялост, това е всичко.

Том се обърна и се върна до колата, последван от Сам. Беше време да заемат позициите си до Специалните оперативни части в края на селото.

Докато чакаше до вратата на един от микробусите, можеше да следи по радиостанцията как се развива операцията, вслушвайки се в приглушените инструкции на полицаите, които бяха на мястото. Радиостанциите им бяха настроени на честота, която не можеше да бъде засечена от външни лица. Линиите им за свързка бяха максимално надеждни. Рики вече бе стигнал до вира и чакаше. Сам погледна бегло часовника си. Внезапно един от наблюдателните екипи изпрати съобщение:

Обектът пристигна на паркинга на басейна. Кара мотоциклет „Ямаха петстотин сс“, регистрационен номер Лима, сто петдесет и шест, Алфа, Танго, Майт.

Адамс се обърна към един от полицаите.

— Провери на чие име е регистриран.

След това се върна до радиостанцията и напрегна слух.

— Все още не можем да видим лицето му, защото носи каска. Изглежда висок около метър и деветдесет, слаб. Облечен е с червено-черен мотористки костюм и високи до коленете черни кожени ботуши. — За миг настъпи мълчание. — Сваля каската си и я закачва на мотора, но е много тъмно и мъглата пречи да се види лицето му. Сега се отправя по пътеката към вира.

Полицаят, когото Адамс бе помолил да провери регистрацията, се появи отново с лист от бележник в ръка и му го подаде. Прегледа го набързо и го показва на Сам.

— Познаваш ли това име?

В гласа му се доловиха нотки на сарказъм, което не се хареса на Сам. Прочете информацията.

Мотоциклет „Ямаха петстотин сс“ е регистриран на името на преподобния Питър Андрюс.

Сам усети, че ѝ прилошава. Пред себе си имаше неопровержимо доказателство, но не можеше да проумее смисъла на това, което четеше. През цялото време, докато бяха работили заедно, тя го бе смятала за приятел. Не бе имала дори най-малко съмнение, че е възможно да е Питър. Никога не беше будил подозрение. Както обикновено, Адамс реагира незабавно. Дръпна Сам за ръка, двамата се качиха в един микробус на Специалните части и с пълна скорост се отправиха към мястото. Главният инспектор даваше заповеди по радиостанцията.

— Не се премествайте все още, за да не изложите Рики на опасност! Пристигам след две минути. — Погледна към Сам, отпусната на задната седалка на микробуса, който се носеше с бясна скорост към Гранчестър. — Искam лично да пипна този негодник.

Най-сетне микробусът пристигна на малкия паркинг до вира. Том изскочи и затича по тъмната пътека, следван от четирима яки униформени полицаи от екипа. Сам с всички сили се опитваше да ги догони, но скоро те се изгубиха напред в тъмнината. След около двеста метра Адамс забеляза Андрюс и ускори крачките си. Когато бе на около десетина метра от него, почти машинално извика:

— Стой, полиция!

Изведнъж наоколо се изпълни с полицаи. Силуетът бавно се обърна и застана с лице към приближаващите се хора. Най-сетне Адамс го видя ясно на синкавата лунна светлина. Наистина бе преподобният Питър Андрюс. Докато Том се приближаваше към него, няколко фигури, които до този момент бяха скрити сред растителността от двете страни на пътеката, изведнъж оживяха и обградиха смаяния човек. Най-сетне Том стигна до него и го хвана за ръката.

— Отец Питър Андрюс? — Той кимна. Изглеждаше изненадан и слисан, когато Том продължи: — Мога ли да ви попитам какво правите тук, сър?

— Бях помолен да дойда.

Адамс изрече задъхано:

— Мога ли да попитам от кого?

Преподобният посочи към Сам, която най-сетне бе пристигнала на мястото.

— От доктор Райън. Вчера получих съобщение на компютъра си. Искала да обсъди нещо тайно с мен.

— Какво, тук?

— Да, на мен също ми се стори малко странно, но бе доста настойчива.

— Откъде разбрахте, че е доктор Райън, сър?

Той сви рамене.

— На съобщението пишеше, откъде другаде.

Адамс и останалите от екипа като един се обърнаха към Сам, която енергично поклати глава.

— Не съм изпращала друго съобщение, освен това до Паяка днес.

Адамс отново се обърна към Питър Андрюс.

— Питър Андрюс, не съм доволен от обяснението, което току-що ми дадохте, и ви арестувам по подозрение в убийствата на Саймън Викърс и Доминик Пар.

Отправи му няколко рутинни предупреждения. За миг Андрюс бе като онемял. Озърташе се наоколо с недоумение.

— Грешите, главен инспектор Адамс, бях помолен да дойда тук. Съобщението все още е в компютъра, сам можете да проверите. — Отчаяно погледна Сам. — За бога, Сам, кажи им. Не съм убиец, станала е ужасна грешка.

Том го погледна в очите.

— Да, но вие сте този, който я направи.

Бързо му сложиха белезници и бе поведен надолу по пътя от двама полицаи. Адамс извика на Чоки Уайт:

— Чоки, върви с него. Погрижи се всичките му дрехи да бъдат прибрани и иди с една група до къщата. Искам да бъде запечатана. Най-добре затвори и църквата, докато екип на Специалните оперативни части направи оглед.

Чоки кимна и изчезна в нощта. Адамс се обърна към Сам.

— Можеш да отидеш да прибереш племенника си. Сигурно вече е премръзнал. Ще се видим на паркинга.

Сам кимна и се запъти натам. Адамс извика след нея:

— Понякога си досадна, но без теб нямаше да успеем.

Тя му се усмихна вяло, обърна се и продължи към вира.

Потънала в размисъл за това, че не бе забелязала никакво зло у Андрюс, бързо стигна до мястото. Огледа брега, но не видя племенника си. Не бе особено обезпокоена. Все пак беше тъмно и мъглата се бе сгъстила. Вероятно се бе подслонил под някое дърво и бе невъзможно да бъде забелязан без специалните очила за нощно виждане, с които разполагаха полицейските екипи. Тя извика:

— Рики, Рики, Сам е, къде си?

Все още бе тихо.

— Рики, не е време за глупави шеги. Студено ми е и полицаите ни чакат на паркинга.

Все още не се забелязваше никакво движение, не се чуваше нито звук. Хрумна ѝ, че може би вече се е запътил към паркинга, след като е чул цялата суматоха, и просто са се разминали в тъмното.

Внезапно точно пред нея се чу плясък. Беше прекалено силен, за да е причинен от риба. Приблужи се и напрегна зрението си да види какво е. Бяха ѝ необходими няколко секунди, за да свикне с тъмнината, и ясно различи две фигури, които се боричкаха във водата. Докато ги наблюдаваше, усети, че я обзема паника. Въпреки тъмнината, страховете си и непознатия терен, се затича натам. Инстинктивно усещаше, че Рики е в смъртна опасност.

Когато се приближи до силуетите, се убеди, че единият от тях е на младия ѝ племенник. Скоро различи дрехите му. Мъчеше се да се пребори с много по-висок мъж, който явно се опитваше да потопи главата му под водата. Отначало Сам не знаеше какво да прави, но когато стигна до края на брега, решението дойде спонтанно. Хвърли се на гърба на мъжа, плътно обви ръцете и краката си около него и го задърпа с все сила. Най-сетне той загуби равновесие и падна по гръб във водата, но притисна тялото на Сам под повърхността. Въпреки това тя бе твърдо решена да издържи колкото е възможно по-дълго, за да даде възможност на Рики да се освободи и да избяга. Не бе сигурна колко продължи това, но ѝ се стори цяла вечност. Най-накрая, изтощена, бе принудена да пусне противника си и той бързо се измъкна. Сам се мятеше и търсеше нещо, за което да се хване сред тинята и водата и да се добере до повърхността. Когато изплува от тъмната вода, отвори широко уста и дълбоко си пое въздух.

Осъзнавайки в каква голяма опасност се намира все още, тя започна да извива ръката си и да търси непознатия. Преди да има

време да погледне назад, усети, че някой притиска главата ѝ обратно към водата. Едва успя да си поеме дълбоко въздух, преди лицето ѝ да достигне до водната повърхност. Ритайки с всички сили, успя да се освободи от ръката, която я бе сграбчила за врата, и отново да подаде глава. Нямаше представа какво е станало с Рики, но поне за миг той не бе главната ѝ грижа. Внезапно дясната ѝ ръка бе извита високо зад гърба и тя отново бе притисната под водата. Този път нямаше как да се измъкне. Сам отчаяно се мятеше, но бе уморена, водата бе студена и чувстваше, че силите я напускат, а въздухът, който бе поела, свършваше.

Накрая усети, че тялото ѝ се отпуска, докато белите ѝ дробове чувстват остра нужда от въздух. Бе чувала, че удавянето е лесен начин да сложиш край на живота си, но сега не ѝ се струваше така лесно и спокойно. Това бе насилие. Внезапно, без предупреждение, силната хватка, която я притискаше, се разхлаби и Сам бе измъкната на повърхността, като размахваше ръце и плюеше вода, докато изплуваше. Първият глас, който чу, бе на Рики.

— Добре ли си? Добре ли си?

Той започна да я тегли към брега. Тя се опита да го успокои.

— Добре съм, добре съм. Кой беше, по дяволите?

Племенникът ѝ внимателно я сложи да легне на брега и повдигна главата ѝ, кимайки към водата. На повърхността, с лицето надолу, се носеше неподвижното тяло на нападателя ѝ.

— Ударих го по главата с камък. Мисля, че съм го убил.

Сам вдигна поглед към него.

— Трябва да го измъкнеш.

Рики поклати глава.

— Не аз, там е твърде дълбоко, а съм уморен.

— Как е успял да мине през полицейските проверки?

— Преплувал е през реката. Сигурно е бил напълно побъркан, ледена е.

Тя поклати глава. Реката бе единственото място, което не бе завардено.

— Успя ли да го разгледаш?

Рики поклати глава.

— Не съвсем. Но бе доста силен. Мисля, че се бях справил с него още преди да пристигнеш.

Сам направи усилие да се усмихне.

— Аз също.

Отпусна се на брега. Дишаше тежко и вече не бе в състояние да се движи. В този момент в тъмнината прозвуча познатият глас на Том.

— Сам, Рики, къде сте, по дяволите?

Сам бе твърде изтощена, за да се обади, но племенникът ѝ успя да извика, преди да се строполи до нея. Адамс и Чоки Уайт се втурнаха към тях и Том бързо коленичи до нея.

— Какво става тук, за бога?

Сам, която все още не бе в състояние да говори, посочи към тялото, което бе започнало да се движи надолу по течението. Инспекторът се обърна към своя подчинен.

— Измъкни го, преди да бъде отнесено. — Чоки го погледна за миг, сякаш не вярваше на ушите си. Шефът му повтори: — Не стой така, издърпай го.

Чоки изпълни заповедта и нагази в реката. Водата стигаше до гърдите му, когато накрая успя да сграбчи тялото и да го извлече.

Сам се бе посъвзела, но силно трепереше. С помощта на Том успя да се надигне, за да наблюдава Чоки, който изплува от водата и обърна тялото. В първия миг не можа да види нищо, защото водата от косите се стичаше в очите ѝ. Най-сетне успя да ги изтрие. Силуетите на брега бяха обгърнати от мъглата, която се стелеше наоколо. За миг тя се разсея, луната изплува и ясно освети лицето на Ерик Чембърс. Тя погледна към Адамс, а после отново към Ерик. Том я притисна в прегръдките си, докато всички се опитваха да проумеят това, което виждат.

— Единственото нещо, което съм научил за толкова години работа, Сам, е, че най-често очевидното се оказва самата истина. — Той погледна към Чоки. — Мъртъв ли е?

— Мисля, че да.

Сам пропълзя до тялото на Ерик Чембърс и долепи пръсти отстрани на врата му. На слепоочието му, там, където Рики го бе ударил с камъка, бе зинала рана. Тя потърси пулс, но не го долови. Със сигурност мъжът бе мъртъв. Дали бе умрял от удара, или от удавяне, щеше да бъде установено по-късно. Сам отново вдигна поглед към Адамс.

— Защо, защо е вършил това зло? Изглеждаше кротък и почтен човек.

Том сви рамене.

— Кой знае? Ние повярвахме на историята, че майка му е убила баща му и неговата любовница. Може би някои хора просто се раждат зли. Явно той е изпратил съобщението на Питър Андрюс, за да ни заблуди. Какъвто и да е бил, негодникът наистина бе много умен.

Сам погледна полуотворените очи на Ерик.

— Предполагам, че никога няма да узнаем какво го е карало да постъпва така.

— Да, наистина няма да узнаем — съгласи се Адамс.

Вдигна Сам на ръце. Чоки и Рики, който бе загърнат в якето на Том, бяха поели напред. И двамата трепереха от студ.

— Хайде, всички имате нужда да се стоплите, а в микробуса ни чака уплашеният до смърт викарий, трябва да го успокоим.

Сам кимна. Том я притисна в прегръдката си, за да я стопли, и заедно се отдалечиха от вира.

[1] Изключи (англ.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Смъртта на главния заподозрян остави много въпроси без отговор. Том Адамс заедно с екип от Отдела за серийни престъпления вече бяха проучили живота на Ерик и се опитваха да го свържат с колкото е възможно повече от неразкритите убийства, извършени в областта. Това бе неблагодарна работа, която щеше да продължи дълго, без гаранция за успех.

Сам дори не бе сигурна дали разказът на Ерик за убийството на баща му и неговата любовница е бил самата истина. Струваше й се вероятно самият той да го е извършил, а не майка му. Вероятно тя го бе прикривала, а не обратното. Това обясняваше защо следите по скелетите от пробожданията с ножа бяха толкова ниско. Том бе установил, че убийствата, за които знаеха, са започнали скоро след смъртта на майка му. Пречката бе изчезнала и злото се бе развихрило. Но в интерес на истината, това бяха само подозрения. Никога нямаше да узнаят цялата истина.

След медицинската експертиза, която Тревър любезно се бе съгласил да извърши, Ерик Чембърс бе погребан до майка си в двора на църквата в Сауърби. Имаше някои възражения от страна на местните жители, но те бяха отхвърлени от Питър Андрюс, който смяташе, че би трябвало Бог да съди мъртвеца, а не хората.

Що се отнася до Енрайт, той бе арестуван в Лондон с голямо количество порнографски материали и му предстоеше процес по няколко обвинения. По ирония на съдбата, защитата му бе поета от Джон Гордън. Сам не можеше да си обясни защо Ерик е избрал да открадне неговата кола в нощта, когато бе убит Саймън Викърс. Съпадението изглеждаше странно. Въпреки че бе разпитван няколко пъти от Том Адамс, той отричаше да има връзка с Ерик, но много хора се съмняваха в това.

Питър Андрюс и Едмънд Муър завършиха филма си и той имаше огромен успех. Дори бе включен в програмата на Би Би Си „Видеодневник“.

В църквата бе инсталиран нов парен котел и хората вече можеше да репетира, без да има нужда от топли дрехи и шапки.

Въпреки че Сам продължаваше да се отнася резервирано към Муър, той стана уважаван жител на селото и пое всички дейности на Ерик.

Може би фактът, че животът толкова бързо се върна отново в нормалния си ритъм, накара Сам да отхвърли много изгодно предложение да стане завеждащ отделение в „Бартс“. Идеята да се върне отново в многолюдния и бездушен Лондон не я привличаше.

Рики бързо се възстанови след премеждието в Байроновия вир и взе решение да продължи компютърното си обучение в един от местните колежи. Той и майка му решиха да се изнесат от къщата на Сам. Уин започна работа и чувстваше нужда от свое собствено пространство, така че купи един от новите двустайни апартаменти в града, с изглед към Кем. Въпреки че Сам се радваше за нея, знаеше, че сестра ѝ и племенникът ѝ много ще ѝ липсват, и се боеше от самотата.

Може би преместването на Уин и Рики най-сетне я накара да се замисли за промяна в начина си на живот. Реши, че да живее с Том, не би било толкова лошо. Очевидно той я обичаше, а и тя изпитваше силни чувства към него, което бе достатъчно за едно ново начало. Освен това се чувстваше готова да сподели живота си с някого, а едва ли щеше да срещне по-подходящ човек. Хрумна ѝ, че може би Тревър няма да е единственият, който ще се ожени през тази година. Затова в неделя, след като Уин и Рики се преместиха, купи бутилка от най-хубавото шампанско, което успя да намери, и рано сутринта се отправи към дома на Том, изпълнена с надежда да го напие с шампанското на закуска и да види какво ще последва.

На алеята пред къщата му бе паркирана червена спортна кола Z3. Тя знаеше чия е — нямаше много такива наоколо. По утринната роса, с която бе покрито предното стъкло, разбра, че е била тук цяла нощ, а може би и много нощи преди това. Изкуши се да позвъни на входната врата и да застане очи в очи с него, но се запита какво би постигнала с това. Едва успя да задържи напиралците сълзи, включи на първа скорост и се отправи по дългия път, който накрая щеше да я отведе до празната ѝ къща. Изведнъж мястото в „Бартс Хоспитъл“ ѝ се стори доста примамливо.

Издание:

Автор: Найджъл Макриъри

Заглавие: Паяжината

Преводач: Валентина Атанасова

Година на превод: 2002

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2002

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“, Хасково

Коректор: Ивелина Йонова

ISBN: 954-459-900-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10631>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.